

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ဟောင်းရဲ့ရှင်ခွင်သစ်

BURMESE CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၅၊ အောက်တိုဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအာဖ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိ
အုပ်ချုပ် - ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ဟောင်းရဲ့ရင်ခွင်သစ်

၈၉၅ • ၈၃

မိုးစက်ပွင့်
အချစ်ဟောင်းရဲ့ရင်ခွင်သစ် / မိုးစက်ပွင့် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီ။
(၁) အချစ်ဟောင်းရဲ့ရင်ခွင်သစ်

အခန်း (၁)

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ညောင်”

“ဝုတ် ဝုတ်”

“ညောင်”

ခွေးဟောင်သံနှင့် ကြောင်အော်သံကြောင့် ဘောစင်မှာ လက်ဆေးပြီး ကယုာကယာ လက်သုတ်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။
 ကြောင်လေးက သူမရဲ့အချစ်တုံးလေးလေး။ ခွေးက ဟိုဘက်အိမ်က ချွေးဝုတ်။ လူအလစ်မှာ ကြောင်လေးကိုကိုက်လိုက်တော့ အသေပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးရင်း ထွက်လာခဲ့တာ။
 အပြင်ကိုရောက်တော့ လှမ်းကြည့်ပြီး ရင်ထိတ်သွားရ၏။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ညောင်”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ကြောင်လေးက မလေးရှားပိတောက်ပင်ပေါ်မှာဖြစ်ပြီး ခွေးစုတ်က မော့ကြည့်ပြီးဟောင်နေတာ။ မတော်လို့ ကြောင်ကသာ အောက်ကိုခုန်ချရင် ပြေးကိုက်မယ်ဆိုပြီး အောက်က စောင့်နေပုံ။ ကြောင်က ကိုယ့်ခဲကြောင်လေးမို့ ခွေးကို ဒေါသဖြစ်သွား၏။

ကြောင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ခွေးရော ပိုင်ရှင်ရော အသေပဲ။ ပန်းအိုးဘေးမှာ အုတ်ခဲပိုင်းကိုမြင်တာနှင့် ပြေးကောက်ပြီး ခွေးကိုပစ်လိုက်တော့ ...

“ဟောင်း”

“အဲမယ်”

“ဟောင်း”

ခွေးက အာရုံပြောင်းသွားပြီး သူမကို မာန်ဖိလေလျှင် အုတ်ခဲပိုင်းကို ဘယ်ရော ညှာလက်ပါ ကောက်ကိုင်ပြီး နောက်ထပ် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ကဲ”

“ဘုတ်”

“ဟောင်း”

“ဘုတ်”

“ဂိန် ဂိန် ဂိန်”

တစ်ခါမှန်ရုံနှင့် အားမရလို့ နောက်ထပ် ထပ်ကောက်ပြီး...

“ခွေးစုတ် ... ကဲ”

“ဂိန် ဂိန် ဂိန်”

ခွေးက အော်ပြီးပြေးလေမှ ခါးကိုထောက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ မတည့်ကြဆို တိရစ္ဆာန်ကစ မတည့်တာ။ ခွေးပိုင်ရှင် စာလည်း အဲဒီခွေးလိုပဲ လူကိုမြင်တာနဲ့ ရန်ထောင်ပြီးကိုက်ချင်တဲ့ ဘောင်။ အခုထိ မိန်းမ မရပဲ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာပဲ တွေးကြည့်။ သူ့ကိုက ဘုကန့်လန့်စွာ။ အဲဒါကြောင့် ယူမယ့်သူမရှိတာ။

“ဘယ်နှယ်လဲ ခွေးစုတ် ခွေးပြတ် ခွေးဖိနပ်။ ထိတောင် နည်းသေးတယ်။ ငါ့ကြောင်ကို ကိုက်လို့ကတော့ ကိုက်တဲ့ပါးစပ် ဖြတ်ပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်ပစ်မယ်”

“ဟဲ့ ... ချစ်ကြီး”

“ဟာ”

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ဆီမန်း၊ မန်းနေတာလဲ”

“ဟိုဘက်အိမ်က ခွေးစုတ်လေ။ ကြောင်ကို သူက ကိုက်ဖို့

ချောင်းနေတာ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာလုပ်လိုက်ရောလဲ”

မိုးစက်ပွင့်

“အုတ်ခဲနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာပေါ့”

“မှန်သွားရောလား”

“ကွက်တိပဲ”

“ချစ်ကြီးရယ်”

ချစ်နင်း ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းသာခါလိုက်မိတော့ သည်။ သူမက အပျိုကြီးဆိုတာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ စိတ်ကိုမဝင်စား လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ ချစ်ကြီးကျတော့ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်ပြီပေ မယ့် အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတဲ့စကား လုံးဝမပြောပေ။

“လူဖြစ်ပြီး အချစ်နဲ့ကင်းရင် ဘဝက ကန္တာရလို ခြောက် သွေ့သွားမှာပေါ့။ ချစ်ကြီးကတော့ အချစ်နဲ့မကင်းနိုင်ပါဘူး။ လိုအပ် ရင် ‘ရင်ခွင်တစ်ခု အလိုရှိသည်’ လို့ ကြော်ငြာပစ်လိုက်မှာပေါ့”

လို့ပြောတဲ့သူ။ အဲဒီလိုပြောတဲ့ကြားက ဘာလို့ အပျိုကြီး ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် လူက စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းလေ။ ရည်းစားထား သမျှ မြဲသည်မရှိ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကောင်လေးတွေက လက်ထပ် ခွင့် တောင်းပြီးဆို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြန်ရော။

စိတ်တိုင်းမကျလို့တဲ့လေ။

သူ့စိတ်တိုင်းကျတဲ့လူ တွေ့ရော တွေ့ပါဦးမလားမသိ။ အပျို ကြီးမလုပ်ဘူးလို့လည်း ပြောထားတော့ ဖူးစာမှန်တဲ့လူနဲ့ကျရင် စိတ်ပြောင်းသွားမလားဘဲ။

“ချစ်ကြီး”

“ရှန်”

“ကွက်တိပဲဆိုတော့ ခွေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ခြေကျိုးမလားဘဲ”

“ဟယ်”

ချစ်နင်း မျက်လုံးပြူးရတော့၏။ ဟိုတက်ကလည်း သူ့ခွေးကို အထိခံတာ မျှော်တော့ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ။

“နင်တော့ ပြဿနာကို လျှပ်စစ်နဲ့တွဲပြီး ရှာလာတာပဲ”

“မီးခွက်ထွန်းရှာတယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ် မမရယ်”

“ဟဲ့ ... မီးခွက်က လေတိုက်ရင်သေမှာ၊ လျှပ်စစ်မီးက ၂၄... နာရီ အော်တိုမစ်တစ် လင်းနေတာပဲဥစ္စာ”

“အဲဒီပြဿနာက အိမ်ကိုရောက်လာတာလေ”

“ဟိုက သိရင်တော့ မိုးမီးလောင်ဦးမယ်”

“အံ့မာ ... ဘာကြောက်စရာလိုလို့လဲ။ အဲဒီကောင်လောက် ကတော့ စာကလေးကို အမွှေးနုတ်ပြီး ပြုတ်သုပ်စားလို့တောင် ရသေး တယ်”

“သတ္တိရှိရင် လာနတ်ကြည့်စမ်း”

“အစ်”

“ဘုရား”

အကျိုးလက်ကို ခေါက်တင်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့လူက ဆီစာ နေသူထွေး။ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ပြောနေကြလို့ သူလာတာကို မသိ လိုက်။ မျက်လုံးတွေက ချစ်ကြိုးကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် ပုံစံနဲ့။

“နင်က ဘယ်အမွှေးကို နတ်ချင်တာလဲ၊ လာနတ်လေ”

“နင် မခိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“ခေါင်းလား။ အတောင်ပံလားလို့ မေးတာ။ အခု ငါ့ခွေး ခြေကျိုးသွားပြီ။ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ ပြော”

“ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ နင့်ခွေးက ငါ့ကြောင်ကို ကိုက် ဖို့ ချောင်းနေလို့ ပစ်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုက်ရင်ပစ်ပေါ့။ အခု မကိုက်ဘဲနဲ့ နင်ပစ်လိုက်တာ”

“ပစ်တယ် ... နင် ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ဟာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... နေကြပါဦး။ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာလေ မတွေ့ လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ တကျက်ကျက်ပဲ”

“အဲဒီလို ကျက်အောင် မမနင်းညီမပဲ လုပ်နေတာ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ် တကယ်ပဲ”

နင်းက ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ညည်းညူလေသည်။ ဒီနှစ်ယောက်က ခြံချင်းကပ် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး မတည့်ကြ။ ခွေးချစ်သူနဲ့ ကြောင်ချစ်သူ။ ကိုစွာတေးနဲ့ မဂျမ်းပုံလေ။ ခွေးသမားက ခွေးထိရင်

မခံသလို ကြောင်သမားကလည်း သူ့ကြောင်ကို အထိမခံ။

နေသူကလည်း ချစ်ကြိုးကို မိန်းကလေးရယ်လို့ အလျှော့ မပေး။ သူတို့နှစ်ယောက်တူတာတစ်ခုက နေသူဆိုတဲ့ကောင်က ချစ်ကြိုးလိုပဲ ရည်းစားများပြီး မိန်းမ မယူ၊ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။

“ဘာမှစိတ်ညစ်စရာမလိုဘူး မေမေ။ ချစ်ကြိုးကြောင် သူ့အိမ် သွားတုန်းက ဟင်းခိုးစားမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ရိုက်လွှတ်တာ”

“ဒါဆို နင်က လက်စားချေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ချစ်ကြိုးက လက်ပိုက်၍ ခေါင်းမောကာ ပြောလေလျှင် ...

“နင်တော့ ... တောက်”

“ကဲပါ ... နေသူရယ်၊ ချစ်ကြိုးအစား မမ တောင်းပန် ပါတယ်”

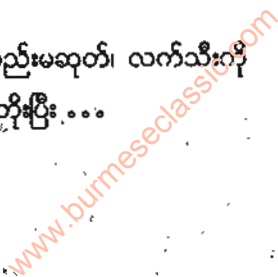
“မမတောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျွန်တော့်ခွေး ခြေကျိုးသွားတာ ပြန် ကောင်းမလာဘူး”

“အဲဒီတော့ ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“ဘာ ... မိဂျမ်း”

နေသူ ရှေ့လည်းမတိုး နောက်လည်းမဆုတ်၊ လက်သီးကို သာဆုပ်၍ အော်လေ၏။ ချစ်ကြိုးက ရှေ့တိုးပြီး ...

“ဘာ ... မိဂျမ်းလဲ”

“နင်ကြမ်းလို့ မိဂျမ်းခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မခေါ်နဲ့”

“ခေါ်မယ်”

“နင်”

“ဟဲ့... တော်ကြစမ်း”

ဒီတစ်ခါ နှင်းအသံက မာမာပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမမှ ဝင်မပါရင် ဒီနှစ်ယောက်ရန်ပွဲက ငြီးမှာမဟုတ်တော့။ တစ်ရပ်ပြီး တစ်ရပ် ရှည်နေကြတာ စကားနဲ့သာဖြစ်ပြီး လက်ပါကြတာလည်း မဟုတ်။ ပါလို့ရော ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမပဲဥစ္စာ။

“ဦးစီးတော့ ပဲ့ကထောင်၊ ပဲ့စီးတော့ ဦးကထောင် ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်ရင်နေကြရင် ပါးစပ်နဲ့တင် မဖြစ်ကြနဲ့ အဲဒီမှာ နပန်းလုံးကြ”

“ဟင်”

“မမ”

“တုတ်ယူမလား၊ ဓားယူမလား ပြော”

“ဘာမှမယူဘူး”

ပြိုင်တူပြောပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပုံက ပေစောင်းစောင်း ရွဲ့တဲ့တဲ့။ ဒီနှစ်ယောက်က တည်လည်းမတည် တစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်ရင် တစ်ယောက်က မကျညီဘဲ နေနိုင်တာ

လည်း မဟုတ်။

“ဒီမှာ မိဂျမ်း”

“ဘာလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ရွေးကို ထိရင် နင် မလွယ်ဘူးမှတ်”

“နင်လည်း ကိုယ့်ရွေး ကိုယ်နိုင်အောင်ထိနဲ့။ ငါ့ကြောင်ကို လာထိလို့ကော” ဟဲ့ ဒီတစ်ခါ အသေပဲ”

“ဒီမှာ”

နှင်း ဒီမှာဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားသလိုကြည့် သည်။ ကိုယ့်က လူကြီးဆိုတော့ ချောမရရင် ကြမ်းဆုံးမရတော့မှာပဲ ပေါ့။

“နေတာက ခြံရင်းကပ်၊ အိမ်နီးနားချင်းဆိုတာ သူဌေး ထောင် အိုးကင်းပဲ့ အငှားမကင်းဘူးလို့ ဆိုရိုးရှိတယ်လေ။ နင်တို့ တင်းကြလို့လား၊ ကင်းနိုင်ရင်ဖြစ်ကြ”

ပြောတဲ့သူကပြောပြီး ခြေဆောင့်ထွက်သွားလေလျှင် မကျေ ဖန်နင့် ကျန်ခဲ့ရသူနှစ်ဦးမှာလည်း ဆွဲသူရှိတုန်းက ဆင်မမ်းမယ် ထူးမမ်းမယ်ဖြစ်ပြီး ဆွဲသူမရှိတော့မှ ဆွဲလေဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး။

“နင် ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“အောင်မယ်”

အောက်ပွင့်

“ကြောင်ကိုပြောတာ”

“ဘာ”

တစ်ခုခုပြန်ပြောမလို့ပြင်တော့ နေသူက ထွက်သွားပြီ။ ဒါကိုယ်ကို ကြောင်မလို့ပြောတာနဲ့ ဘာထူးသလဲ။ ခွေးကောင် နေသူ... နောက်နေ့မှ တွေ့ဦးမယ် ... သင်း။

အခန်း (၂)

ဆီဖာပိုင်ပြီးသူ စာကျက်နေရင်း ကြောင်လေးကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် စာအုပ်ကိုချပြီး လိုက်ဖမ်းပေမယ့်မရ။ ဒီကြောင်ကလည်း ဓနာလိုတာ။ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲဟင်းကောင်းနဲ့ကျွေးကျွေး သူတို့အိမ်က ဟင်းတွေကို ခိုးစားရမှ ကျေနပ်သလားမသိ။

ကိုကြီး ခဏခဏရိုက်လွှတ်လို့ လူမြင်ရင် အကပ်မခံဘဲ ပြေးသည်တိုင် ဒီအိမ်ကိုတော့ မလာဘဲမနေ။ ကိုကြီးကလည်း အမြင်တတ်။

“လာ လာ မိ မိ မိ”

“ညောင်”

“မိ မိ မိ”

“ညောင်”

“လာ လာ လာ”

ကြောင်က ပြန်ကြည့်ပြီးအော်လိုက် ပြေးလိုက်ပါပဲ။ ပိုင်ပိုင် ကလည်း မိမလားလို့ လိုက်နေတာ။ မမကြောင်နဲ့ ကိုကြီးခွေးကို တည့်အောင်လုပ်ပေးမလို့လေ။ ခွေးနဲ့ကြောင် တည့်သွားရင် လူချင်း လည်း ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

“ဟင်”

ကုန်းကုန်းနဲ့ ကြောင်နောက်ကိုလိုက်နေတဲ့ ပိုင်ပိုင်ကို မြင် တော့ ...

“မင်း ... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကြောင်ဖမ်းမလို့”

“ကြောင်သူခိုးကို မိတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ရိုက်ချက်စားမှာပေါ့ ကိုကြီးရ”

“ဘာ”

နေသူ အော်လိုက်ပေမယ့် ပိုင်ပိုင်ရုပ်က စပ်ဖြူရယ်။

“အေး ... အဲဒါမှ မီးတင်မကဘူး သမုဒ္ဒရာခုနစ်စင်း မြစ်

မင်းတစ်ဆယ့်သုံးသွယ်ပါ မီးလောင်မှာ”

“အဲဒီတော့လည်း မီးသတ်တွေရောက်လာလိမ့်မယ်ပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ”

“ဟိုက စွာလန်တေးမနော်”

“မကြောက်ပါဘူး”

“အံ့မယ်”

“ဝုန်း”

“ဟာ”

“အင်”

နေသူအခမ်းထဲကထွက်လာတဲ့အသံမို့ နှစ်ယောက်သား သွား

ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ခွမ်း”

“အမေ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကြောင်ခုန်ချလေသဖြင့် စာအုပ်တွေပြိုကျ၊ ပန်းအိုးကလည်း

ပြုတ်ကျတာကို မြင်လေလျှင် ...

“ကုန်ပြီ ... ကုန်ပြီ”

“ဟော ... ကိုကြီး”

“ဘာလဲကွ”

“ဖမ်း ဖမ်း ... ညှပ်ဖမ်းရအောင်”

“တောက်... တွေ့မယ်ကြောင်စုတ်”

“ဟိ ဟိ ဟိ”

မိနိုးလေးနောက်ကွယ်ရောက်နေတဲ့ ကြောင်ကို နှစ်ယောက် ဖမ်းကြလေလျှင် နေသူ ကြောင်ကိုမိသွားပေမယ့်...

“ဒုတ်”

“အား”

မိနိုးနဲ့ခေါင်း ဆောင့်မိသွားပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပေမယ့် ကြောင်ကိုတော့ လွှတ်မပေးပေ။ ဒီကြောင်ကို ပညာပေးဖို့အတွက် လူက အရင်အနာခံလိုက်ရတာ။ တွေ့မယ်ဒီကြောင်၊ ကြောင်ရှုပ်မ ပေါက်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်။

အဲဒါမှ ကြောင်မမ အသည်းကိုကျွဲခတ်တာထက် ဆတ်ဆတ် လူးခါသွားမှာ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ချစ်ကြီးရယ်။ သူများခွေးကို ခြေကျိုးအောင်လုပ်လွှတ်တာ သူ့ကြောင်လည်း ဒီလောက်တော့ ခံမှာ ပေါ့။ ချစ်ကြီးမ သူကပဲ ချည်နှိပ်မလား ကိုယ်ကပဲ ကျိုးအောင် ချိုးနိုင်မလားဆိုတာ။

“ကျွန်တော့်ကိုပေး ကိုကြီး”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ မပေးဘူး”

“ဗျာ”

“သွား... ဖေဖေဆံပင်ဆိုးဆေးဘူးနဲ့ မင်းဆံပင်ကိုဆိုးတဲ့

ဆေးဘူး ယူလာခဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီကြောင်ကို အပြုကနေ အကျားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမ လို့”

“မိုးကြိုးတွေ ပစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“ငါ့ခိုင်းတာကိုပဲလုပ်”

“ဟုတ်”

ပိုင်ပိုင် ထသွားလေတော့ နေသူ ကြောင်မွေးတွေကို ဟိုတစ် ဘွတ် ဒီတစ်ကွက် ကတ်ကြေးနဲ့ညှပ်ပစ်လိုက်၏။ ဒါမှ ဒီကြောင် အလှပျက်မှာ။

အင်။

ချစ်ကြီး... ချစ်ကြီး။ ငါ့ခွေးလို ခြေထောက်မကျိုးပေမယ့် နှင့်ကြောင် အရုပ်ဆိုးတာကိုမြင်ရင်တော့ မယ်မင်းကြီးမ ငိုခြင်းချမှာ ခြင်္သေ့ယောင်ပါသေးချဲ့။ ရည်းစားထားပြီး အိမ်ထောင်မပြုတာ ဒီကြောင်နဲ့ ညှားနေသလားမှ မသိတာ။ ကြောင်က ရုန်းတော့ ဖိချုပ်ထားကာ...

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

အေး နီစက်ပွင့်

“မြန်မြန်လာကွ”

“ကိုကြီးကလည်း ခြေထောက်က စက်တပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့ မြန်မြန်လာ”

“လာပြီ”

ပိုင်ပိုင်ရောက်လာတော့ ကြောင်ကိုကြည့်ပြီး မှဲသွားကာ...

“အလှပျက်ပါပြီ”

“မင်းက ဘုန်းကြီးပစ္စည်း ဒကာမနုမြော လုပ်နေတာလား”

“မမကြီးကို သနားလို့ပါ”

“အဲဒါဆို သူ့ရဲ့သွားပြီး လဲသေပြလိုက်”

“ဟာ ... ဘာလို့သေရမှာလဲ”

“အဲဒါဆိုလုပ် ဆေးစပ်”

ကိုယ့်ကိုတာနဲ့ကိုယ် အာပြီတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ပိုင်ပိုင် ကြောင်လေးကို လိုက်မဖမ်းခဲ့ရ အကောင်းသား။ ခုတော့ သူ့မမျှာ ပိနဲ့ပင်တောင်မှ ဒေါင်းပြောင်ရသလေးဆိုတာမျိုး။ အမွှေးတွေက ညှပ်ထားလို့ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်။ ကိုကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဆေးစပ်ပေးရပေမယ့် စိတ်မကောင်းစွာ။ လက်တွေ့ကတုန်းနေလျှင်...

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ”

“ဘာလဲ နတ်ပူးနေတာလား”

“အဟဲ”

“ခွီး”

ကြောင်က ရုန်းမရလို့ ခွီးခနဲလုပ်လေလျှင် ...

“ကြောင်စုတ် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ခွီး”

“ကိုကြီး ကုတ်ပြေးနေဦးမယ်နော်”

“ငါ့ကုတ်ရင် ငွပ်ပြုတ်ပြုတ်သောက်ပစ်မယ်”

“ခွီး”

“တောက် ... ကဲ”

ကြောင်ကိုချုပ်ပြီး ဆေးသုတ်ခြင်းအလုပ်ကို စတင်လေတော့ သည်။ ကြောင်ရဲ့ဘေးမှာ အနက်ရောင်နှင့် ၂၀၁၅ ဆိုတဲ့စာတံန်းကို အရင်ဖော်ပြီး မညှပ်ပဲထားတဲ့နေရာမှာ အဖြူအတိုင်းထား၏။ ညှပ်ထားတဲ့နေရာတွေမှာ အနက်ရောင်ရွှေရောင်ကို ကွက်တိကွက်ကြားဆိုးပေးပြီး မျက်နှာကို တစ်ပြင်လုံး အနက်ရောင်သုတ်ပေးလေလျှင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကြောင်ဖြူလေး အရုပ်ဆိုးသွားပြီပေါ့။

“ခွီး”

“အာ”

“ခွီး”

ပိုးစက်ပွင့်

“အား... ကုတ်ပြီ ကုတ်ပြီ”

“ကိုကြီး... လွှတ်ပေးလိုက်တော့လေ”

“လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ပိုကုတ်မှာပေါ့”

“ခွီး”

“အား”

ဆေးဆိုးပြီးလို့ လက်ကိုဖွပေးလိုက်တာနှင့် ကြောင်က ရင်ဘတ်ကိုကုတ်ပြီး ခုန်ထွက်ပြေးလေသဖြင့် နေသူ ငယ်သံငယ်ရင်းပါ အောင် အော်ကာ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၃)

“ညောင်”

“.....”

“ညောင်”

“ဟင်”

ပန်းပွင့်ကြော်အိုးကိုချပြီး ကြောင်သံကြားရာသို့ ချစ်ကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့တာနှင့်။

“မိတုတ်”

“ရှင်”

“နောက်တစ်အိုး နင်ပဲ တည်လိုက်တော့”

“ဟုတ်”

လိမ္မော်

အသံကြားပြီး ကြောင်ကို မတွေ့ရ။ ဘယ်က အော်နေပါ

“ညောင်”

“ဟင်”

“ညောင်”

“ဟော”

ကိုယ့်အနားက အော်နေပြီး ခြေထောက်ကို ပွတ်သီးပွတ်

သပ် လာလုပ်တာမို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“အမယ်လေး”

“.....”

“ဘာကောင်ကြီးလဲ လုပ်ပါဦး”

“ညောင်”

“ကြောက်စာယ် ဘာကောင်ကြီးလဲ”

“မမလေး”

“လုပ်ပါဦး မိတုတ်ရဲ့ ဘာကြီးလဲ”

“ဒုတ်”

“အား”

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပြေးမိပြေးရာပြေးလေတော့ စားပွဲစွန်းကို ဝင်တိုက်မိလေသည်။ နာတာနဲ့ ကြောက်တာရောပြီး ဒူးကမခိုင်း။

ထိုင်ချလိုက်တော့ ကြောင်က လိုက်လာပြီး ခြေထောက်နားမှာ ပွတ်သီး ပွတ်သပ်။

“ညောင်”

“ဘာကောင်လဲ မလာနဲ့သွား”

“မမလေး”

“လုပ်ပါဦး မိတုတ်ရဲ့ ဘာကောင်ကြီးလဲ”

“ကြောင်ပါ မမလေးရဲ့ ကြောင် ... ကြောင်”

“ကြောင်”

“ဟုတ်တယ်”

ကြောင်ဆိုလို့ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။

ကြောင်မှကြောင်အစစ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သူမကြောင်လေး ဖြူစွတ် တော့ မဟုတ်ပေ။ ဒါ ... ဘယ်သူကြောင်လဲ။

“ညောင်”

သူမကို မော့ကြည့်ပြီး အော်နေတဲ့ကြောင်လေးကို ပွေ့ယူ လိုက် တော့ ...

“ဟယ်”

လက်ကို တစ်စုံတစ်ရာတွေက ပေးကုသွားလေလျှင် ချစ်ကြီး အံ့သြသွားရ၏။

“ဘာတွေလဲ”

လက်ကိုထောင်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ မိတုတ်ကပါ
ကြောင်ကို ကိုင်ကြည့်ကာ လက်မှာပေတဲ့အရာတွေကို နှစ်ကြည့်ပြီး...

“ဆံပင် ... ဆံပင်ဆိုးဆေးတွေထင်တယ် မမရဲ့”

“ဟောတော့”

“ဒီမှာကြည့် ... ဆံပင်ဆိုးဆေးတွေဆိုးထားတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့အယ် ... ဒီမှာ ကြောင်မွေးတွေမရှိတော့ဘူး။

ဒါ ဒါ ... ကတ်ကြေးနဲ့ကိုက်ထားတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ ... ဘယ်သူကြောင်ပါလိမ့်”

“ကြောင်ရှုပ်ကို သေသေချာချာကြည့်ပါဦး မမလေးရဲ့။ မမ
လေးရဲ့ကြောင်လားလို့။ မျက်လုံးနဲ့မျက်နှာတိုင်းပုံကိုကြည့်”

ချစ်ကြီး ကြောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တော့ အရောင်ပြောင်း
သွားတာကလွဲရင် သူမကြောင်မှ သူမကြောင်လေး အစစ်ပါပဲ။ သူမကို
ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်တွေက သူမနဲ့ ရင်းနှီးနေတာပဲလေ။

“ဟုတ်တယ် ... ဒါ ငါ့ကြောင်လေးပဲ”

“ညောင်”

“အမယ်လေး သားရယ်။ သားကို ဘယ်သူကများ ဆေးဆိုး
ပြီး ရှုပ်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါလိမ့်။ ဒါကြောင့် သူ ငါ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်
လုပ်နေတာ။ သွားပါပြီ ... ငါ့ကြောင်လေး အမွေးတွေ မရှိတော့ဘူး။

ရှုပ်ဆိုးကြီးဖြစ်သွားပြီ။ ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဖြူစွတ်ရယ်”

ကြောင်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်တော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေ
တာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာတာ ...

“ဖြစ်ရလေ ဖြူစွတ်ရယ်၊ အိ အိ ဟီး”

“ဟင် ... မမလေး”

“ဒါ ... ဟို ခွေးကောင်နေသူလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ
ခွေး ခြေကျိုးသွေးလို့ ငါ့ကြောင်ကို လက်စားချေတာ။ တွေ့မယ် သင်း
ငါ့နဲ့ကို တွေ့ဦးမယ်”

“မမလေး”

“ဘာလဲ”

“ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ မမလေးရယ်”

“နင် ဆရာကြီးမလုပ်နဲ့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ဦးမှာ”

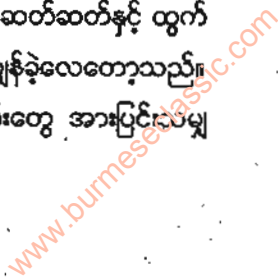
“မမလေး”

“.....”

“မမလေး”

ခေါ်တာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ထွက်
သွားတာကိုကြည့်ပြီး မိတုတ် ခေါင်းကုတ်၍ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ချစ်ကြီးကတော့ လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေ အားပြင်လေမျှ
ဆံပင်က လွင့်ခနဲ လွင့်ခနဲပါပဲ။

မိုးစက်ပွင့်

“ဟဲ့ ... ချစ်ကြီး”

“.....”

“ချစ်ကြီး”

အသံကိုဖြင့်ပြီးခေါ်မှ ခြေလှမ်းတွေ တန်သွားကာ လှည့်ကြည့်၏။

“အဲဒါ ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီမှာ ချစ်ကြီးကြောင်လေးကို ကြည့်ပါဦးမမရဲ့

အဟင်း”

“ဟောတော့”

ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောလေသဖြင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ ကြောင်လေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားလေလျှင် လက်ညှိုးတထိုးထိုး နှင့်ဖြစ်ပြီး ...

“ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုကောင်နေသူ လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မြတ်စွာဘုရား”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားပုံက လူသတ်တော့မည့်အတိုင်းပါ။ ချစ်နှင့် သက်ပြင်းချပြီး ဘုရားသာ တလိုက်မိတော့၏။ ကိုယ့်ညီမစိတ်ကို ကိုယ်သိနေတာမို့ ဘယ်လိုတားရမလဲ။ ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ရန်ပွဲရပ်မည်မသိပါဘူး။

ခွေးနဲ့ကြောင်ကိစ္စအတွက်ပဲ ရန်ဖြစ်နေကြတာ။ ခွေးနဲ့ကြောင် မရှိမှပဲ အေးမှာပါ။

ချစ်ကြီး။

တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေကို နှေးတယ်ထင်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်ရိုက်ချိုးချင်စိတ် ပေါက်၏။

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“စာမကျက်ဘဲ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ခွေးကိုကြည့်နေတာ”

“ဘာ”

“ကိုကြီးရဲ့ခွေးကို ကြောင်လိုလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟေ့ကောင်”

သူ့ခွေးထိမှာကျတော့ နာတတ်လိုက်တာ။ ပိုင်ပိုင်အနားကို ရောက်လာတာ လွှားခနဲပါပဲ။

“မင်း မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်လို့ အကောင်သေးတဲ့ကြောင်တောင်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း”

ပိုင်ပိုင် ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကိုကြီးက တကယ် ရောမလိပ်ကြီးပဲ သိလား”

“ဘာကွ”

“သူများကြောင်ကျ ထင်တိုင်းလုပ်ပြီး သူ့ခွေးကျ သိတယ်။ ဥစ္စာခြောက်မနေနဲ့ ကိုကြီးခွေးကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ကိုကြီးလိုမှ စိတ်မပုပ်တာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း”

နေသူက လက်သီးရွယ်လေလျှင် ...

“ဘာမှ သူများကို ရွယ်မနေနဲ့။ ပိုင်ပိုင်ပြောတာမှန်တယ် နေသူ။ နင့်လောက် စိတ်ပုပ်တာနင်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟာ ... မိဂျမ်း”

ပွဲကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်ဦးမည်။ ပိုင်ပိုင် လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။

ဒီနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင် တကယ်ရယ်ရတာ။ ဒီအခွင့်အရေး ကို ပိုင်ပိုင် အကောင်းဆုံး အသုံးချချဦးမှာပေါ့။

“နင် ငါ့ကြောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီမှာကြည့် စမ်း ... ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ”

“ဆေးဆိုးပေးလိုက်တာလေ။ အဲဒါ စတိုင်လ် စတိုင်လ် ...

ဟဲ ဟဲ”

“ဘာစတိုင်လ်လဲ”

“ကြည့်လေ ... နင့်ကြောင်ဒီဇိုင်းက ဘယ်လောက်

မိုက်သွားလဲ”

“အေး ... ကြောင်ရော ငါရော မိုက်ပြမယ် ... ကြည့်”

“ဟာ”

“ကဲ ... ရော့”

“ဟား ဟား ... အား”

ချစ်ကြီး ကြောင်ကို နေသူရင်ဘတ်တည့်တည့်ဆီ ပစ်ပေး လိုက်တော့ ကြောင်က နင်လား ငါ့ကို ရှုပ်ဆိုးအောင်လုပ်တာဆိုသည့် နှယ် ရင်ဘတ်ကို ကုတ်ပြေးလေ၏။ နေသူ ကြောင်ကုတ်သွားတဲ့နေရာ တို လက်နှင့်ဖိပြီး ရွံ့မဲ့သွားလေလျှင် ...

“ကိုကြီး”

“ကောင်းတယ်”

“အား ... သေပါပြီဗျာ”

ချစ်ကြီး ပြုံးစပျက်နာနှင့် ...

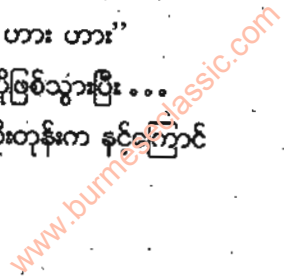
“အဲဒါ ငါ ဆုံးမစရာမလိုအောင် ကြောင်က ဆုံးမသွားတာ”

“ချစ်ကြီး ... နင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

သရော်ရယ်တာခံရတော့ ဒေါသက ပိုဖြစ်သွားပြီး ...

“နင် အသားချင်းမစာမနာနဲ့။ ဆေးဆိုးတုန်းက နင်ကြောင် ငါ့ကို ကုတ်သွားသေးတာ ဒီမှာကြည့်”

“ဟင် ... နေသူ နင်နော်”

နေသူက အင်္ကျီချွတ်ပြမယ်လုပ်လေတော့ ချစ်ကြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး အော်လေသည်။

“ဟာ ... ကိုကြီး အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေဗျာ”

“ဟ ... ကြောင်ကုတ်တဲ့ဒဏ်ရာ ပြရမယ်လေ”

“မပြနဲ့ ... မကြည့်ဘူး”

“ကိုကြီး တော်ပါဗျာ၊ မမကြီး ရှက်နေပြီဗျ”

“မရဘူး ကြည့်ရမယ်”

“ကိုကြီး”

ပိုင်ပိုင် နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်၏။ မမကြီးက အပျိုဖြန်းလေး မဟုတ်ပေမယ့် အပျိုကြီးက ပိုလို့တောင် ရှက်တတ်သေးသည်လေ။

“မမကြီး”

“ဟင်”

“မမကြီး ပြန်ပါတော့ဗျာနော်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကြောင်လေးတွေ ပေါက်နေတယ်။ အဲဒါ မမကြီးအတွက် ကျွန်တော် တောင်းလာပေးမယ်၊ ကျေနပ်ပါဗျာ”

“တကယ်”

“အင်း”

ချစ်ကြီးမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။ ပိုင်ပိုင်က သူ့ကို ကြောင်အစားရှာပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အစားရလည်း ဖြူစွတ် ဘယ်ထိုဖြစ်ဖြစ် သံယောဇဉ်ကြီးက အရပ်ဆိုးလည်း စွန့်မပစ်နိုင်။

“အို့ အို့ အို့ ဘိုနီ ဘိုနီ”

“ဟင်”

“ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကိုကြီးရဲ့ခွေးက မမကြီးနဲ့ တည်ထားမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မတည့်လို့ကို ခေါ်တာ”

“နေသူ ... နင်”

“အို့ အို့ အို့”

“ဟာ ... လာပြီ”

ချစ်ကြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ အော်ပေမယ့် ခွေးက ချောက်လာပြီ။ ချစ်ကြီးကိုမြင်တာနှင့် နင် ငါ့ကို ခြေကျိုးအောင်လုပ်ခဲ့တာဆိုပြီး အငြိုးကြီးကြီးပုံစံနှင့်။

“ဟောင်း”

“ဟဲ့ ... ခွေး ဘိုနီ သွားစမ်း”

“ဟောင်း”

“အမယ်လေး”

“ဘိုနီ”

ချာခနဲလှည့်ပြီး ချစ်ကြီး သုတ်သုတ်ပါအောင် ပြေးလေတော့
ပိုင်ပိုင် ခွေးကိုဆွဲထားတာ မမြင်။ နေသူကတော့ ချစ်ကြီး ပြေးပုံကို
ကြည့်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အခန်း (၄)

အသံလေးညွှက်ညွှက်နှင့် အော်နေတဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေး
တို့ ပွေ့ပိုက်ရင်း ပိုင်ပိုင် ပြုံးနေမိသည်။ ဒီကြောင်လေးက ကြောင်ဝါ
လေးဆိုတော့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းတာပါပဲ။ မမမြင်ရင် ချစ်မှာပါ
ဆိုပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

ကိုကြီးသိရင်တော့ ဆူမလားပဲ။

ဆူလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့ကြောင်လေး အရှုပ်ဆိုး
သွားလို့ ငိုထားတဲ့မျက်နှာနဲ့ ရောက်လာတဲ့ မမကြီးကို ကိုယ်ကသနား
မိတာကိုး။ ဒီလောက်လှတဲ့ မမနဲ့ မတည့်အောင်နေတဲ့ ကိုကြီးကို
အံ့တော့အံ့သြပါရဲ့။

အလှအပကို မခံစားတတ်တာလား။ မျက်လုံးက သူငယ်အိမ်

၃၆ နောက်ပွင့်

လွဲနေတာလား မပြောတတ်တော့။

“ပိုင်ပိုင်”

“.....”

“ဟဲ့ ... ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“အမယ်လေးဟယ် ... အောက်ကို ဝိုက်ညှိလာလိုက်တာ

များ အပ်ပျောက်လို့ရှာနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အပ်မရှာဘူး ... ကြောင်ဖမ်းလာလို့ မမနှင်းရဲ့”

“ကြောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မမကြီးကို ပေးဖို့ပေါ့”

မမနှင်းက ကြောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားဟန်နဲ့ ...

“ပိုင်ပိုင်ရယ်”

“ဗျာ ... မမနှင်း”

“ဒီကြောင်နဲ့ ခွေးကိစ္စ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ နင်

အဲဒီကြောင်ကို ဖမ်းလာတာ ဘာနဲ့တူသလဲ သိလား”

“ဟင် ... ဘာနဲ့တူလဲ”

“နားပန်းပွဲမှာ ချကြပေတော့လို့ ဝီစီမူတ်လိုက်တာနဲ့ အထူး

တူပဲ ပိုင်ပိုင်ရဲ့”

“မမနှင်းကလည်း”

ပိုင်ပိုင် ကြောင်လေးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ရယ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ...

“မမနှင်း စိတ်ချပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် စစ်ပြေငြိမ်းရေးအ

တွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်”

“အံ့ဗျယ်”

“မမကြီး ရှိတယ်မို့လား”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်”

“ဒါဆို သွားလိုက်ဦးမယ်”

မမနှင်းကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီး ပိုင်ပိုင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

အထင်ရာတစ်ခု မြို့နေပြီဆိုရင် ကျက်အောင်ကုမ္ပဏီအတွက် အဟောင်းကို

အသစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ဆွဲရတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကြီးနဲ့မမကြီးက

တိုဘုန်းကဆိုရင် သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ နောက်မှ ဘာတွေ

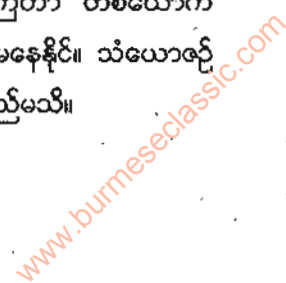
မငိုပဲကွဲဖြစ်ပြီး မတည့်ကြသည်မသိ။

အခုလည်း 'တွေ့ရင်သာ မတည့်ကြတာ တစ်ယောက်

ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ပြီဆိုရင် တစ်ယောက်က မနေနိုင်။ သံယောဇဉ်

ဗျေတ်တဲ ဘယ်အရာက ဆက်ထုံးဖြစ်သွားသည်မသိ။

“မမကြီး ... မမကြီးရေ”

“.....”

“မမကြီး”

ခေါ်သံကြောင့် ချစ်ကြီး ပြေးမတတ်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါ ပိုင်ပိုင်အသံဆိုတာ သူမသိသည်လေ။ ဒီကောင်လေး ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။ သူ့အစ်ကိုများ လွှတ်လိုက်လို့လား။ ဘာလွှတ်စရာရှိလို့လဲ။ သူ့နဲ့ကိုယ်ကြားမှာ ဆက်သွယ်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ ပိုင်ပိုင် သူ့ဘာသာလာတာပဲ နေမှာပေါ့။ သူ့မှာလည်း လာခွင့်ရှိသည်လေ။

ခါတိုင်းလည်း လာနေတာပဲဥစ္စာ။

“ပိုင်ပိုင်”

“မမကြီး”

“ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စ”

“ဒီမှာလေ”

“ဟယ်”

ပိုင်ပိုင်ပြလိုက်တဲ့ ကြောင်လေးကိုမြင်တော့ ချစ်ကြီးမျက်နှာလေး ဝင်းပသွားသည်။

“ဒါ ... ပိုင်ပိုင် မမအတွက်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မမအတွက် သူငယ်ချင်းအိမ်ကနေ မရမက တောင်းလာရတာ”

“ပေး ပေး မမကို”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ကြောင်လေးကိုပွေ့ချီလိုက်တဲ့ ချစ်ကြီး မျက်နှာက ပိုရထားတဲ့အတိုင်းပါ။ ဟိုဘဝက ကြောင်သေလို့ ဝင်စား သလားမသိအောင် ကြောင်ချစ်တတ်လွန်းပါရော။

“ညောင်”

“ကြည့်စမ်း ... အသံလေးညွှက်ညွှက်နဲ့အော်တာ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဝါဝါလေးဆိုတော့ နင့်ကို ရွှေဝါလို့နာမည်ပေးရ ဝယ် သိလား”

“မမကြီး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

“တင်တာပေါ့ ပိုင်ပိုင်ရယ်။ ရလို့ ကြောင်လေးဖမ်းလာပေး ဆွဲ ပိုင်ပိုင်ကို မမက အရမ်း အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒီအတိုင်း တင်လို့တော့ရမလား”

“ဟင် ... ဒါဆို ဘာလဲ၊ မမ မုန့်ဖိုးပေးရမှာလား”

“ဟင့်အင်း”

“မဟုတ်ရင် ... ဘာလဲ”

“တောင်းဆိုစရာတစ်ခုရှိတာ”

ချစ်ကြီး မျက်ခုံးလေးနစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ သူ့ကပ် ဆောင်းဆိုစရာရှိလို့တဲ့။

“မင်းအစ်ကိုနဲ့ ရန်မဖြစ်ဖို့ကလွဲရင် ပြောလေ။ ကြိုက်တာ တောင်းဆိုလို့ရတယ်”

“တကယ်ခန့်”

“အင်း”

ပိုင်ပိုင်က သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလေသည်။ ဒါ ... ဘာသဘောလဲ။ ချစ်ကြီး မလုံမလဲပုံစံနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပြီး ဟောက်ရမလား။ ငြိမ်နေရမလား မပြောတတ်တော့။

“ရင်မတုန်ပါနဲ့ ... ကျွန်တော်က မမလှတဲ့အကြောင်း ထက်မြက်တဲ့အကြောင်းတွေ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ကြားထားတာ” “ဟင်”

“အဲဒါ ... သူတို့က မယုံဘူးဆိုလို့ မမကို ခေါ်သွားပြီးပြမလို့” “ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“မွေးနေ့ပွဲ”

“အေးလေ ... သူ့ဆန်စားမိတော့ ရဲရမှာပေါ့”

ဘယ်သူမွေးနေ့ပွဲလဲ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာ ချစ်ကြီး ဆက်မေးတော့။ ကိုယ်က သူပေးတဲ့ကြောင်လေးကို လိုချင်တော့ သူ့ဆန်ကို ပြန်ပြီးလိုက်လျောပေးရမှာပေါ့။ ဘယ်အရာမဆို ဝန်ဆောင်မှုဆိုတာ ရှိသည်ပဲလေ။

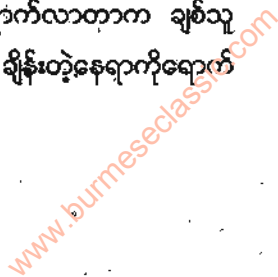

အခန်း (၅)

မကြီးမငယ်နဲ့ အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်ရောက်လာခဲ့မိတာ ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို။ အရင်တုန်းက လာခဲ့ဖူးတာတွေက တစ်မျိုးပေါ့။ အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ရတာ ပျော်စရာပေါ့။

အခုကျတော့ ချစ်သူနဲ့ချိန်းလည်း ဒီကန်ပေါင်ကို မချိန်းဖြစ်တာကြာပြီ။ အသက်အရွယ်က လူလတ်ပိုင်းမရောက်တော့ရောက်ဆိုတော့ ဆင်ခြင်သင့်ပြီထင်လို့လေ။ ခုရောက်လာတာက ချစ်သူငယ်ငယ်လေးရွေးမိလို့ သူမအလိုကျ သူမ ချိန်းတဲ့နေရာကိုရောက်လာခဲ့တာ။

“ဦး”

“.....”

“ဦးလို့”

“ဟင်”

“မျက်နှာကြီးက မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဦးက ဒီနေရာကိုလာချင်တာ မဟုတ်ဘူး ရာရာရဲ့”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းခါပြလေလျှင် ...

“ဘာလဲ ရည်းစားဟောင်းကို သတိရလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးအရွယ်နဲ့လာရတာ ကန်ရေပြင်ကြီးကို

အားနာလို့ပါ”

“ဟာ ... ဦးကလည်း ဦးအရွယ်က ဘယ်လောက်ကြီးလို့

လဲ”

“ဘယ်လို”

“အသက်သုံးဆယ်ဆိုတာ အိုမင်းရွတ်တဲ့နေတာမှ မဟုတ်

တာကို။ ပြီးတော့ ဦးက နုတယ်လေ။ မသိရင် ရာရာနဲ့သက်တူရွယ်တူ လို့တောင်ထင်ရတာ”

“အား ချဉ်လိုက်တာ ချဉ်လိုက်တာ”

မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာကိုပြင်ပြီး ရယ်ပြောလိုက်တော့ မဟာရာက

ကလေးသာသာပဲလေ။ သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုပြီး ရယ်တော့တာပေါ့။ သူ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငြိခဲ့ပြီးကာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မလုံချင်သလို ပါပဲ။ ကလေးကို မှန်ပေးကြိုက်သလိုဖြစ်နေလို့ပဲလေ။ ရာရာက ခုမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတော့။

ငြိခဲ့တာလည်း ကိုယ်က ဘာမှ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့တာ မရှိ။ သူ့ကိုက အလိုလို မဆွတ်ခင်က ညွတ်နေတာလေ။

“ဦးကလေး တကယ်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲလို့”

“တကယ်”

“အင်း”

“မင်းလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ပြောပြီး မေးစေ့လေးကို ကိုင်လိုက်တော့ ...

“ဦး”

“ဟင်”

“ဦး ရာရာကို တကယ်ချစ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

“ရာရာတော့ သိပ်မယုံချင်ဘူး သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးက မျက်နှာများတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီလိုပဲပါ။ ရာရာက ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ ဦးအကြောင်းကို စုံစမ်းရတာပဲလေ”

နေသူ ရာရာလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ပန်းတွေကတော့ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ပွင့်နေတာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အချစ်ရနံ့တွေ မွှေးနေတာပါပဲ။ ပန်းမြို့တော်ပြင်ဦးလွင် ရင်ဘတ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ...

ချစ်သူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရာရာအပေါ်ကျတော့ အရင်သူတွေထက် ပိုမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ သူမခမ်းငယ်လည်းငယ် ချောလည်းချောလို့ ထင်ပါရဲ့။

“ဦး”

“ခဏ ခဏ မခေါ်နဲ့လေကွာ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခဏ ခဏ ထူးရမှာပျင်းလို့”

“ဟာ ... ဦးကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူခေါ်တာပဲဥစ္စာ။ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် နားဝင်ချိုရမယ့်ကိစ္စကို”

မဟူရာ နှုတ်ခမ်းလေး စုလေပြီ။ သူများတွေများ ကိုယ်ထ

အသက်ကြီးလို ချစ်သူငယ်ငယ်လေးရထားရင် အရမ်းအလိုလိုက်တာပဲတဲ့။ ဦးကတော့ အဲဒီလို အရမ်းကာရော အလိုမလိုက်။

“ဘာလဲ စိတ်ကောက်သွားတာလား”

“ကျောက်တယ်”

နေသူ ရယ်ပြီး မဟူရာပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်သည်။ ဖက်တာကို မရုန်းတော့ မျက်နှာချင်းနီးကပ်သည်အထိ ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“စိတ်မကောက်နဲ့လေ၊ ဦးက စတာကို”

စတာဆိုပေမယ့် ကောက်သွားတဲ့စိတ်က လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ဦးမှာလဲ။ နည်းနည်းတော့မူထားမှ အချောခံရမှာ။ မဟူရာ နှုတ်နားလေး လွှဲပစ်လိုက်တော့ ...

“ဟေ့”

“ဖယ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်လို့စတာကို”

“ချစ်လို့”

“ဟုတ်တယ်၊ မာရုဇူသီချင်း မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တကယ် ချစ်လို့”

“ရာရာက ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်လဲ”

“အဲဒါတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“တွေ့လား”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဦး ရည်းစားထားခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးလေ။ ဘယ်လောက်များလဲ မေးစရာကို မလိုတော့တာ”

“ဒါတော့ ရာရာရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ရာရာကတော့ ဦးရဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

နေသူ ရာရာကို စိုက်ကြည့်မိလိုက်၏။ အချို့မိန်းကလေးတွေက ကိုယ်သာအချစ်ဦး အဖြစ်ခံချင်ကြပြီး အချို့ကျတော့ နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးချစ်သူဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ကိုယ့်ကို ချွပ်ပြီးတုပ်ပြီးပြောတာ။

“ဦး”

“ဟင်”

“ရာရာကို ကတိပေးနိုင်မလား”

“ကတိ”

“ဘာကတိလဲ”

“ရာရာကိုထားပြီး နောက်ထပ်ချစ်သူသစ်မရှာတော့ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိပေါ့”

“အင်း”

“အင်း ... ဘာအင်းလဲ”

“ပေးတယ်လို့”

“တာကယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ရာရာမျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးတဲ့သူက ဖောက်ဖျက်ဖို့ အလားအလာများတဲ့သူတဲ့။ သူကရော ဒီတစ်ခါ ကတိပေးခြင်းက ဖောက်ဖျက်ဖို့လား။ သူများအတွက်မပြောနဲ့။

ကိုယ်တောင် ...

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မယုံ။ ဒီလိုပဲလေ ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ အတည်လို့တွေ့ပြီးတွဲလိုက်တိုင်း မတည်နိုင်တဲ့ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင် ထည်းမနိုင်။

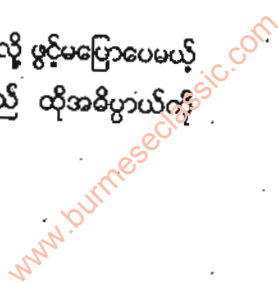
“ဦးကို ရာရာ အရမ်းချစ်တယ် သိလား”

“မျှမျှတတပဲလေ”

“ဦး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဦးလည်း ရာရာကို ချစ်တယ်လို့”

ပါးစပ်က ‘အဲဒါကြောင့် ဦးကိုချစ်တာ’ လို့ ဖွင့်မပြောပေမယ့် နှုတ်လုံးလေးတွေ ရှုန်းလဲ့တောက်ပနေခြင်းသည် ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို ထောက်ခံနေသည်သာပေါ့။

အခန်း (၆)

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီမို့ ကိုယ့်ရူပါကို မှန်ထဲမှာ နောက်ဆုံးအပြီးသတ် ကြည့်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဖုန်းသံကမြည်လာသဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ...

- “ဟင် ... ပိုင်ပိုင် ဆက်တာပဲ”
- ဘာများပါလိမ့်လို့ နားထောင်လိုက်ပြီး ...
- “ပြော ... ပိုင်ပိုင်”
- “မမ ... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”
- “အင်း ... အဆင်သင့်ပဲ”
- “အဲဒါဆို မမကိုပြောရမှာ အားတောင်နာတယ်”
- ချစ်ကြီး စိတ်ထဲမှာ ထင်ခဲ့နေပြန်သွား၏။ မသွားဖြစ်တော့ဘူး

များလားလို့လေ။

- “ဘာလဲ မသွားဖြစ်တော့ဘူးလား ပိုင်ပိုင်”
- “သွားဖြစ်ပါတယ် မမရဲ့”
- “ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဒီမှာ ကျွန်တော်က အဝတ်လဲတဲ့။ နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ မမ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လာခဲ့လေ။ မမလာတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြီးရင် အဆင်သင့်ပေါ့”

- “ဟယ် ... မလာချင်ပါဘူး”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခွေးကြောက်လို့ပေါ့။ နင်တို့အိမ်ကခွေးနဲ့ ငါက တည့်မှ မတည့်တာ”

“ခွေးက ချည်ထားပါတယ် မမရဲ့”

တွေ့ခဲ့နေပြန်သွားပြီးမှ ပိုင်ပိုင်မြင်တော့မယ့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ကတိပေးပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကတိမပျက်အောင် သွားရတော့မှာပဲပေါ့။ ခွေးထက်ပိုပြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာက ဟိုကောင်နဲ့လေ။

- “မမ”
- “ဟင်”
- “လာခဲ့နော် မမ”

“အေးပါ ... အေးပါ”

“ဒါဆို ... ဒါပဲနော်”

“ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

ဖုန်းချသွားတာနှင့် ချစ်ကြီး လက်ကိုင်အိတ်ရှားရောင်လေးကို ကောက်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အသက်အရွယ်အရ ချစ်ကြီးဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း အဝတ်အစားတွေမဝတ်။ လက်ကိုင်အိတ်အရောင်နဲ့ မတူညီသော ဖက်ဖူးရောင်ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့် ဝင်းနှစ်သော သူ့အသားအရေက လိုက်ဖက်နေသည်။

ကျောလယ်သာရှိသည့် ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားပြီး ဘေးကနေ ကျောက်ပွင့်လေးတွေစီထားသည့် ကလစ်ကို ညှပ်ထားတာတွေ လူငယ်ဆန်နေမလားပါပဲ။ ကျောက်ပွင့်လေးတွေကလည်း အဝတ်အရောင်ထက်နည်းနည်းတော့ရင့်၏။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားရမယ်ဆိုတော့ အရင့်ကြီးလည်းမဟုတ် အနုကြီးလည်းမပြင်။

“ဟာ မမ”

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ပိုင်ပိုင် ဟုတ်ကဲ့လို့ ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်။ နှုတ်ခမ်းနီအရောင်က မထင်မရှားမှာ စိလဲ့လဲ့လေးဖြစ်နေပြီး ပင်ကို မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်သွယ်က နက်နေတဲ့မမ။ မျက်တောင်က အရမ်းရှည်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အရမ်းကြီးလည်း မတိုတာကို ကော့နေတော့ မျက်လုံးလေးက

လည်း တောက်ပလို့။ ဘာဝက်ခြံ၊ မွဲခြောက်မှ မရှိတဲ့မျက်နှာလေးက ဖူးစင်ပြီး လှပနေတဲ့မမ။

“လှလိုက်တာ မမရယ်”

“ဒါတောင် ရေမချိုးခဲ့ရသေးဘူး”

နေသူ သတင်းစာဖတ်နေရင်းက မှဲ့ပစ်လိုက်၏။ ဒီကောင်

မြစ်မမြင်ဖူး များမြစ်ထင်နေတာ။

“ကိုကြီး”

ကြားပေမယ့် မထူးပေ။

“ကိုကြီး”

“.....”

“ကိုကြီး”

အသံကို မြင်ခေါ်လိုက်မှ ...

“ဘာလဲကွ”

“တကတဲများ ခေါ်နေတာကို မကြားဘူး”

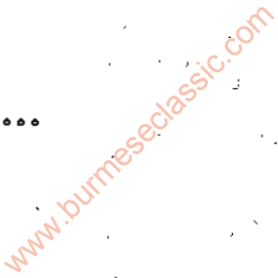
“ကြားသားပဲ”

“ဒီမှာ ပြောစရာရှိလို့ ကိုကြီးရဲ့”

“ဘာလဲ ပြော”

ပိုင်ပိုင်မျက်နှာ ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားပြီး ...

“ကိုကြီး မမကိုကြည့်လိုက်စမ်း”

ပိုးစက်ပွင့်

ဇုတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမ မလှဘူးလား”

“အပေါ်ယံလှတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အပုပ်ကောင်ရုပ်ဆောင် နေတာ”

“ဘာ”

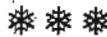
“လူဆိုတာ စိတ်ထားလှမှ လူလှတာကွာ”

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“သူ့ခိုးက လူပြန်ဟစ်တဲ့လူတွေနဲ့ ငါ စကားမပြောချင်ဘူး လာသွားမယ်”

မုက်စောင်းမှာ ကျည်ဆံထည့်ပစ်လို့ရရင် နေသူဆိုတဲ့ကောင် အနိစ္စသဘောနဲ့ကိစ္စချောပြီ။ ချစ်ကြိုထွက်သွားတော့ ပိုင်ပိုင်လည်း လိုက်ခဲ့ရသည်သာပေါ့။

အခန်း (၇)

ပိုင်ပိုင် မမလက်ကိုဆွဲပြီး မွေးနေ့ပွဲထဲကို ဝင်သွားသည်ဆို ခင်ပွဲ ...

“ဟာ ... ငပိုင် လာပြီဟေ့”

“ပိုင်ပိုင်”

“ဟေး ... ပိုင်ကြီး”

ပိုင်ပိုင်သူငယ်ချင်းတွေ ဆီးကြိုကြသလို ပိုင်ပိုင်လာပြီဆိုတာ နှင့် ကောင်မလေးတွေလည်း စုပြုံရောက်ရှိလာကြ၏။ အစကတော့ ကြည့်တွေ့က ပိုင်ပိုင်ဆီမှာသာ။ နောက်တော့ ပိုင်ပိုင်ဘေးက ချစ် ခြင်းဆီသို့ အာရုံတွေ ပြောင်းလာကြပြီး ...

“ပိုင်ကြီး”

“အိမ်ကပ်ပွင့်”

“ဟင်”

“မင်း တော်တော်လျှိုတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဘာလဲကွ... ငါက ဘာလျှိုလို့လဲ”

“အတွဲရတာ ဘာလို့ တို့ကိုမပြောလဲ။ မင်း တော်တော် နှုတ်လုပ်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ဟေ့ကောင်”

ပိုင်ပိုင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို တံတောင်နှင့်တွတ်ပြီး မမ မျက်နှာကိုခုံကြည့်လိုက်တော့ မမမျက်နှာလေး ရှက်သွေးဖြာနေသည် ထင်ပါရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းမိသည့်အတွက် ဟုတ်သည်လို့ ထင် သွားကြပုံရကာ...

ကောင်မလေးတွေ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

ကောင်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ပိုင်ပိုင် စိတ်မညစ်ရတော့ဘူး ပေါ့။ မမကိုတော့ အားနာပါသည်လေ။

“ငပိုင်”

“ဘာလဲကွ”

“မင်းမမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဟ... ထိုင်တောင်မထိုင်ရတော့ဘူးလား။ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”

“ဆော... ဆောရီးကွ။ လာ လာ... ဟိုဘက်ပိုင်းမှာ

ထိုင်ရအောင်”

“မမ”

“ဟင်”

“လာလေ”

“အင်း”

လူငယ်တွေကြားမှာဆိုတော့ ချစ်ကြီး ဘာမှဝင်မပြောချင်။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ထင်စရာလား။ ပိုင်ပိုင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ မငြင်း ထာလဲ။ နောက်မှရှင်းပြမှာလား။ ချစ်ကြီး လိုက်လာခဲ့မိတာ မှားပြီ ထင်ပါရဲ့။

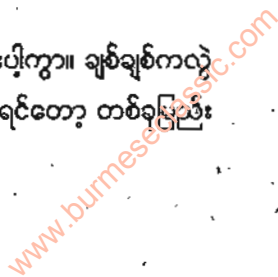
“ကောင်းကင်နဲ့ ဝီရ”

“ဟင်”

“ကဲ... မှတ်ထားကြ။ မမရဲ့နာမည်က ချစ်ကြီးမျှင်တဲ့။ သူများတွေကတော့ မိန်းကလေးချင်းဆို အချို့က ချစ်ချစ်တဲ့ကွ။ မမ က ယောက်ျားလေးတွေဆိုရင် အဲဒီလို အခေါ်မခံဘူး။ အချို့တော့ ချစ်ကြီးကြီး အမျိုးမျိုး ခေါ်ကြတယ်”

“ဪ”

“မင်းတို့လည်း ကြိုက်သလိုခေါ်ကြပေါ့ကွာ။ ချစ်ချစ်ကလဲ့ ရင်ပေါ့။ တားမြစ်နာမည်ကိုမှ ခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခုပြည့် ရဖို့က ကျိန်းသေတယ်”

နီစက်ပွင့်

“ဘာလဲကွ...ဘာမြည်းရမှာလဲ”

“လက်ဝါး”

“အမ်”

ကောင်းကင်က သူပါးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။ ဝီရကတော့...

“မမက ဒီလောက်နုဖတ်ပြီး လှနေတာ၊ အဲဒီလောက် လက်သံပြောင်ပါ့မလား”

“မယုံရင် မင်းမျက်နှာစောင်းပေးလိုက်လေ”

“အမယ်”

ဝီရပုံစံက ကောင်းကင်နည်းတူ ဖြစ်သွားလေသဖြင့် ပိုင်ပိုင်က ရယ်လေသည်။

ချစ်ကြီးက ပြုံးရုံသာ။ ကိုယ်ကလူကြီးဆိုတော့ လူငယ်တွေကြားမှာ ဟေးလားဝါးလား ဝင်လုပ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ။

“မမ”

ချစ်ကြီး ပိုင်ပိုင်ကို ကြည့်လိုက်လေလျှင်...

“မမလည်း မှတ်ထားလေ။ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူက ကောင်းကင်၊ သူက ဝီရတော့”

“အင်း... မှတ်ထားပါ့မယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမ”

ခေါင်းညိတ်ပြီးပြလိုက်တဲ့ ချစ်ကြီးစိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသလိုလို။

ရည်းစားထားရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာတာရှိပေမယ့် အခုက ပိုင်ပိုင်သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ။ ပိုင်ပိုင်သိက္ခာကိုတော့ ထိန်းပေးရမှာပေါ့။

“ဟို မမ”

“ဟင်”

ခေါ်လိုက်သူက ကောင်းကင်ဖြစ်ပြီး...

“မမအသက် ဘယ်... ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

“ဟာ... ကောင်းကင်”

ပိုင်ပိုင် ချက်ချင်းမျက်နှာပျက်သွား၏။ ဒါ မေးစရာလား။ ဒီကောင် မမနဲ့ သူ့ကို တစ်မျိုးထင်ပြီး အသက်ကွာခြားမှုကို သိချင်လို့ မေးတာလား။ သူ ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် မမက အပြုံးမပျက်သော ချက်နှာနှင့်။

“မမအသက်က သုံးဆယ်ရှိပါပြီ”

“သုံးဆယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ မင်းမပြောနဲ့ ကောင်းကင်။ မင်း စပ်စု

ရတဲ့အကြောင်းကို ငါသိတယ်။ မမနဲ့ငါ အသက်ဆယ်နှစ်တောင် ကွာတယ် ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ငါက”

“တော်ပြီ ... မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ငါ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ပိုင်ပိုင်ရာ။ ငါက အဲဒီသဘောမျိုး နဲ့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မမက အရမ်းရုဗြီးလှတော့ အသက်သုံး ဆယ်လို့ လုံးဝမထင်ရဘူး။ ငါက လွန်ရှိမှ မမကို အသက်အစိတ် ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ထင်ထားတာ။ အဲဒါ ... အဲဒါပါကွာ”

ဒေါသလုံးကို ဟင်းခနဲထွက်သက်နှင့်အတူ ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ဒီလိုပြောလိုက် တာက ကျေနပ်စရာတစ်ခုပဲပေါ့။ မမက ရင့်ကျက်နေသူမို့ သူ့ထက် သည်းခံပါရမီရှိတာ။

ပြီးတော့ ...

မိန်းမတွေက ပြောရရင် အပျိုကြီးတွေပေါ့လေ။ အသက်ကြီး လာလေလေ သူတို့အသက်ကို အမှန်ဝန်ခံရမှာ ကြောက်လေလေတဲ့ ဒါကို မမက အတိုးအဆုတ်မရှိ အမှန်ကိုဝန်ခံလိုက်တာ။ ဒါကို ချီးကျူး ရမလား။

“မမက ပွင့်လင်းတယ်နော်”

“အသက်ကို အမှန်ပြောလို့လား ကောင်းကင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်ကြီးက ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ညာနေစရာမှ မလိုပဲကွာ။ လူတွေကိုသာ ညာလို့ရမယ်။ သေမင်းကို ညာလို့မှမရဘဲ”

“မမလို အမှန်ကိုဝန်ခံမယ့်သူက နည်းတယ်ဗျ”

“ဒါနဲ့ မမကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးချင်သေးတယ်။ မမ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်ပေါ့”

ဝီရက သဘောကောင်းတာကို အသုံးချပြီး သူ့သိချင်တာကို ဆက်မေးဖို့ ကြိုးစားနေတော့။ ခက်တော့ခက်ပြီ။ မမကို မမေးကြနဲ့ တော့လို့ အော်ရမလား။ မမလက်ကိုဆွဲပြီး ဧည့်ခံပွဲထဲကနေ ထွက် သွားရမလားမသိတော့။

“မေးလေ ... ဘာမေးမှာလဲ”

“ဟို မမက ဒီလောက်လှနေတာတောင် ဘာလို့ အိမ်ထောင် မပြုဘဲ အပျိုကြီးလုပ်နေတာလဲ”

“အရှင်ကြီး မယူချင်လို့ မရတာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ တော် တော် စပ်စပ်စုစုနိုင်တဲ့ကောင်တွေပဲ။ မင်းတို့စောင့်ကြည့် နှစ်မကူးစေ ရဘူး မမမင်္ဂလာပွဲဖြစ်ရင် မင်းတို့ကို ဖိတ်မယ်”

“ပိုင်ပိုင်”

“လာ ... မမ သွားမယ်”

ပိုင်ပိုင် သည်းမခံနိုင်တော့စွာ မမ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့
၏။ သူ မမ့ကို ခေါ်လာမိတာ မှားပြီလား။ သူ့ငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ
အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် မမ။

“ပိုင်ကြီး”

“ငပိုင်”

အခန်း (၈)

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

ဧည့်ခန်းထဲကိုအဖြတ်မှာ ဖေဖေရဲ့သဘာဝသံကြီးကို ကြား
ထိုက်ရသဖြင့် ပိုင်ပိုင်ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ ထိုင်နေကြတာ
ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ကိုကြီး။ ပြီးတော့ ကိုကြီးရဲ့ကောင်မလေး မဟူရာ။
တွန်း နာမည်က မဟူရာဆိုမှတော့။

“လာ ထိုင်ဦး”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဖေဖေ”

“ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ ထိုင်ဆိုရင်ထိုင်”

ဖေဖေအမိန့်မို့ ပိုင်ပိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“မင်း မွေးနေ့ပွဲကိုသွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူမွေးနေ့လဲ”

“ဝီရပါ”

“ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို မေးလိုက်တာနဲ့ အကြည့်က ကိုကြီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာတွေ ကုန်းချောထားပြီ မသိဘူး။ သူမပြောရင် ဘယ်သူနဲ့သွားတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိစရာမှမလိုတာ။ အခု ဖေဖေမျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကိုသိပြီးလို့ မညာနဲ့ဆိုတာမျိုး ဘာလဲ။

ကိုကြီးက မနာလိုတာလား။ သူနဲ့မမက တည့်မှတည့်တာ ဘာမနာလိုဖြစ်စရာရှိလဲ။

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ”

“ငါ မေးနေတယ်လေကွာ၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲလို့”

“မကြီးနဲ့ပါ”

“ဘာကွ”

“တိုးတိုးပြောလည်း ဒီစကားပါပဲ ကိုဖြိုးရယ်။ ကလေး အေးအေးဆေးဆေး ပြောမှပေါ့”

“မင်း ဝင်မပါနဲ့”

“ကျွန်တော် မကြီးနဲ့အတူတူသွားတာ ဘာများများလို့လဲ ဖေဖေ”

“မှားတာပေါ့၊ မှားတာမှ အကြီးကြီးကိုမှားတာ”

“ဗျာ”

ပိုင်ပိုင်နဲ့ နားမလည်နိုင်စွာ ဖေဖေကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ အကြီးကြီးမှားရင်အောင် သူနဲ့မမက ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာများဖြစ်နေလို့ ထဲ။ ပိုင်ပိုင်က မဟုတ်တာပြောရင် ငြိမ်မနေတတ်တဲ့ကောင်။ အဖြူ ထဲကို အမည်းစက်ချပေးကြတော့မလို့လား။

“ဖေဖေ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“မင်းနဲ့ချစ်ကြီး အသက်ဘယ်လောက်ကွာသလဲ”

“ဆယ်နှစ်”

“အဲဒီလောက်ကွာတာကို မင်း သိသိနဲ့”

“အသက်ကွာတာနဲ့အတူတူ သွားလာခွင့် မရှိဘူးလား ဖေဖေ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တို့ပြီး ပွဲတက်ရအောင် မင်းတို့က ဘာ တွေးလဲ ပိုင်ပိုင်”

“ရှိရဲ့ပဲ”

“ယုံရမှာလား”

“ဖေဖေ”

ဒါတော့ မမသိကွာနဲ့ သူ့သိကွာကို ခော်ကားလွန်းပြီ။ ကိုကြီးက ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ပြောထားလို့လဲ။ သူ့ကျတော့ တည့်အောင် မနေဘဲ သူများနဲ့ သင့်မြတ်နေတာကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တာ။ ဒါဘာစိတ်လဲ။ ဖေဖေတို့သိအောင်တိုင်မယ့်သူဆိုလို့ သူ့အပြင် အခြားသွေးထိုးမယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိ။

ထမင်းချက်ကေကေ ...

ဘာမဆို သူနဲ့မဆိုင်ရင် စကားအရောင်းအဝယ် ဝင်လုပ်တတ်တာမဟုတ်။ သူတို့ထွက်သွားတဲ့အချိန်က ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အိမ်မှာမှ မရှိကြတာ။ ခုတော့ သတင်းက အင်တာနက်ထက်တောင် ပိုမြန်သေးတယ်။

“ဖေဖေ ... သားကို တွန်းအားပေးလိုက်တာလား”

“မဖြစ်သင့်လို့ ပြောနေတာကွ”

“ဖေဖေက ဖြစ်နေတယ်လို့ တပ်အပ်စွပ်စွဲသလိုပဲ”

“အေး ... ငါက မဖြစ်စေချင်လို့ ကြိုးကြိုးတားနေတာ။ မင်းက ဖိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့အရွယ်။ ချစ်ကြီးက မြင်သူတိုင်း ငေးလောက် အောင် လှတဲ့မိန်းကလေး။ အသက်က ဆယ်နှစ်တောင်ကွာဘော ဘယ်လို မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သေချာသွားပြီ”

“ဘာသေချာတာလဲ”

“မမဘက်ကတော့ မသိဘူး။ သားဘက်က ရှေ့တိုးဖို့”

“ဘာ”

“ပိုင်ပိုင်”

ဖေဖေရဲ့ ဘာသံနောက်မှာ ကိုကြီးခေါ်သံကို ဆက်ကြားရပြီး

“မင်း နဖဖေကို ခံပြောနေတာလား”

“ခံမဝပြာဘူး။ အမှန်ကို ပြောတာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း”

ကိုကြီးကရော လူကြီးဆန်လို့လားလို့ မေးချင်လိုက်တာ။

တိုယ်ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ရသမျှကို အလကားဖြစ်အောင် လုပ်တာ။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကိုကြီး ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မသိပါဘူး။ မမကြီးကို စိတ်ဝင်စားလို့ J ဝင်သလားလို့ပါ”

“လုံးဝပဲ ... ငါ့မှာ ချစ်သူနဲ့”

ပိုင်ပိုင် မဲ့ပစ်လိုက်၏။ ဒါပေါ့ လက်ရှိနာမည်ပေါက်ထားတဲ့

ချစ်သူက အနားမှာ ငုပ်တုတ်ကြီးရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ။ ဒီစကားပဲပြောသော့မှာပေါ့။

“ဒါနဲ့များ”

အကြည့်က ပိုင်ပိုင်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲပြန်ရောက်လာကာ ...

“ချစ်ကြီးက မင်းအမေလောက် ရှိတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကြီးတောင် ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်ကို ကြိုက်သေးတာပဲဥစ္စာ”

“မင်းစကားကို ကပ်မပြောနဲ့ ပိုင်ပိုင်။ ငါက ဘာဖြစ်လဲ ယောက်ျားမှာ ပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းဆိုတဲ့စကားပုံပဲရှိတာ”

“အဲဒီလိုပြောကြကွေးဆို”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မမကြီးကို ကျွန်တော်ကြိုက်လို့ ယူလည်း မဆန်းပါဘူး မမကြီးက အိမ်ထောင်ရှင်မပီသတဲ့ နှမနဲ့တူသောမယား။ မအေးနဲ့တူ သောမယားဖြစ်မှာ”

“ဟေ့ကောင်”

“ပိုင်ပိုင်”

“သားငယ်”

ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ ပြန်ပြောတော့ ခေါ်လိုက်ကြတာ အသံပထမနဲ့ ဒီစကားတွေကို မမကြီးကြားလို့ကတော့ သူ့သိက္ခာကိုစော်ကားထင် ဆိုပြီး ဘယ်လောက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လိုက်မလဲ။ ဟိုက နုသင့်တဲ့နေ့ နုပေမယ့် ကြမ်းပြီဆို အမေဂျမ်းဝင်တာထက်တောင်ဆိုးသေး။ မမ

ကာလဒေသကြည့်ပြီး အနုအကြမ်း လျော်ညီစွာသုံးတာ။

ကိုကြီးကျတော့ ...

မိန်းမစပ်ကာမမိလေ။

“ဆီစာပိုင်ဖြိုးသူ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဖေဖေ”

“မင်းကွာ ... မင်း ... တောက်”

“ကိုဖြိုး”

လက်ညှိုးကြီးထိုးလိုက်ပေမယ့် တက်ခေါက်ခြင်းနှင့်သာ အဆုံးသတ်သွား၏။ ဖေဖေ ခြေနှင်းကြမ်းကြမ်းနှင့်ထွက်သွားလေတော့ မေမေကပါ နောက်တော်ပါးမှ တစ်ဖဝါးမခွာ။

“လူတွေများ ခက်လိုက်တာ။ သူများမျက်ချေ၊ ထွက်တာကျ ခြင်ပြီး ကိုယ့်မျက်ချေထွက်တာကျတော့ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး မမြင်ကြတာ”

ပိုင်ပိုင် ဆတ်ခနဲထပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။ ဘာမဟုတ် ဆွဲကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချဲ့တာလောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းတာ မရှိ တော့။ တွဲသွားတာနဲ့ပဲ ချစ်ကြ ညားကြရောတဲ့လား။

“ဦး”

“ဟင့်”

“အဲဒါ ... ဦးရဲ့ညီလား”

၆၈ *** နိဂုံးပွင့်

“ဟုတ်တယ်”

“တော်တော်ရိုင်းတာပဲ”

“သူ့အကြောင်း ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ်... မပြောတာပဲ ကောင်းတယ်”

နေသူ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ထင့်နေ၏။ ဝိုင်ဝိုင်က ဘာစိတ်မွန်ပြီး ခံပြောနေတာလဲ။ အဲဒါကို သူ မကျေနပ်ပေ။ ဒါ ချစ်ကြီးနဲ့တွဲလို့လား။ တံကယ် ဒီကောင်ချစ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလားမသိ။ ဝိုင်ဝိုင်က အရွယ်ရောက်လာပြီလေ။ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိသင့်သလောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ...

တံကယ်ဟုတ်နေမလား။

ချစ်ကြီးက အသက်သုံးဆယ်လို့ မထင်ရလောက်အောင် လှနေတော့ ဒီကောင် စိတ်ဝင်စားချင် ဝင်စားမှာပေါ့။ ချစ်ကြီးက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ သဘောမတူစရာအကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး။ ခက်တာက အသက်အရမ်းကွာနေတာလေ။

“ဦး”

ရာရာက သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီးခေါ်ကာ ...

“ခြံထဲဆင်းပြီး စကားပြောရအောင်လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

နေသူနဲ့ရာရာ ခြံထဲဆင်းသွားချိန်မှာ ဒေါ်ပပဇော်တစ်ယောက် ထည်း စိတ်ဆိုးသွားတဲ့ သားငယ်အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ...

“သားငယ်”

မကျေနပ်ခြင်းက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်လျှင် ...

“သားငယ်နဲ့ချစ်ကြီး ဘာလို့ မွေးနေ့ပွဲကို အတူသွားဖြစ်တာ

သ”

“မမနဲ့ သားခေါ်သွားတာ”

“သားငယ်ခေါ်တိုင်း သူကလိုက်တာပဲလား”

“လိုက်ရမယ့်အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံလို့ပေါ့ မေမေ”

“ဘာလဲ ... အဲဒီအကြောင်းပြချက်က”

“သူနဲ့သား အပေးအယူရှိလို့ပေါ့”

“ဟင်”

ဒေါ်ပပဇော် တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ သူမလည်း ချစ်ကြီးကို ဆိုပါသည်။ ချစ်ကြီးက ပေါက်လွှတ်ပဲစားခိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ။ အရင်တုန်းက ချစ်ကြီးကို သားကြီးနဲ့တောင် သဘောတူတာ။ အခြေအနေက ထင်သလိုဖြစ်မလားတဲ့ အခုဆို သူတို့နှစ်ယောက်က ဆေးချေးနဲ့ တောက်တဲ့။

သားငယ်နဲ့ကျတော့ ...

သားငယ်ဘက်က စိတ်ဝင်စားတာလား။ ဒါဆိုလည်း

၇၀ ဦးစာပွင့်

အသက်အရွယ်တွာတာကလွဲရင် သဘောမတူစရာ အကြောင်းမှမရှိ ပဲလေ။

“သားငယ်”

“ဗျာ”

“သားငယ် ချစ်ကြိုးကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“စောစောက အိမ်ပြန်မရောက်ခင်အထိ မမအပေါ်မှာ သား ကိုယ့်အစ်မရင်းလိုပဲ ချစ်တာ”

“ဒါဆို”

“အခု ရှေ့တိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်”

သားငယ် အိုးပဲ့တာကို စလောင်းရွဲနဲ့ ပုံးတော့မှာလားလို့ တွေးပြီး စိတ်ပူသွားမိသည်။ တကယ်ချစ်လို့ဆိုရင် ကိစ္စမရှိပေမယ့် ရွဲတာဆိုရင် တစ်ဖက်က နစ်နာမှာက မိန်းကလေးလေ။

ကိုယ်လည်း မိန်းမမို့။

မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာဖြင့်။

အခန်း (၉)

ချစ်ကြိုး လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ဆက်လှမ်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ပိုမြန်သွားသည်။ အရေးထဲကျမှ ကားကလည်း နှုတ်နေလို့ တတ္တစီနဲ့ပဲ ပြန်ရမှာ။ အိမ်အပြန်မှောင်ရင် မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက်က မသင့်တော်ဘူးလေ။ မြန်မြန်လှမ်းမှ။

“ပလုတ်တုတ်”

ဘာကို ခလုတ်တိုက်မိသလဲဟု ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟင်”

ဖိနပ်ကပါ ပြတ်သွားလေသဖြင့် စိတ်ညစ်သွား၏။

“အရေးထဲမှာနော် ဒုက္ခပါပဲ”

ညည်းတွားရင်း ဖိနပ်ကို ငုံ့ကောက်ကာ မျက်နှာရေး ရှုံ့မဲ့

သွားသည်။ အဲဒါမှတော့။ ဖိနပ်ကို လက်ကကိုင်သွားလို့လည်းမဖြစ်။
ချွတ်ခဲ့ပြီး ခြေလှာချည်းပဲ သွားဖို့လည်းမသင့်တော်။ ဖိနပ်ကို စိတ်
ပျက်စွာ ကြည့်နေရင်းပဲ ငုတ်ထုတ်ကလေး ထိုင်နေမိစဉ် ...

သူမရှေ့ကို လာရပ်တဲ့ ခြေတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဝေ့ထိပ်
ကင်းရှူးအဖြူရောင်နှင့်မို့ ယောက်ျားလေးဆိုတာ သိပြီးမော့ကြည့်လိုက်
တော့ ...

“မမ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာမောင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ရပါတယ်”

“ရတယ် မလုပ်နဲ့လေ။ မမဖိနပ်မပါဘဲ ဘယ်လိုသွားမလဲ။
ကဲပါ ... ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါပါတယ်။ မမ လိုက်ခဲ့လေ။ ဖိနပ်
ဝယ်မယ်ဆိုလည်း ဝယ်ပေါ့။ ပြီးရင် ... မမလိုရာခရီးကို ကျွန်တော်
လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ဖိနပ်က ဝယ်မနေတော့ပါဘူး။ မမအိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်”

“ဒါဆိုလာ မမ”

မတတ်သာတော့ ချစ်ကြီး ကောင်လေးနောက်သို့လိုက်ခဲ့

တော့သည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီနေရာတင် မိုးချုပ်သွားတော့မှာ။
စားပေါ်ရောက်လို့ မောင်းထွက်လာပြီးမှ ...

“မမ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

ဆိုပြီး ချစ်ကြီး သူမ နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မမနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“မင်းနာမည်သိဖို့ လိုအပ်လို့လား”

“လိုအပ်တာပေါ့ မမရဲ့။ ကားနဲ့တင်ခေါ်လာပြီး အိမ်အထိ
လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ နာမည်လေးတောင် မသိရရင် ကျွန်တော့်လောက်
ညံ့တဲ့သူ ရှိပါဦးမလား”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်။ မမနာမည်က ချစ်ကြီးမျှင်တဲ့

နတ်ထားလေ့”

“လှလိုက်တာ”

“ဟင် ... ဘာ”

“ဪ ... နာမည်က လှတယ်လို့ပြောတာ”

အလိုမကျခြင်းများနှင့် ချစ်ကြီး မျက်စောင်းထိုးမိသွားသလား
သေး။

“ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မမမှတ်ထားလေ။ လမ်းမှာတွေ့ရင် မမ ခေါ်ခေါ် မခေါ်ခေါ် ကျွန်တော်က ခေါ်မှာဆိုတော့ နာမည်လေးတော့ သိထားသင့်တာပေါ့”

“ပြော ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဉာဏ်သွေးသျှပါ။ မမက သျှလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့”

ချစ်ကြီး၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ... သူက ကိုယ့်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးတဲ့သူဆိုတော့ ...

“မင်းကို မမ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခုလိုလိုက်ပို့တဲ့အတွက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးမဆပ်ချင်ဘူးလား”

“ပြောလေ ... မမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ခင်မင်ခွင့်လေးပေးရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

လွန်ခဲ့တဲ့ ပြီးလိုက်မိ၏။ ကောင်လေးဆိုပြီး လျှော့တွက်လို့ မရပါလား။ ချစ်ကြီးက ရည်းစားများခဲ့သူပဲ ယောက်ျားတွေရဲ့ အထောက်အပံ့ ဖြစ်လေ။ အကောင်သေးသေး ရေမြေလေးဆိုပြီး အထင်သေးလို့ မရ။ သူတို့မှာလည်း အဆိပ်ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။

“မမ”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း ... ရပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တိုးတာ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။ ခင်မင်မှုဆိုတာ တွန့်တိုကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျေးဇူးပဲ မမ”

“ရှေ့မှာ ရှေ့ကခြံပဲ”

“ဟုတ်”

ကားကို ဟွန်းတီးလိုက်တာနှင့် ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ရောက်လာတာ ခြံတိုင်းလို ဦးပန်းညွန့်မဟုတ်။ ပိုင်ပိုင်လာဖွင့်ပေးတာမို့ ချစ်ကြီး ခြံကြည့်စရာ။

“ပိုင်ပိုင်”

တိုးဖွင့်လာ ခေါ်လိုက်မိ၏။ ကားလေးရပ်သွားလို့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ ...

“မမ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ခေါ်မလို့ပါ ဝင်လေ”

သျှက ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မမစိတ်ကိုစမ်းတဲ့အနေနဲ့ စတာပါ။ မိုးချုပ်နေပြီဆိုတော့ မဝင်တော့ပါဘူး”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ”

“နောက်ဆိုရင်တော့ လှေနဲ့လာမယ်။ ကိုက်ချင်တဲ့ခွေးသား မွေးထားပေးတော့။ သွားမယ်နော်”

သျှ လက်ပြလို့ ချစ်ကြီးက ပြန်ပြီးလက်ပြတာကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသူက ပိုင်ပိုင်။ ကားလေး ခြံထဲကနေထွက်သွား ပြီဆိုမှ ပိုင်ပိုင် ချစ်ကြီးအနားသို့ရောက်လာကာ...

“မမကြီး”

“ပြောလေ”

“အဲဒါ ဘယ်ကကောင်လဲ”

“လမ်းပေါ်ကကောင်”

“ဘာ”

“လမ်းမှာတွေ့လာတာ၊ လမ်းပေါ်ကကောင်ပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

ပြောပြီး ချစ်ကြီးအိမ်ထဲဝင်လာတော့ ပိုင်ပိုင် နောက်ထဲ ကပ်လိုက်လာကာ ...

“မမ”

“ဘာလဲ”

“မမ အဲဒီကောင်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုပါလာတာလဲ”

“ပိုင်ပိုင်”

“.....”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ခေါ်လိုက်တော့ သူကပဲ မျက်နှာတင်းသွား ရတယ်ရှိသေး။

ဒါက... ဘာသဘောလဲ။

“ငါ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ မင်းကို သံတော်ဦးတင်နေရဦးမှာ ထား”

“ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့မေးတာ”

“မမေးနဲ့”

“မမေးလို့မရဘူး”

“ဘာ”

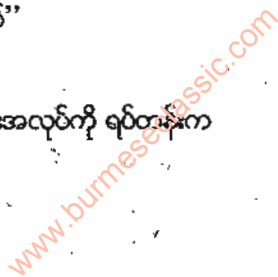
ချစ်ကြီး သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်သည့်တိုင် မျက်မှောင် ကြုတ်ရာကမပြေ။

သူနဲ့ချစ်ကြီးက ဘာဆိုလို့ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ။

“မမကို ကျွန်တော် တစ်ခုပဲပြောမယ်”

“ပြောစမ်း”

“မမ ရည်းစားကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအလုပ်ကို ရပ်တန့်က ခင်တော့”

၇၈ * * * မိခင်ပွင့်

“ဟင်”

မထင်မှတ်တဲ့စကားကို ပြောလိုက်လို့ အံ့သြသွားစဉ်မှာပဲ သူက ထွက်သွားပြီ။ သူ့မှာ အဲဒီလိုအမိန့်ပေး တားမြစ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့ လား။

* * *

အခန်း (၁၀)

“ဟုတ်ရဲ့လား နေသူရာ”

ဆန်းလင်းစကားကြောင့် နေသူမျက်နှာက နေလောင် သရက်သီးတစ်လုံးလို။ ယောက်ျားတန်မဲ့ အတင်းတုတ်တယ်ပဲ ပြော ပြော ကိုယ့်ညီဘက်ကို ဦးလှည့်ဒသမချိုင်တော့ မခံနိုင်။ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။

ညီကရော ...

စိတ်ဝင်စားစရာမိန်းမ ဒီလောက်တောင်ပဲရှားသလား။ ကိုယ်နဲ့ အသက်အရမ်းကွာတဲ့ ချစ်ကြုံးကိုမှ စိတ်ဝင်စားသတဲ့။ ဒေါသဖြင့် ဘောင်းလိုက်တာ။

ခုဆိုရင် ...

အားတာနဲ့ အချိန်တိုင်း ချစ်ကြိုးတို့အိမ်ဘက် ကူးကူးသွားတာ မသိမသာကနေ သိသိသာသာဖြစ်နေပြီ။

“အခု မင်းညီဘက်က စိတ်ဝင်စားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ”

“ချစ်ကြိုးကရော”

“ကိုယ့်သားလောက်ဆိုပြီး ချမ်းသာပေးမယ် ထင်လို့လား”

“မင်း အဲဒီလောက်အထိတော့ ချစ်ကြိုးကို အထင်မသေးသင့်ဘူး နေသူ”

“ဟ... မင်း ချစ်ကြိုးအကြောင်း မသိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အေး... သိတယ်လေ။ သိလို့ မင်း ပြောတာကို လက်မခံနိုင်တာ”

“ဘာ”

“ချစ်ကြိုးက ရည်းစားများပေမယ့် စည်းကမ်းရှိတယ်ကွာ မင်းညီကို တုံ့ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ အာမခံရဲ့တယ်”

တကယ်တမ်း ဖြစ်သွားကြပြီဆို အာမခံတဲ့လူတွေက တာဝန်ယူတာ ဘာရှိလဲ။ ခေါင်းရှောင်သွားကြတာပဲလေ။

“ဒီမှာနေသူ”

“ပြော”

“မင်းရယ်... ငါရယ် ချစ်ကြိုးရယ်က အချစ်ဆုံးသူတယ်”

ချင်းတွေပါကွာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ငါအသိဆုံးပဲဟာ”

“ဘာသိတာလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရွံ့နေကြတာ”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

သူ ဘယ်လောက်ပဲငြင်းငြင်း လျှို့ဝှက်အရပ်ဒေသကနေ ခေါင်းညိတ်ပြတာ ဆန်းလင်းသိတာပေါ့။ ရင်ဘတ်ချင်းမငြိပေမယ့် အသုံးသားချင်း ရိတ်တိဖြစ်ခဲ့ကြသည့်နှစ်ယောက်။ ဘာကြောင့် ရန်သူတွေမဟုတ်ဘဲ မတည့်ကြသလဲဆို။

နလုံးသားတံခါးပေါက်ကို အလင်းရောင်မှမပေးကြတာ။ ဒီတံခါးကို ပိတ်ထားလို့ ဒီလိုတွေဖြစ်ကြတာ။ ခုတော့ ကိုယ်စီ ရည်းစားတွေကြရင်း ရှေ့ ဘယ်လိုဆက်ကြမည်မသိ။

“ဒါဆို မင်းက ချစ်ကြိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မခံစားရဘူး ဆို ဟုတ်လား”

“ဘာခံစားစရာလိုလို့လဲ။ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပဲဥစ္စာ”

“ကြင်လျက်နဲ့ အမြင်ခက်လို့ သစ္စာအရင်စဖောက်ခဲ့တာက”

“အဲဒါလေ”

“တောက်... တော်တော့ဆန်းလင်း”

နေသူ အတိတ်ကိုပြန်ပြီး သတိမရချင်တော့ပါဘူး။ ဟိုတုန်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်အောင် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြပေမယ့် အခုက မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရအောင်ဖြစ်နေတာ မှန်းလို့တော့မဟုတ်။

“သူများကို ညာတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာတာက လက်နက်မဲ့သတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“တော်တော့ဆိုကွာ”

“မတော်နိုင်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုလည်း ပြော”

ပြောဆိုတော့ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“အခု မင်းစိုးရိမ်နေတာ ပိုင်ပိုင်ကိုလား၊ ချစ်ကြီးကိုလား”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာလေ”

“အေး... ဘာလို့မဖြစ်စေချင်တာလဲ။ ငါသိချင်တာ အဲဒါ”

“ကျွတ်”

နေသူ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပ်လိုက်ပြီး...

“ဒီလောက်အသက်ကွာနေတာကိုကွာ”

“ဟေ့ကောင်... အသက်ကွာတာ ဘာဖြစ်လဲ။ အသက်အရွယ်ကွာလို့ မချစ်ရ မညားရလို့ ဘုရားဥပဒေရော တရားဥပဒေ

ရော ကန့်သတ်သတ်မှတ်ထားတာ မရှိဘူးလေ”

“ဆန်းလင်း”

“ပြော”

“မင်းပုံစံက ပိုင်ပိုင်နဲ့တွေ့ရင် မြှောက်ပေးမယ့်ပုံပဲ”

“ငါက အမှန်တရားကို ပြောပြတာပါ”

“ဆယ့်ယောက်တစ်ယောက် မစဉ်းစားတဲ့အမှန်တရားကို”

ဆန်းလင်း သဘောပေါက်စွာ ရယ်လိုက်မိ၏။ ဒီကောင် ဝေခွဲတတ်တဲ့အရာကို ကိုယ်က ဝေခွဲတတ်သည်ပဲလေ။

ချစ်ကြီး၊ ရွှေအလေးချိန်အရ ကျသင့်ငွေကို တွက်ချက်ကြည့်

ပြီး ...

“လေးသိန်းရှစ်သောင်းနှစ်ထောင် အစ်မ”

“ဒါဆို ... အဲဒါလေးပဲ ယူမယ်”

ယူတဲ့သူကျတော့ ငွေချေတာလက်ခံပြီး နောက်ထပ်ရွေးတဲ့
သူကို ပြန်၍ ရောင်းကောင်းလို့ မောရပန်းရမန်းမသိ။ နည်းနည်းလူရှင်း
သွားတော့မှ ...

“ရောင်းကောင်းနေပါလား”

“ဟင်”

“မေးတဲ့သူကိုမော့ကြည့်ပြီး ချစ်ကြီး အံ့ဩသွားရသည်။

ထောင်မှတ်တဲ့လူ ရောက်လာတာဆိုတော့ ...

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူက မုန့်ပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး ချစ်ကြီး မျက်နှာကို

ဆူဆူကြည့်၍ ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးကာ ...

“ရွှေဆိုင်ကိုလာမှတော့ ရွှေဝယ်မလို့ပေါ့”

“ရွှေဝယ်မလို့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလိုချင်တာလဲ ပြော”

အသံက တိုပြတ်ပြတ်မို့ ...

အခန်း (၁၁)

ချစ်ကြီး ဆိုင်မှာ ကာစတန်မာ သုံးလေးဦးရှိနေသဖြင့်
နောက်ထပ်ဝင်လာသူကို ဂရုမစိုက်မိဖြစ်သွား၏။ အထည်ဆိုင်ဆိုတာ
မျိုးက ကာစတန်မာနဲ့ ကိုယ်မလည်လို့ပါသွားလည်း ဘာမှဖြစ်သွားမှာ
မဟုတ်။ ရွှေဆိုင်ဆိုတော့ ...

မျက်စိ လျင်လျင်ထားရသည်လေ။

ထုတ်ပြတာ ပြန်သိမ်းတာ၊ ငွေချေလက်ခံရတာ။ ကာစတန်
မာကို ကြိုဆိုတာ။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် သူမသာ လည်အောင်
လုပ်နေရတာ ဖြစ်၏။

“ဒီကြီးလေး ဘယ်လောက်လဲညီမ”

“တွက်ကြည့်ပေးမယ်လေ ခဏနော်”

“ဒါ... ကာစတန်မာကို ဆက်ဆံတဲ့လေသံလား”

“ဒီအသံက နင့်အတွက် သီးသန့်ကြီးဆိုမှပဲ”

“ဘာ”

“မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဝယ်ချင်မိတ်ကို မရှိတော့တာ”

“ဒါဆို သွားလေ၊ သွားပေါ့။ နင့်ကို ဘယ်သူက လာဝယ်မိလို့ ခယနေလို့လဲ။ နင့်ဆီကပိုက်ဆံကို ရွှေထပ်ကွပ်ပေးမယ်ဆိုရင် တောင် မလိုချင်ဘူး သိလား”

“ငါကလည်း ဝယ်ချင်လှလို့ မှတ်နေလား”

“မဝယ်ချင်ရင် မဝယ်နဲ့ပေါ့”

ပြောပြီး ချစ်ကြီး ပြန်ထည့်စရာရှိတဲ့ ရွှေထည်တွေကိုသာ သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာကျအောင် ပြန်ထည့်နေလိုက်သည်။ ထည့်ပြီး တော့လည်း ဟိုရွှေ ဒီရွှေ၊ အလုပ်သမားကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ချစ်ကြီးတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်နေတဲ့အဖြစ်ကို တောင်မသိ။

ဝယ်ချင်ဝယ် မဝယ်ချင်နေ။

သူ့ကို ဘယ်သူကဖိတ်ခေါ်လို့လဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပက်ပက်စင်စက် ပြောလွှတ်လိုက်ချင်သေးတာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာမဟုတ်လို့သာလျှင် “ဒီမှာ”

ထွက်မသွားသေးပါလားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ငါ့ကောင်မလေးက ဒီဆိုင်ကရွှေကိုမှ ဝတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာဝယ်တာ။ သိပ်အထာကြီးမနေနဲ့။ ပေါက်စေ့ထက်နှစ်ဆပိုပေးပြီး ဝယ်မယ်”

“မလိုဘူး ပုံမှန်စေ့ပဲ”

မရောင်းဘူးလို့ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့ကောင်မလေး အတွက်ဆိုတော့ ပြောလို့မဖြစ်ပြန်။ ပြောလိုက်ရင် J ဝင်တာလားဆိုတဲ့ ဇူကလုံးနဲ့ ကြည့်မှကို အကြည့်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်က အလုပ်လုပ်နေတာ ရန်ဖြစ်နေလို့ အလုပ်ပျက်ရင် ဆုံးရှုံးစရာရှိတော့ ကိုယ်ပဲ ဆုံးရှုံးမှာ။

ဘာဆိုင်လဲ။

ဝယ်လို့ရောင်းတာ ရောင်းမှာပဲ။ ကိုယ်က သူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး ဝယ်ခိုင်းနေတာမှမဟုတ်တာ။ သူ့ကောင်မလေးအတွက်တဲ့။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံပေါ့လို့ဝယ်ပေးတာ တစ်ဝိသသာလောက် ဝယ်ပေးစမ်းပါစေ။ ကိုယ်က ရောင်းရဖို့အဓိကပဲ မဟုတ်လား။ အလုပ်ခွဲလူမှုရေး ဇရာထွေးပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ...

“ရောင်းမှာလား”

“ဘာယူမှာလဲ”

“ကြီးလေးတစ်ကုံးလောက်”

“ကြည့်... ကြိုက်တာတွေ့ရင်ပြော”

နေသူ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြုခိုင်းနေတော့ ချစ်ကြီး စိတ်မရှည်ချင်။ အတန်ကြာမှ ...

“ဒါလေး”

ယူဖြစ်တော့ ခပ်သေးသေးပဲခွဲ ...

“ဟွန်း... ချီတော့ ရောမ၊ ယူတော့ အသေးဆုံးလေး”

“ချစ်လို့သာ လက်ဆောင်ပေးရမှာ၊ အလကားရတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟာ ... မမ”

“ဟင် ... သျှို”

ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သံနှင့် ချစ်ကြီးမျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး ခေါ်လိုက်တာကြောင့် နေသူ နောက်ကလူကို အလိုလိုလှည့်ကြည့်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။ ရှုပ်ကတော့ မဆိုးပါဘူး။ အသက်ကတော့ ပိုင်ပိုင်တို့လောက်ပဲ ရှိပြီးမှာ။ မဆိုးဘူးဆိုပေမယ့် ပိုင်ပိုင်လောက်တော့ မချောပေ။ ဒီကောင်လေးမျက်နှာက ရှိရနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ဘာတဲ့။

သျှိုဆိုလားပဲ။ ချစ်ကြီးဆိုတဲ့မိန်းမ ဒါလေးတွေတောင် အလွတ်မပေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေါ့လေ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဆို

တော့ သူ့ရဲ့မာယာ သဲပူထဲမှာ လှူးပေဦးတော့ ကောင်လေးရေ။

“ဒါ ... မမရဲ့ဆိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ သျှိုရဲ့”

“ရောင်းလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကောင်းတဲ့နေ့လည်းရှိ မကောင်းတဲ့နေ့လည်း နှိမ့်ပိုကွယ်”

“အဲ... အိမ်ရောက်ရင် မေမေ့ကို ဒီဆိုင်မှာ အားပေးဖို့ ပြောရဦးမယ်”

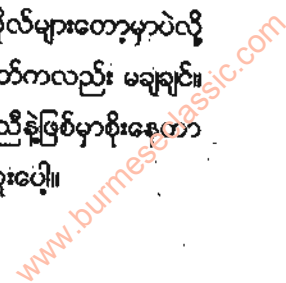
“တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးကို ကြော်ငြာပေးရင် ပိုပြီးကျေးဇူးထင်ရမှာပေါ့”

“ကြော်ငြာပေးမယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ... သျှို ဘယ်လိုကနေ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပဲ လျှောက်ရင်းနဲ့ ရောက်လာတာလေ”

ရှုပ်ကိုက အရူးထန်းလျက်ခဲစားမိတဲ့အတိုင်း။ ဒါ တမင်ပဲ အပဲနေတာ။ ဒီမှာ ကြာကြာရပ်နေရင် အကုသိုလ်များတော့မှာပဲလို့ ညည်းထွက်မယ်ပြင်ပြီးမှ နောက်ကျောမလုံစွာ စိတ်ကလည်း မချချင်။ ထားခဲ့နေသူ။ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကိုယ့်ညီနဲ့ဖြစ်မှာစိုးနေတာ။ အကောင်လေးနဲ့ ဖြစ်ရင် စိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

သူဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်။

ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ထားခဲ့လိုက်စမ်းပါ။ ဒီအကြောင်း ပိုင်ပိုင်

ကို ပြောပြရမယ်။ ဒါမှ ဒီကောင်နောက်ဆုတ်သွားမှာ။

“ဟဲ့ ... နေသူ”

“ဟင်”

“မပြန်သေးဘူးလား ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ပြန်မှာ”

“ပြန်မယ်ဆို ပြန်လေ”

ကိုယ့်ကို နှင်ထုတ်နေပုံထောက်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်လို့ပဲနေမှာပေါ့။

နေသူ ဥပေက္ခာပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး လှည့်ထွက်လာတော့၏။ တကယ်တော့ သူ ဒီဆိုင်ကိုလာခဲ့တာ ဘယ်ကောင်မလေးတောင်းဆိုမှုပေါ့။ ကောင်မလေးအတွက်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီနေ့ ရာရာမွေးနေ့မို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကြိုးလေးကို ဝယ်ခဲ့တာ။ ကားဆီကိုရောက်လာတော့ ...

“ဦး”

“.....”

“ဦး”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်ဘူးလား”

သူ အတတ်နိုင်ဆုံးပြုံးပြပြီး ...

“ကပ်ပါတယ် ရာရာရဲ့”

“ကပ်လို့သာ တော်တော့တယ်။ မကပ်များမကပ်ရင် မတ်ထတ်ကနေ လဲကျမလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဆီလို့အပေါက်ရှာပြီး မပြောနဲ့ကွာ။ ဒီမှာ အစာမကြေရတဲ့အထဲ”

“ဟင်”

သူပြောတာကတစ်မျိုးပေမယ့် ရာရာက ရိုးရိုးလေးပဲ သဘောပေါက်ကာ ...

“ဦး ဘာတွေစားထားလို့လဲ”

“ဘာမှမစားပါဘူး”

“ဆေးခန်းသွားမလား ဦး”

“ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခဏနေရင် ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ... ဦး မှိန်းနေလိုက်လေ။ ကားကို ရာရာမောင်း”

“ဟေ့”

“ကိုယ်ပဲ မောင်းပါ့မယ်”

မိုးစက်ပွင့်

“ရလို့လား”

“ရတယ်”

ရတယ်ဆိုပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာသည့်တိုင် ရာရာက သူ့မျက်နှာကို ခဏခဏကြည့်၏။ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ရည်းစားအားလုံးထဲမှာ ရာရာက သူ့အပေါ် ဂရုအစိုက်ဆုံးပါ။ ဒါကြောင့် ရာရာအပေါ်မှာ သူ့လည်း သံယောဇဉ်အတွယ်ဆုံးပါပဲ။ ဒီကောင်မလေးကို မရက်စက် လို့ တကယ်လက်ထပ်ရမှာလား။

နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာဖို့တော့ စိတ်ကုန်နေပါပြီ။ စိတ် မပါတဲ့တွဲရင် စိတ်ညစ်ဖို့အကောင်းဆုံးပဲလေ။ သူ့အသက်အရွယ်ထဲ ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ။

“ရာရာ”

“ပြောလေ ဦး”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ရှင်”

ရာရာ အံ့သြသလိုလေးဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ...

“လက်ထပ်ဖို့ပြောတာ ဦး ရာရာကို တကယ်ချစ်လို့ပေါ့နော်”

“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးရယ်။ ဦး ဘယ်တော့ထားခဲ့မလဲ”

ရာရာက စိတ်ပူနေတာ”

“မင်းကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ဘူး ယုံနော်”

“ဦးရယ်”

သူ့ပခုံးကို ဖိုလာတဲ့ခေါင်းလေးကို ဖွတ်သပ်ပေးမိရင်း ...

“ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲ ပြောဦးလေ”

“ရာရာက ကျောင်းမှမပြီးသေးတာ ဦးရဲ့”

“စော့ဖို့ရမယ်ပေါ့”

“သိပ်အကြာကြီးမစောင့်ခိုင်းပါဘူး။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက် ထပ်မယ်လေ”

ခုတော့လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ထင်လို့၊ စောစော တာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သည့်နယ်။ အချစ်က စိတ်၏ညစ်ညမ်းမှုကို ဆေးကြော တဲ့ ရေလားတော့မသိ။

“မမေးနဲ့ ... ဒီနေ့ကစပြီး မမကို ကျွန်တော် အကြိုအပို ထုပ်မယ်”

“ဘုရားရေ”

စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချစ်ကြိုး ရယ်ချင်သွား
သူ ဘာကိုမနာလိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီကလေးက ငယ်ငယ်ကတည်း
က သူမတို့ ထိန်းကျောင်းလာတဲ့ကလေးမို့ ချစ်ကြိုး မောင်လေးအရင်း
ဆို ချစ်ပါသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် မျက်ရည်ကို ညှစ်ချိုတတ်တဲ့
ငိုလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ဆိုပြီး ...

နေသူနဲ့ချစ်ကြိုး သူ့ကိုစခဲ့ကြတာ။

အခု သူလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဟိုတုန်းကလို
အလှပလဲနေဖို့ မသင့်တော်တော့ဘူးဆိုတာ သူ မသိဘူးလား။ သူ့နဲ့
ချစ်ကြိုး တွဲသွားတဲ့လာရှိတာ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

“ပိုင်ပိုင်”

“.....”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“သဝန်တိုနေတာ”

“ဟယ်”

“ဒါပဲနော် ... မမ နောက်ထပ် အဲဒီကောင်နဲ့ မပတ်သက်

နာရူး”

အခန်း (၁၂)

“မမ”

ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ခေါ်လိုက်တော့ ချစ်ကြိုးက လှည့်ကြည့်
သည်။

“မနေ့က ... မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတာ ဟိုတစ်ခါကောင်
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သို့ လိုက်ပို့ပေးတာ”

“ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမ အဲဒီကောင်နဲ့ ငြိနေပြီလား”

“မငြိသေးပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းမှာ အဲဒီလိုအခွင့်အရေး မရှိဘူး ပိုင်ပိုင်”

“မမ”

“အဲဒီလိုတာအစီးပိတ်ပင်မှုတွေ ပြုနေရအောင် မင်းနဲ့ငါက ဘာလဲ။ ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

“ပတ်သက်တယ်”

“ဘာ”

“ခု မပတ်သက်ဘူးဆိုရင်လည်း နောက်ပတ်သက်ဖို့ ရှိတယ် ဆိုတာ မမမှတ်ထားလိုက်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“မမ”

ပိုင်ပိုင် မမနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဒေါသတ ဖြစ်ချင်ချင်။ မဆိုင်တာကို ဆိုင်အောင်လုပ်လို့မရဘူးလား။ မမကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်လွန်းတာ။ ကျိကြီးလည်း အတူတူပဲ။ အဲဒါတွေကို ပိုင်ပိုင် မကြိုက်တာ။ အသက်အရွယ်လည်း ငယ်ကြတော့တာ မဟုတ် အဲဒီ စိတ်ကို အလိုလိုက်နေကြတာ ကောင်းသလား။

တကယ်ဆို သူတို့ အသက်အရွယ်တွေနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ တန်နေသင့်နေပြီ။ ဒါကို အခုထိ မပြုပြင်နိုင်ကြသေးတာ လွန်တာပေါ့။

ထည့်လွန်းတဲ့ဘီး၊ ချေးပေတတ်တယ်တဲ့။ ဘယ်ဘီးက ဘယ်လိုချေး ပေမယ်တော့မသိ။

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှ ဆရာလုပ်နေစရာမလိုဘူး ပိုင်ပိုင်။ ငါ

ကလေးမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် မမကို လွတ်လပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းမှာ ငါ့အဖေလား”

ပြောပြီး ချစ်ကြို၊ ထရပ်လိုက်၏။

“မမ သွံ့ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့”

“တော်တော့ ပိုင်ပိုင်”

လက်သီးဆုပ်လိုက်မိပြီးမှ ပြန်ဖြေချလိုက်ကာ ...

“သွံ့နဲ့ငါ ဘယ်လိုပဲပတ်သက်ပတ်သက် မင်းသိဖို့ မလိုဘူး။

မင်းပြန်တော့ သွား”

“ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ မမရဲ့”

ပိုင်ပိုင်ပါ ထရပ်လိုက်ကာ မမပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်နေတာပါ မမ။ မမ အဲဒီကောင်နဲ့

ပတ်သက်ပါနဲ့ဗျာနော်”

“ဖယ်စမ်း”

“မမ ကတိပေး”

“ဖယ်လို့ ငါပြောနေတယ်နော်”

“ကျွန်တော့်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပေးပါ မမ”

“ပြော ... ဘာလဲ”

“သို့ဆိုတဲ့ကောင်က မမထက် အများကြီးငယ်တယ်”

မင်းကရော မငယ်လို့လား။ ဆယ်နှစ်တောင် ကွာတာလို့ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်။

“မမလှတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီအလှပေါ်မှာ ခဏတာပဲ ယစ် မူးကြမှာ။ ရေရှည်မှာ အဆင်မပြေဘူးမမ။ အဲဒီကောင်က မမကို အတည်လို့ မမထင်နေလား”

“မထင်ပါဘူး။ ငါကရော သူ့ကို မရမက အတည်တွဲပါလို့ ပြောမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်ကြိုမှုင်ဆိုတာ ဘယ်လိုပိန်းမလဲ မင်း သိတယ်”

“မမအရွယ်က တည်ငြိမ်သင့်နေပြီ မမ”

သူ့ကိုတောင် ဆရာတင်ရမလိုပါလား။ ချစ်ကြိုမှုင် လွန်ခဲ့ပြီ။ လိုက်မိသည်။ သူကဘာလို့ သို့နဲ့သူမကို အပိုင်တွက်ပြီး ခုံးမခန်း ဖွင့်နေတာလဲ။ ဒီကောင်လေး အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ နေ့ သူမအနားက မခွာချင်ဖြစ်နေတာကို နားမလည်နိုင်။

“မင်းက မိကျောင်းမင်းကို ရေကင်းပြနေတာလား ပိုင်ပိုင်”

“စေတနာနဲ့ ညွှန်ပြချက်ပါ”

“စေတနာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မမကိုယ်မမ သိမှာပေါ့”

“မင်းမှတ်ထား ပိုင်ပိုင်။ ငါဆိုတဲ့မိန်းမက ကျန်ရစ်ခဲ့သူ အယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး။ ကျောခိုင်းသူပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

ချစ်ကြိုမှုင်ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုး။ ပိုင်ပိုင်နားလည်တာ က တလွဲဖြစ်ကာ။ ...

“မမက မျက်နှာများတာကို ဂုဏ်ယူစရာလို့ ထင်နေတာ ဘာ”

“ဒီမှာ ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“စိတ်ရောဂါကို စိတ်နဲ့ပဲ ကုရတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည် ဘာပေါ့”

“မမ ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ်။ နောက်တော့ သိလာမှာပါ”

နားလည်ရခက်စွာ ပိုင်ပိုင် စိတ်တောင်ရှုပ်သွားမိ၏။

“ပိုင်ပိုင်”

“ဟင်”

ပိုင်ပိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ

ကိုကြီးပါ။ နေသူ့ကို မြင်တာနှင့် ချစ်ကြိုးမျက်နှာက တင်းသွား၏။

“ကိုကြီး”

“မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုကြီးက ဘာလာလုပ်တယ်ထင်လို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကိုပြန်မပြောနဲ့”

“ကျွန်တော် မမနဲ့အချစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ”

“ဘာ”

နေသူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒီကောင် သူ့ကို ပမာမလုပ်ပြီး ရွံ့နေတာလား။ ကိုယ့်သားလောက်ကလေး အချစ်အကြောင်း ပြောတာကို ချစ်ကြိုးကရော လက်ခံနားထောင်ပေးသတဲ့လား။ ပြောပြန်ရင် ကိုယ့်ကိုပဲ မနာလိုဖြစ်နေသလား။ အမေးခံရဦးမယ်။

အဲဒီတော့... မပြောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ လိုရင်ကိုကြီး

“မင်းကို မေမေ ရှာနေတယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဲဒါ... မေမေ့ကို သွားမေး”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကိုကြီးကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ပိုင် လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရင်ဘတ်တိုင်းမှာ အချစ်ရှိလို့ အချစ်စရန်ကပ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတာ ဘာဖြစ်လဲ။

အခန်း (၁၃)

နေသူ ညီဖြစ်သူ၏အကြောင်းကိုတွေးရင်း သက်ပြင်းချင်၏။ ကောင် ချစ်ကြိုးကို တကယ်ချစ်နေတာလား။ နေ့ရှိသရွေ့ ဟိုဘက်ခြံက ကူးကူးသွားနေတာဆိုတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ချစ်စရာကောင်းလောက်ကောင် ချစ်ကြိုးကလည်း လှတာကိုး။ ကိုယ်လည်း ဒီပုဂံထဲက ဒီပဲပဲအသွယ် ဗာနမုည့်ပြိုင်ကြားမှာ ကိုယ့်မျဉ်းက ခပ်နဲ့နဲ့ပါပဲ။

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ...

ချစ်ကြိုးရယ်၊ ငါ့မှာပါတယ်လို့ ဝန်ချတောင်းပန်ရမလား။ မိသားစုမှာ ညီပါ ပါလာပြီဆိုတော့ ဖြေရှင်းဖို့ ပိုခက်သွားပြီ။ ဘာဖြစ်ဆိုတာကို အထုပ်အထည်နဲ့ မပြနိုင်ပေမယ့် တောင်ငိုလိုတော့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်အကြောင်း ကိုယ်ပဲသိသည်။ အချစ်ဆိုတာ

၁၀၂ * * * နိုစက်ပွင့်

ကို လွယ်လွယ်ချစ်ပြီး လွယ်လွယ်ပဲ ပစ်လိုရမယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ တကယ်တမ်းကျတော့...။

အချစ်က ပန်းဆိပ်သင့်သလို မမြင်ရဘဲ လူကို အဆိပ်သင့် စေတာ။ အဲဒီအဆိပ်က ဖြေဆေးမရှိ။

“သား”

“.....”

“မေမေ ဝင်ခွဲမယ်နော်”

“ဟုတ်... ဝင်ခွဲ မေမေ”

မေမေ ဝင်လာတာနှင့် အတွေးစက ပြတ်သွား၏။

“မေမေ သားကို မေးစရာရှိလို့ ဝင်လာတာ”

“မေးလေ”

သူ့မျက်နှာကို မေမေက စေ့စေ့ကြည့်လျက်...။

“သား မဟူရဲ့ကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

“မေမေ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“မေမေမေးတာကိုပဲ သားဖြေပါ”

နေသူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...။

“လက်ထပ်ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟင်... သားစကားကြီးကလဲ”

“မေမေက လက်ထပ်စေချင်လို့လား”

“သားအရွယ်က ငယ်မှမငယ်တော့ဘဲ သားရယ်”

“မေမေ”

“ဟင်”

“မေမေ သားကို ရာရာနဲ့ သဘောတူလား”

ဒေါ်ပပဇော် ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သဘောတူချင်တာ ကတစ်ယောက်လေ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ မတူချင်ပေမယ့် ထက်ထပ်ချင်စိတ်ဆိုရင် တူပေးရတော့မှာပဲလေ။

“သားက လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် တူပေးရတော့မှာပေါ့”

“သားရဲ့သဘောလို့ မေမေ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် သား”

“မေမေ့ကြည့်ရတာ ရာရာကို သဘောမကျဘူးထင်တယ်”

“သူက ငယ်လည်းငယ် လှလည်းလှတော့ မေမေ စိတ်မချ

ဘူးသား။ မေမေကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် သားကို”

စကားက မဆက်ဘဲ ဖြတ်ထားတော့ ဆန့်တငင့်ငင့်။

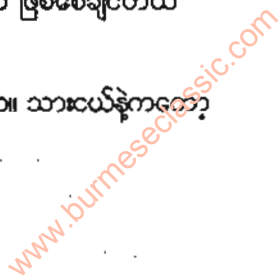
“ဆက်ပြောလေ မေမေ”

“မေမေကတော့ သားကို ချစ်ကြီးနဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဗျာ”

“သားဖေဖေကလည်း မျှော်လင့်နေတာ။ သားငယ်နဲ့ကတော့

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒါပေမဲ့... မေမေရယ်”

“ချစ်ကြီးက သားငယ်ကို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေတယ်။ မင်းမာနတွေကြီးမနေပါနဲ့တော့ သားရယ်”

ရှားချင်စိတ်ပေါက်တဲ့အထိ စိတ်ညစ်သွားတာ တကယ် မတည့်ကြတဲ့လူ နှစ်ယောက်ပေါင်းဖက်ဖို့က မြင်နိုင်ပါ့မလား။ ချစ်ကြီးက ရှေ့တိုးမိရင် ပြန်လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က စမားခဲ့တဲ့သူမို့ ဝန်ချတောင်ပန်ရင်တောင် သူက လက်ခံမှာမဟုတ်တော့။ ချစ်ကြီးမာနကို သူသိသည်။

“သား”

“ဗျာ”

“ဒီကိစ္စကို သား စဉ်းစားပေးပါ”

“မလွယ်ဘူး မေမေ”

“ဘာ”

“ညီက ချစ်ကြီးကို တကယ်ချစ်နေတာဆိုရင်”

“သားငယ်ရဲ့စိတ်ကို မေမေ သိတယ်”

ဘာကိုသိတာလဲ။ စိတ်ကိုသိရုံနဲ့ နှလုံးသားကို မြင်နိုင်တာ မဟုတ်တာ။

“သား စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို မေမေသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ သူ့အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပြီးနောက် နေသူ နိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်မိ၏။ စာအုပ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ထွက်လာသည်။

နေသူရယ်

ဆန်းလှင်းနဲ့

ချစ်ကြီးပဲပေါ့။

မြော်... ချစ်ကြီးရယ်။

ယောက်။ ဆန်းလင်းက တစ်ယောက်တည်းလေ။ ကားကြိုကားကြားမှာမို့ ချစ်ကြိုးက ကြောက်အူးတုန်ကာ နေသူခါးကို ဖက်ထားတာဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်မို့ ဆန်းလင်းရှေ့တက်လို့မရအောင် နေသူက တေ့လိုက်ပိုက်လိုက်နဲ့ စီးနေတာ။

ရန်ကုန်မှာ စက်ဘီးစီးနေတာ နယ်တွေမှာလို ကိုယ်နင်းချင် သလောက် စွတ်နင်းလို့မရ။ ချစ်ကြိုးက ဘီးလိမ့်ရုံသာသာလေးပဲ နင်းစေချင်တာမို့။

“အခု ကြည့်ပါလား။ ငါက နင့်ကိုတင်နင်းနေရတာတောင် ဒီကောင် ငါ့ကိုမခီဘူး”

“အံ့မယ် ... မင်းရှေ့က ပိတ်ထားပြီးတော့”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့။ ဖြည်းဖြည်းနင်းပါဆို နေသူရဲ့”

“ကောင်မလေး ကြောက်နေပြီ ... ဟား ဟား”

“ကြောက်တာပေါ့”

“မကြောက်ပါနဲ့ ချစ်ချစ်ရယ်၊ ဟောဒီမှာ ကိုကိုလင်း တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

“ဆန်းလင်းနော်”

“မတော်လို့သေသွားရင် တံတွေးစွတ် ငိုပေးပါ့မယ်လို့”

“ဆန်းလင်းစုတ် နင်ပဲသေ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ချစ်ချစ်ကို မင်းမစနဲ့နော်။ ဒီမှာ ဘာလဲ

အခန်း (၁၄)

- “ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ နေသူရဲ့”
- “နောက်ကျရင် တစ်ပွဲနော်”
- “ဆန်းလင်း နင်မညစ်”
- “ညစ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူက စပြီးစိန်ခေါ်တာ”
- “နေသူ”
- “ဘာလဲဟ”
- “ဆန်းလင်းပြောတာ ဟုတ်လား”
- “ဟုတ်တယ်”

စက်ဘီးစီးနေရင်းမို့ စကားပြောသံတွေက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပါပဲ။ စက်ဘီးကိုနင်းတဲ့ အရှိန်ကလည်းမလျော့။ ချစ်ကြိုးတို့က နှစ်

တွေ့လား”

“လက်ယိုး”

“ပြည်းကြည့်မလား”

“နေသူစုတ်... ကဲ”

“ဘုန်း”

“အာ လာ လာ”

ချစ်ချစ်လို့ ခေါ်လို့ ချစ်ကြိုးထုချလိုက်တာမှန်း နေသူရော ဆန်းလင်းပါ သိ၏။ အဲဒီလိုခေါ်တာကို ချစ်ကြိုးကမကြိုက်။ မကြိုက်မှန်းသိလို့ စနေတာမို့။

“အဲဒီလိုမခေါ်စေချင်ရင် နင့်နာမည်ကို ဘာလို့ ရှေ့မှာ ချစ်ထည့်မှည့်ထားလဲ”

“အဲဒါ ... ငါ့မိဘတွေမှည့်တာ”

“ဒါဆို ဖြုတ်လိုက်လေ သမီးရဲ့ ကြိုးမျှင်လေး”

“အံ့မယ်”

“ဘာကြိုးမျှင်လဲ”

“အပ်ချည်ကြိုး”

“ဟား ဟား ဟား ... အပ်ချည်ကြိုး”

“အပ်ချည်ကြိုး”

“ဆန်းလင်းနော်”

“အပ်ချည်ကြိုး”

“နေသူ”

“အဲဒီလိုခေါ်တာလည်း မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး ... မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ... ချစ်ချစ်”

“ဘုန်း”

“အာ... ချစ်ချစ်”

ချစ်ကြိုးက တစ်ချက်ထုတိုင်း နေသူက ချစ်ချစ်တစ်ခါခေါ်သည်။ ဒါကိုပဲ ဆန်းလင်းက အော်ရယ်လေ၏။ ချစ်ကြိုးထုတာကို ချစ်လိုက်တော့လည်း ...

“ထုလေ”

“မထုဘူး”

“ထုပါဟ၊ ခေါ်ရတာ အရသာရှိလွန်းလို့”

နှုတ်ခမ်းစုကာ ချစ်ကြိုးစိတ်ကောက်ဟန်ပြုလေတော့ ဆန်းလင်းနဲ့နေသူက တဟဲဟဲပါ။ ပြောမနာ ဆိုမနာနဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မို့။

“အချစ်ရေ”

နေသူက ပြန်ပြီးစအော်လေလျှင် ဆန်းလင်းက ထူးထူး

“အချစ်ရေ”

“ဝေ”

“နေလို့မှကောင်းရဲ့လား”

“ဆရာမိုးသောက်ထားလို့ ဗိုက်ထဲက ရစ်နာနေတယ်”

“အိပ်လို့ ပျော်ပါစေ”

“မပူနဲ့ ပြိုင်ပြီးအိပ်တာ”

“အချစ်ရေ”

“ဝေ”

“သနပ်ခါးလေးလှအောင်လှူထား”

“အေး”

“ချစ်ချစ်ရေ ဖက်ထားနိုင်ပါစေ”

“ဟင်”

ခါးကိုဖက်ထားတဲ့လက်ကို ချစ်ကြိုး ရွတ်လိုက်၏။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သူမ နေသူခါးကိုဖက်ထားတာလေ။ ဒါကို မောင်မင်္ဂလာ သားက အသားယူပြီး သဘောကုန်နေတာ။ ခါးကို အဖက်ခံရကတည်းက နေသူ ဘာတွေကို အမြူးနေမှန်းမသိ။

ဒီအရွယ်က စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ...

နေသူရင်တွေလည်း ခုန်နေမိသလိုလို့။ အချစ် ဘယ်ကစား ဆိုရင် ဘယ်ကနေ စမှန်းတော့မသိ။ ချစ်ကြိုးနဲ့ စက်ဘီးအစု လျှောက်စီးရတာကို ပျော်တတ်လာသည်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်း

ရောက်တော့ ...

“ချစ်ကြိုး”

“ဟင်”

“ဘာစားမှာလဲ ပြောလိုက်လေ”

“ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ရှေ့ရောက်မှတော့ ဝက်သားတုတ်

ထိုးပဲ စားမှာပေါ့”

“အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေဟာ။ ဘယ်ဟာကိုစားမှာ

ထဲလို့မေးတာ”

“အသည်း”

“အသည်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ချစ်ကြိုး အသည်းကြိုက်တာကိုသိပြီးသားပေမယ့် ဒီတစ်ခါ

အသည်းစားမယ်ဆိုတာကိုပဲ သူ့မှာ ထူးဆန်းနေသလိုလို့။ အသည်း

ဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်အသည်းရောများ အစားခံရမလားလို့ တွေးမိသွားတာ။

ဒါကို ဆန်းလင်းက ရင်ဘတ်တံခါး၏ဖောက်ထွင်းပိဖွာ

အတိုင်း။

“နင်က အသည်းစားဘီလူးလား ချစ်ကြိုး”

“ငါ့အသည်းကလည်း ဝက်ီယလေ”

“ကြောက်စရာကြီး”

ဆန်းလင်းက ပန်းတွဲနဲ့ ချုံပြန်။

“ကြောက်ရင်ရှောင်ပေါ့”

“ငါ့အသည်းလေးတော့ ချမ်းသာပေးပါဟာ”

နေသူ ဝင်ပြောလိုက်တော့ ...

“နင့်ဆိုရင် ဦးနောက်ပါဖောက်စားချင်တာ”

“ဘုရား ဘုရား”

“ဦးလေးကြီး”

“ဟင်”

“ချစ်ကြိုက်ကို အသည်းလှီးပေး”

“ဦးလေးကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ တူမကြီးရယ်”

“ဦးလေးကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“တူမကြီးပဲ အသည်းကိုလှီးပေးပါဆို”

“ချစ်ကြိုက်ပြောတာက ဝက်သည်းကိုပြောတာ ဦးလေးကြီး”

ရဲ့”

“ဟေ ... အေး အေး ရမယ်”

“ဦးလေးကြီး”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်က အပြီး”

ဦးလေးကြီးက နေသူကို ဓားကိုင်ထားလျက်မှ ပြုံးကြည့်

နေစဉ် ...

“လူပျိုလက် ဝက်မြီးလေ ... ဝိုး ဝိုး”

ဆန်းလင်းက လက်ကိုထောင်ပြီး ဝက်မြီးယမ်းသလို လုပ်ပြလေတော့မှ ဦးလေးကြီးရော သူတို့ပါ ရယ်မိကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် ဝက်သားတုတ်ထိုးစားပြီး ပြန်လာကြတော့ ချစ်ကြီး ဂျီကျလေတော့၏။

“ငါ အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး”

“အိမ်မပြန်ချင် ရေဝေးလိုက်ဖို့ရမလား”

“နေသူနော်”

“ဘာလဲ”

“ရေဝေးကို နှင်တစ်ယောက်တည်း သွားပါလား”

“ဟာ ... ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကြီး။ နှင်တို့ပါ

ထိုက်ခွဲ”

“ဟင်”

“ဟေ့ကောင်”

ဆန်းလင်းက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အော်လေ၏။ သူတွေများ တစ်နေ့သေရမယ်မှန်း သိသိနဲ့ ကြောက်ကြတာလေ။ သူတရော မကြောက်ဘူးလားဆိုတော့ ကြောက်တာပေါ့။ ဆန်းလင်းဆိုတဲ့ကောင်က သူများသေရင်တောင် ကြောက်တတ်လိုက်တာ သွန်ပါ

ရော။ သူမေမေ တစ်ခါကပြောပြဖူးသည်လေ။

ဆန်းလင်းက ...

ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူသေတယ်ဆိုတာနဲ့ နေရာမရှိ
အောင် ကြောက်တာတဲ့။ မိုးရွာလို့ မိုးခြင်းရင်လည်း ပုန်းနေရောဆိုလို့
သူငယ်ချင်းတွေ စ,စရာဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ချစ်ကြီးရော ဘာထူးလဲ
သရဲကြောက်တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။

“မင်းကွာ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

“သေရမှာကြောက်နေလိုက်ကြတာ ကြည့်စမ်း။ မျက်နှာ
လေးတွေ မန်ကျည်းရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

နေသူက သူတို့ကို သရော်ပြီး ရယ်ခဲ့၏။

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ နင့်နောက်ကနေ ငါ စီးမလိုက်တော့
ဘူး နေသူ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ ဆန်းလင်းနောက်ပဲ စီးလိုက်တော့မယ်”

ဆိုတော့ ဆန်းလင်းက ချစ်ကြီးကိုငဲ့ကြည့်ကာ ...

“နေသူခါးကိုဖက်သလို ငါ့နောက်က စီးလိုက်ရင် ငါ့ခါး
လည်း ဖက်ရမှာနော်”

“မျက်နှာပိုးကိုမသေဘူး”

မျက်စောင်းလေးက နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ဝေဝဲသွားလျက်

နှစ်ယောက်စလုံးက စကားအကောင်းမှ မပြောကြတာကို။

“ကဲ ... ပြန်မယ်ဟာ နော် ချစ်ကြီး”

“မပြန်သေးဘူး”

“တော်ကြာ ... နင့်အိမ်က စိတ်ပူပြီး ဖိဖုရားကင်းကိုက်
သလို ဖြစ်နေဦးမယ်ဟ”

“ဖြစ်ပါစေ”

ချစ်ကြီးက တကယ်ပဲ အိမ်မပြန်ချင်သေးစွာ ပေကပ်ကပ်
ရပ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံး နေသူပဲ လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

အဲဒီလို ကိုယ်က အလျှော့ပေးရတာရှိသလို တစ်ခါတလေ
ကျတော့လည်း။

ကွယ်ရာမှာ ပြောတာကျတော့ ရော်ရမ်းပြီး ရန်လုပ်လို့ရမတဲ့လား။

ရှေ့မှာပြောလိုကတော့ ...

ဘယ်သူမျိုးမဆို ဆွဲထိုးမိမှာပဲလေ။ နေသူ ကိုယ်ဖွင့်ပြောဖို့ ကျတော့လည်း ချစ်ကြိုးစိတ်ဆိုးမှာစိုးတယ်။

“ချစ်ကြိုး”

“.....”

“ချစ်ကြိုး”

“ဘာတုန်းဟဲ့ လာပြီ”

“ဟင်”

လာပြီဆိုတဲ့အသံနှင့်အတူ ချစ်ကြိုး ပြေးထွက်လာတော့ နေသူ ပြောမယ့်စကားတွေမေ့ပြီး ချစ်ကြိုးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူလိုက်တာ ချစ်ကြိုးရယ်။

ရင်ထဲမှာသာ တိတ်တဆိတ်ရွတ်ဆို၍ ...

အပေါ်ယံမှာတော့ မျက်နှာက တင်းသွားသည်။ ဒီလောက် ကျအောင်ပြင်ထားမှတော့ ပုရိသယောက်ျားတွေရင်ကို လှုပ်ခတ်စေ သည်ပေါ့။ ချစ်ကြိုးကို သူကလွဲပြီး အခြားကောင်တွေ စေ့စေ့ကြည့်တာ ဘာပင် နေသူမကြိုက်။

“ဟဲ့ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ သွားမယ်လေ”

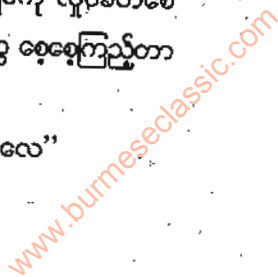
“နေဦး”

အခန်း (၁၅)

ကျောင်းမှာ ချစ်ကြိုးက ကွင်းဆိုတော့ ကောင်လေးတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားခဲ့သည်လေ။ ပန်းကလေးလှရင် ပျားပိတုန် ဝဲတယ်ဆိုတာကို နေသူ လက်မခံနိုင်။ သူက ဆူးအဖြစ်နဲ့ ကာရန်ထား တာတောင် လစ်ရင်လစ်သလို ချစ်ကြိုးအနားကို ချဉ်းကပ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြတာ။

ဒါကို ...

ကုလားမနိုင်. ရခိုင်မဲဆိုသလိုပေါ့။ သူ ချစ်ကြိုးကို အမျိုးမျိုး ပြဿနာရှာခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကျတော့ သူငယ်ချင်းအဆင့်ကနေ ခု မတက်။ ဒီတော့ ရှေ့တင်မပြောပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ ကောက်ဖို့ စောင့်တဲ့ ခွေးလို့ အပြောခံရတာကိုလည်း နေသူ ဂရုမစိုက်

“ဟင်”

ဘာလဲဆိုသောသဘောနှင့် ချစ်ကြီးက မျက်နှာလေးပင့်ကြည့်

လေလျှင်...

“မျက်နှာသွားသစ်စမ်း”

“ဘာ”

“ခု မျက်နှာသွားသစ်”

“ဘာလဲဟင်၊ ငါက ဘာကိုစွဲနဲ့ မျက်နှာသွားသစ်ရမှာလဲ”

“ဟ... ဒီလောက်လှအောင်ပြင်ထားမှတော့ အညှီရှိရင်

ယင်အုံပြီပေါ့”

“နေသူနော်”

“နင်လှနေတာ ငါမမြင်ချင်ဘူး”

“ဘာ”

“လာစမ်း”

“နေသူ... နင်”

“ငါ့ကို ခံမပြောနဲ့ လာဆိုလာ”

“နင် မတရားမလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်”

“ဒီလောက်လှအောင်ပြင်ပြီး နင် ယောက်ျားလေးတွေ

မြှူဆွယ်နေတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ မိန်းကလေးတိုင်း လှချင်တာ သဘာဝ

ဥစ္စာ။ သူတို့ဘာသာ စိတ်ဝင်စားတာ ငါ မတုံ့ပြန်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“မလိုချင်ဘူး”

ပြောနေပေမယ့် နေသူက ခြေလှမ်းမပျက်။ ချစ်ကြီးကို ဆွဲခေါ်မြဲ ဆွဲခေါ်လျက် ရေချိုးခန်းထဲကိုရောက်တော့...

“သစ် မျက်နှာ”

ချစ်ကြီး ဝိုင်းဝန်းလေးဖြစ်သွားပြီးမှ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နှင့် မျက်နှာသစ်လေသည်။ ဒီလိုလုပ်လို့ သူ တရားတာမတရားတာ နေသူမသိ။ သူဖြစ်ချင်တာတစ်ခုဖြစ်သွားပြီး...

“ပြီးပြီ”

“ပြီးရင်သွားမယ်”

“နေဦး”

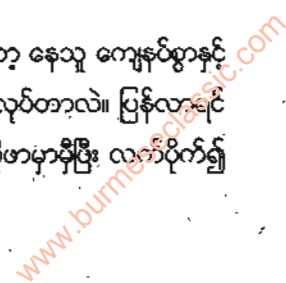
“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကို ရုပ်ဆိုးစေချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခဏစောင့်”

ခြေဆောင်၍ ချစ်ကြီး ထွက်သွားတော့ နေသူ ကျေနပ်စွာနှင့် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ချစ်ကြီး ဘာသွားလုပ်တာလဲ။ ပြန်လာရင် တော့ သိရမှာပေါ့ဟု အေးအေးဆေးဆေး ဆိုဖာမှာမှီပြီး လက်ဝိုက်၍

စောင့်နေလိုက်၏။

“နေသူ”

“ဟင်”

“သွားမယ်”

နေသူ ချစ်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

နေသူ အံ့သြသွားပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွား၏။ လုပ်လာ တဲ့ပုံစံကို ကြည့်ပါဦး။ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးထူပျစ်ကြီး လိမ်းထားပြီး ပါးကွက်က ပါးပြင်နဲ့အပြည့်။

နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲတောက်တောက်ကို ဆိုးထားတာလည်း နှုတ် ခမ်းအပြင်ဘက်ကို ချဲ့ထားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းက ထူထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

မျက်ခုံးမွေးကိုတော့ ဘီးနှဲ့ခြစ်ဖော်ထားပုံရကာ မျက်နှာတစ် ပြင်လုံး မျက်ခုံးနဲ့ မျက်လုံးပေါက်ကလေးသာ မြင်သာထင်သာရှိ၏။ ဒါ သူ့ကို ရွဲ့တာ။ ရွဲ့တာမှန်းသိသိနဲ့ ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်မိတော့ ...

“ဘာရယ်တာလဲ”

“နင့်ပုံစံက ရယ်စရာဖြစ်နေတာကိုး”

“နင်ပဲ ငါ့ကို အရပ်ဆိုးစေချင်တယ်ဆို”

“အေးပါ ... အေးပါ”

“အခု နင်ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျေနပ်တယ် ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ရယ်မနေနဲ့ သွားမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရယ်နေတာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။ အပြင်ကနေ ပြန်လာတဲ့ ခေ့နင်းနဲ့တိုးလေတော့ ...

“အမယ်လေး”

“မမနင်း”

“ဒါ ... ဒါကြီးက”

“မမနင်း ညီမလေး ချစ်ကြီး”

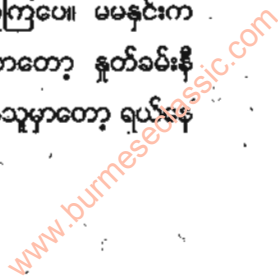
“ချစ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မလှဘူးလား။ ဟား ဟား ဟား”

“မြတ်စွာဘုရား”

“အဲဒီမှာရယ် ... သေအောင်ရယ်”

ရပ်နေတဲ့သုံးယောက်မှာ ဘာသာမတူကြပေ။ မမနင်းက နှုတ်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေပြီး ချစ်ကြီးကတော့ နှုတ်ခမ်းနီ နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကို စုထား၏။ နေသူမှာတော့ ရယ်နေ နာ အူလိုက်အသည်းလိုက်ပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ချစ်ကြီးရယ်”
 “ဒီကောင်လေး ချစ်ကြီးကို အရုပ်ဆိုးအောင် လုပ်ခိုင်းလို့”
 “ဟုတ်လား နေသူ”
 “ဟုတ်တယ် မမနှင်း”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “သူ့ကို ဘယ်ကောင်လေးမှ မပိုးအောင်လို့”
 “ဖြစ်ရလေဟယ်”
 မမနှင်း တစ်ခုခုကိုပြောချင်ပြီး မပြောဘဲ ရှိနေပုံရသည်။
 “ကဲ ... နေသူ သွားမယ်”
 “ဟဲ့ ... နေဦး”
 ချစ်ကြီးလက်ကို မနှင်းက ဖမ်းဆွဲထားပြီး ...
 “ဒီပုံစံကြီးနဲ့တော့ ကျောင်းမသွားပါနဲ့ ငါ့ညီမရယ်။ ထော်
 ကြာ ... ညည်းကို သရဲထင်ပြီး တစ်ကျောင်းလုံး ထွက်ပြေးကုန်န
 ဖြင့်”
 “ပြေးကြပါစေ”
 “ကောင်းတယ် ... အဲဒါမှ ငါ့စကားကို နားထောင်တဲ့ ငါ
 သူငယ်ချင်းလေး”
 “နေသူ”
 “ဗျာ”

“မင်းနော် မင်း”
 ဒီစကား ဒီမျှနဲ့သာပြီးသွားကာ မမနှင်းထွက်သွားလေတော့
 ဝမ်း။ ချစ်ကြီးလည်း သူ့ရှေ့က ထွက်သွားလေလျှင် ...
 “ဟား ဟား ဟား ... ဟား ဟား ဟား”

“အယုတ်တမာကောင်၊ မင်း ငါ့ကို ပြန်ထိုးချင်လား။ လာထိုးစမ်း”

“ဟ ... ဘာလှိုင်းကြီးပါလား”

“မင်းကိုငါ ဘာလှိုင်းကြီးမထိုးဘူး ဟေ့ကောင်”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

သူ ထရပ်ပြီး မျက်မှောင်ကြဲတက်ကာ မေးလိုက်၏။ ဆန်းလင်းကလည်း ဒေါ်ခင်ကို ကျိတ်မျိုချနေရသည့်ပုံ။ အကြောင်းမရှိဘဲခွဲတော့ ဆန်းလင်း သူ့ကိုထိုးမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့။ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားမရပေ။ ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ လက်သီးခွဲထိုးရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲ။

“ဟိုမှာ ... ချစ်ကြီး။ သူများတွေ ဝိုင်းအဟားခံနေရတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ”

“ဟင်”

“အဲဒါ မင်းလက်ချက် မဟုတ်လား”

ဒီတော့မှ နေသူ သဘောပေါက်သွား၏။ သနပ်ခါးထူလပျစ်ခွဲ ချစ်ကြီးပုံစံကိုကြည့်ပြီး လှောင်ကြမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် ဒါ သူ့ကြောင့်၊ သူ့မှာခွဲတာအတွက်။

“ခု ချစ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ။ လာ ... သွားရအောင်”

အခန်း (၁၆)

“ဟေ့ကောင် နေသူ”

“ဟင်”

ခေါ်သံကြားလို့ နေသူ လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ...

“ကံကွာ”

“ခွပ်”

“အ”

ဆန်းလင်းရဲ့လက်သီးချက်ကြောင့် နေသူ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ပြန်ကျသွား၏။ မေးရိုးသိမှ နာကျင်မှုကို လက်ဝါးနှင့်ဖိရင်း

...

“ဆန်းလင်း မင်း”

“နေသူ”

“.....”

“မင်း ဘာလို့ ချစ်ကြီးကို အဲဒီလိုလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို နေသူ မဖြေနိုင်ပေ။ ချစ်ကြီးလုပ်တာလည်း ကိုယ့်အတွက် အဆိပ်အတောက်တစ်ခုလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ ကောင်ရော ညံ့တဲ့ကောင်ရော ချစ်ကြီးအနားကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်နေကြတာ သူမှ မကြိုက်တာ။ ဒါ ချစ်ကြီးရဲ့အလှတရား ကြောင့်ပဲပေါ့။

ကိုယ်ကကျတော့ ...

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အခွင့်အရေးလေးတောင် ပျောက်ဆုံးသွား မှာ ကြောက်နေမိသည်။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ သူ့မျိုသိင် ထားသင့်သေးသည်လေ။ သူ့အပေါ် ချစ်ကြီးနားလည်လာနိုင်တဲ့နေ့က မှ ...

“ဟေ့ကောင်”

“ဟင်”

“မေးတာဖြေလေကွာ”

“ငါ စတာလွန်သွားတာပါ”

“စတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွတ်”

ကျွတ်ခနဲလုပ်၍ ဆန်းလင်းပုံစံက အားမလို အားမရဟန်။

“ကဲပါ ... ချစ်ကြီးဆီ သွားရအောင်”

နေသူ ရှေ့မှထွက်လာခဲ့တော့၏။ ချစ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတာ ရင်ထဲကို ဘာတွေထိခတ်သွားမှန်းမသိ။ တကယ်ဆို ချစ်ကြီး ဒီလိုပုံစံပျက်အောင် လုပ်တာရော သူ့အလှကို မမြင်ဖူးကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ပင်ကိုလှတာက လှတာပဲလေ။ မင်နဲ့ သရဲရုပ်ဆွဲရအောင် ချစ်ကြီးက အဖြူရောင်စာရွက်ကလေးမှ မဟုတ် တာ။

ချစ်ကြီးကရော ... သူပြောတာနဲ့ ဘာလို့လိုက်လုပ်ပေးရ တာလဲ။ သူက ဒါလုပ်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ အမိန့်ကိုနာခံရအောင် မောင်နှမ လည်းမဟုတ်၊ သားအဖလည်းမဟုတ်။

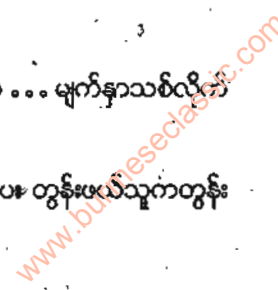
“ချစ်ကြီး ဘယ်လိုလဲ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လုပ်ထားတာ၊ ဒါတွေက မျက်နှာသစ်လိုက်တာနဲ့ ကွာကျသွားမှာပါ ချစ်ကြီးရယ်။ နောက်နေ့ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော်”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ခေါင်းမမာပါနဲ့ ချစ်ကြီးရယ်၊ ရော့ ... မျက်နှာသစ်လိုက်

နော်”

ရေသန့်ဘူးကို ထိုးပေးတဲ့သူကထိုးပေး တွန်းဖယ်သူကတွန်း

၁၂၈ * * * ချစ်ကြီး

ဖယ်။ ဒါကို မြင်လိုက်တဲ့နေ့သူ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ ရေသန့်
ဘူးပေးနေတဲ့သူက ကင်းထိုတဲ့ နန္ဒအောင်။

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“ရော့ ... မျက်နှာသစ်လိုက်ပါကွာ နော်”

“ကဲ ... ပေး ပေး”

ချစ်ကြီးက နန္ဒအလိုကျလည်း လိုက်လုပ်ပေးတာပဲလား။
ဒါပေါ့လေ။ နန္ဒက ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာသာထွဲကောင်ကို။ ကား
ထည်လဲစီးနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား။

“တွေ့လား မျက်နှာသစ်လိုက်တော့ လှတာကလှတာပဲ”

ချစ်ကြီး ပြူးလိုက်တာကိုလည်း နေသူမြင်သည်။ ရင်ထဲမှာ
စူးခဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ နောက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ...

“နေသူ”

“နေပါစေကွာ”

ဆန်းလင်း လက်ကိုဖယ်ချပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

* * *

ဆန်း (၁၇)

စိတ်ထဲမှာမျက်သွားတာနှင့် ...

နေသူ ကျောင်းသွားဖို့ ချစ်ကြီးကို ဝင်မခေါ်တော့ပေ။ သူ့အိမ်
မှာလည်း ကားနဲ့ပဲဥစ္စာ သူဘာသာ လာလိမ့်မယ်ပေါ့။ သူက နန္ဒဆိုတဲ့
ဆောင်ကို ကြည့်တာတာဖြစ်လဲ။

ကိုယ်လည်း ချစ်ကြီးမဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကြည့်
နိုင်ဖို့တာပဲလေ။

ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် နေသူ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့
ချစ်ကြီးပါ။

“ပြော”

“နေသူ ... အခု နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နင် ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

မတက်ဘူးလား”

“ငါ ကန်တင်းရောက်နေပြီ”

“ဘာ”

“နင့်ဘာသာပဲ နင်လာခဲ့တော့”

“ဟာ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေသူ နင် ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ ခွေးစုတ်ရဲ့”

“ဒီမှာ ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“ဒီနေ့ကစပြီး နင် နေချင်သလိုနေ သွားချင်သလိုသာသွားပေတော့”

“နင် ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

“အတည်ခွင့်ပြုတာ၊ နင်နဲ့ငါက ပတ်သက်စရာမလိုတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ နေသူရဲ့၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့”

“ငါ့ကို ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့”

“ဪ... နင်က ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရပါတယ်၊ နင့်စကား နင်မှတ်ထား”

ဆိုပြီး ချစ်ကြီးဘက်က ဖုန်းချသွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာသွား

သလိုလို။ ဥပေက္ခာနှလုံးသားထားတော့မယ်လို့ စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့နဲ့ ကိုယ် ဘယ်သူကနေနိုင်ကြမလဲ။

“နေသူ”

“ဟင်”

“ချစ်ကြီးရော”

“မသိဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

ဆန်းလင်းက နေသူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“တစ်ခုခုဖြစ်လာတာ မင်းမျက်နှာကိုကြည့်တာနဲ့ သိတယ်”

“ဆန်းလင်း”

“ပြော”

“ငါ စိတ်တိုနေတယ်နော်”

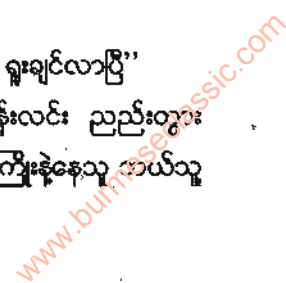
ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချပြီး ဆန်းလင်း ငြိမ်နေလိုက်တော့၏။

ဇယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့သူငယ်ချင်းမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ ရိပ်မိပုံရကာ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါတော့ ရူးချင်လာပြီ”

ခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုတ်ရင်း ဆန်းလင်း ညည်းတွေး

လေ၏။ သူကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲပေါ့။ ချစ်ကြီးနဲ့နေသူ ဘယ်သူ

မာနက ဘယ်လိုကြီးပြီး ဘယ်လောက်မာသလဲဆိုတာ ထိုနေ့မှစ၍...

“ကိုနေက နွေးကို တကယ်ချစ်လို့လား”

“တကယ်ပေါ့”

“နွေးက မယုံချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုနေစိတ်က ချစ်ကြီးဆီမှာ ရစ်ပတ်နေသလားလို့”

“မဟုတ်တာ”

ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ ထင်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့... နေသူ ရယ်လိုက်ကာ...

“သူငယ်ချင်းတွေပါ နွေးရယ်။ သူ့လှတိုင်း ကိုယ်က ပျော်ဝင်စရာလား”

“တကယ်”

“အင်း”

“ယုံရမှာလား”

“သက်သေပြလို့ရအောင် အဖြေပေးပေါ့”

“လူလည်ကြီး”

နွေးက ရှက်ရယ်ရယ်လေ၏။ နွေးနာမည်က နွေးထွေးသူလေ။ သူ့ကို နေသူ ပထမဆုံးချဉ်းကပ်ခဲ့စဉ်မှာပဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ နေသူကလည်း နန္ဒလို ကင်းမဟုတ်ပေမယ့် ခေသူတစ်ယောက်မှ

မဟုတ်တာ။

“ကဲ... ဖြေကွာ”

“ဟင်... ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ချစ်တယ်လို့ပေါ့”

“မဖြေပါဘူး”

“တကယ်မဖြေဘူးလား”

“ဟင်... ခင်း”

“မဖြေရင် ဖက်နပ်းမှာနော်”

“ကိုနေနော်”

နေသူ အနားကိုတိုးကပ်လိုက်တော့ နွေးက လက်ကလေးကား၍ တွန်းထုတ်လေသည်။ သူ နွေးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

“ဖြေနော်”

“လွတ်ပါ”

“ချစ်တယ်လို့ပြော”

“ဖွတ်ကြီးပါလား”

“ဖွတ်ပဲ ဖြေကွာ”

“ဖြေမယ် ဖြေမယ် လက်ကိုလွတ်”

“ဖြေပြီးမှ လွတ်ပေးမယ်”

“တကယ်ပါပဲ၊ ကဲ ... ချစ်တယ် ... ချစ်တယ်”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ချစ်တယ်ဖြေတော့ လက်ကိုလွှတ်မပေးဘဲ ပိုလို့တောင် တိုးဖက်ထားသေး၏။ ချစ်တယ်အဖြေပေးပြီးမှတော့ ချစ်သူအရာမြောက်သွားပြီလေ။ အဖက်ခံရတဲ့လူကလည်း ရုန်းပါတော့မလား။ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီဆိုမှတော့ ဖက်တာ၊ လက်ကိုင်တာလေးတော့ ရှိမှာပဲပေါ့နေ့သူ။

နွေးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကန်တင်းသို့ လာခဲ့၏။ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ...

ချစ်ကြီးနဲ့ဆန်းလင်းထိုင်နေတာကို မြင်လိုက်ရတော့ နွေးလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်နေဆဲ ချစ်ကြီးဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပြန်လှဲသွား၏။ ဆန်းလင်းက ချစ်ကြီးကို တစ်လှည့် နေသူကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေပြီးမှ မပြုံးချင် ပြုံးချင်ပုံစံမျိုးနှင့်။

“ဪ ... နေသူ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြီဆိုတော့ ရှောင်ထွက်သွားလို့မရ ဒါကြောင့် နွေးထွေးသူဘက်သို့လှည့်၍ ...

“လာနွေး ... သူတို့နဲ့ပဲ ထိုင်ရအောင်”

“ဆန်းလင်း”

“ဟေ”

“နင် ကျန်ခဲ့မှာလား”

“နင်ရော”

“ငါ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

နေနိုင်တယ်လို့ဆိုရမလား။ ချစ်ကြီးက အပြုံးမပျက်နှင့် ဆိုလေလျှင် ...

“နေပါဦး ချစ်ကြီးရဲ့”

“ဟင် ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ ငါ့ချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ဪ ... ဒါဆို မိတ်ဆက်ပေးလေ”

နေသူက နွေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“နွေးကတော့ နင့်ကိုသိပြီးသားဆိုတော့ အထူးမိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ချစ်ကြီးနဲ့ဆန်းလင်း မှတ်ထားနော်၊ သူက ငါ့ရဲ့ချစ်သူ နွေးထွေးသူတဲ့”

ဆန်းလင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြီးပြပြီး ချစ်ကြီးကတော့ ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် နွေးထွေးသူ”

“နွေးကလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ချစ်ကြီး”

“နေသူ”

“နင် ကျေနပ်ပြီလား”

ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောလိုက်တာလဲ နေသူမသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေသူကျေနပ်သည်လေ။ ကိုယ်ကနိုင်တယ်လို့ ယူဆလိုက်တာကို စစ်မျက်နှာမဖွင့်ဘဲ အတွင်းစစ်တိုက်နေကြတာ။ ဒါကို ဆန်းလင်းလည်း ရိပ်မိနေသည်ပုံ။ ချစ်ကြီးက မျက်နှာမပျက်ဘဲ သူ့က မျက်နှာပျက်နေတာလေ။

ချစ်ကြီး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပဲ မေးမေး ကိုယ်က ကျေနပ်စရာ လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်နေသလို...။

“ကျေနပ်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဆန်းလင်း”

“ဟေ”

“ငါ သွားတော့မယ်”

“ငါပါလိုက်မယ်လေ”

“နင် နေခဲ့ပါ။ ဆေးရိုးသည်လိုက်မလုပ်နဲ့”

“ဒီမှာလည်း ငါးပိလှေအဖြစ် ဆိုက်နေရမှာလေ”

ချစ်ကြီး တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ...။

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့”

“နွေးတွေ့သူ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

နွေးက ခေါင်းညိတ်ပြတာနှင့် ဆန်းလင်းလည်း ချစ်ကြီးနဲ့

လိုက်သွားလေတော့သည်။ ချစ်ကြီးနဲ့သူ့ကြားမှာ ကွာဟနေတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို ဆန်းလင်းက ပေါင်ကူးတံတားထိုးပေးချင်သူ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးက အတွင်းမှာသာလို့ က်စားပြီး ကမ်းပါးတွေ ပြီးကျနေလေတော့။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

စမှားထွာက ကိုယ်ဖြစ်ပြီး မာနပြိုင်ပွဲမှာ ချစ်ကြီးက ပြီးပြီးလေးနဲ့ ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ဆွတ်ခူးသူ။ သူ့မှာတော့ မစားရက်လောက် တက်ဖြစ်ခဲ့တာပဲပေါ့။

“ကိုနေ”

“ဟင်”

“ချစ်ကြီးက အရမ်းလှတာပဲနော်”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး ...။

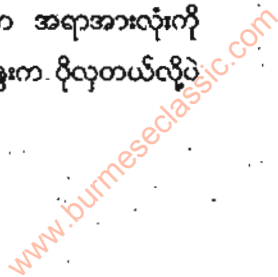
“ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာတော့ နွေးလောက် မလှဘူးထင်တာ

ပဲ”

“အံ့မယ် ... ခြောက်တာပါနော်”

“တကယ်ပြောတာ နွေးရဲ့။ အချစ်က အရာအားလုံးကို ထုပစေတယ်တဲ့။ ကိုယ်က နွေးကိုချစ်တော့ နွေးက ဝိုလှတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“တကယ်”

၁၃၈ * * * နိဂုံး

“အင်း”

“ပိုချစ်သွားပြီ သိလား”

“အဟုန်း”

စကားလုံးလှလှတွေသုံးပြီး မာယာများတတ်ခဲ့တဲ့ နေသူ့
ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲဆိုရင် အချစ်သင်ခန်းစာပေးတဲ့
ချစ်ကြီးဆိုတဲ့ ဆရာမကြီးပေါ့။

“ကိုနေ”

“.....”

“ရှေ့ ... ကိုနေ အရင်သောက်”

အအေးတစ်ပုလင်းကို နေသူ့ကို အရင်သောက်ခိုင်းရာမှ...

“ခွေးလည်း သောက်”

ဆိုပြီး နှစ်ယောက်အတူသောက်ခဲ့ကြသည့်တိုင် ပါးစပ်ထဲ
ချစ်တယ် ချစ်တယ်ပြောပြီး ရင်ထဲမှာတော့ ဗလာမဲနှင့် ပုစဉ်းရင်ကို
တစ်ကောင်ဟာ နေသူ။

* * *

အခန်း (၁၈)

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

နေသူက ခွေးချစ်တတ်သူမို့ ခွေးလေးတစ်ကောင် မွေးထား
လေရာ တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်နေသဖြင့် နေသူ ခြံစည်းရိုးနားသို့ လျှောက်
ထားခဲ့၏။ ခွေးက တစ်ဖက်ခြံကို ကြည့်ဟောင်နေတာဆိုတော့ ဘာများ
ထဲ စိတ်ဝင်စားတာလည်းပါသည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

နေသူ ခြံစည်းရိုးကနေ တစ်ဖက်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

ခြံစည်းရိုးနဲ့ ငါးကိုက်လောက်အကွာမှာရှိနေသည့် ဆိတ်လေး
ဆင်အောက်မှာ ချစ်ကြီးနဲ့နေဆိုတဲ့ကောင်။ ဘာတွေပြောပြီး အကြည်

ဆိုက်နေကြသည်မသိ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ သိစိတ်ကတားပေးမယ်
မသိစိတ်နဲ့ နှိုင်းစေခြင်းအရ ခြေလှမ်းတွေက ခြံစည်းရိုးအနားကိုကပ်
သွား၏။ ရင်ထဲမှာလည်း စိုးရိမ်နေတာ ဘာကိုမှန်းမသိ။

နားက သူတို့ဘာတွေပြောသလဲ ကြားချင်တာကြောင့်
အစွမ်းကုန် စွင့်ထားလိုက်မိ၏။ မြင်နေရတာတော့ နန္ဒက ချစ်ကြီးနု
ပေါ်ကျနေတဲ့ ဆံစတွေကို သပ်တင်ပေးနေတာ။ ကိုယ်မရလိုက်တဲ့
အခွင့်အရေးကို အခြားကောင်ရနေတာမြင်ရတော့ ...

အကုသိုလ်များလိုက်ပါဘိ။

ငါ မှားပြီလားလို့ တွေးပြီးမှ မမှားဘူးလို့ အားပြန်တင်းလိုက်
ရ၏။ ဘာဆိုလဲ၊ သူ့နဲ့ကိုယ်က ဘာဆိုလို့ ဒေါသဖြစ်ရမှာလဲ။ သူ
ဘာသာ ချစ်ရုံမကလို့ ကုတ်ပဲခွဲခွဲ။

“ချစ်ကြီး”

“ပြောလေ”

“ချစ်ကြီး မောင်ကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“ကျိန်ပြရမလား”

“အဲဒီအထိ မလိုပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်ပြရမလဲ”

“မွှေးမွှေးပေး”

“အာ ... မောင်နော်”

နန္ဒတိုးကပ်သွားတော့ ချစ်ကြီးက လက်ကာ၍ ရယ်နေသည်။
မြင်ရတာ ရင်ဘတ်ကို လက်နက်ပေါင်းစုံနဲ့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခံရသလို
ပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ သူလည်း နွေးကို နှမ်းတာပဲလေ။ အသားပဲ့ပါသွား
တာမှ မဟုတ်တာ။

“တိုတွာလိုက်တာကွာ”

“တိုရမယ်လေ၊ ချစ်ကြီးက မိန်းကလေးရှင်၊ မိန်းကလေး
ဆိုတာ ဘိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေနိုင်မှ တော်ကာကျတာ။ ချစ်သူဘဝ
မှာ ချစ်ကြီး ဘာကိုမှမပေးနိုင်ဘူး မောင်”

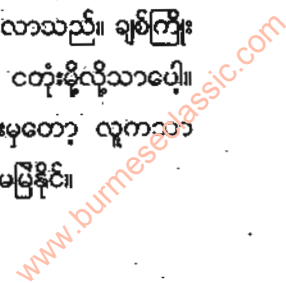
“ဟာကွာ”

“အဲဒါကိုမှ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် လမ်းခွဲစကား ဆိုခွင့်ပေးပါ
ဿ”

“အဖြေရတာဖြင့် သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ် ချစ်ကြီးရယ်။
အဲဒါခွဲဖို့စကား မောင်ကိုမပြောနဲ့။ ချစ်ကြီး စိတ်တိုင်းကျပဲနေပေးပါ
ဿ ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်နော်”

ဒီလိုကြားရတော့ နေသူမျက်နှာ ပြုံးချင်လာသည်။ ချစ်ကြီး
နင်းခွင့်ပါမစ်မှပေးဘဲ။ ဟိုကောင်ကလည်း ငတုံးခိုလိုသာပေါ့။
နေသူကတော့ မရပါဘူး။ ချစ်သူဘဝရောက်ပြီးမှတော့ လူကသာ
ဿစောင့်ချင်စောင့်မယ် လက်ကတော့ သီလမပြုနိုင်။

ခွေးကို ...

ဖက်လည်း ဖက်တယ်၊ နမ်းလည်း နမ်းတယ်လေ။ နှမချင်း မစာနာတာလားဆိုတော့မဟုတ်။ ဒါက ခွေးသိက္ခာ ခွေးဘဝပျက် အောင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

“ဒါဆို မောင်လိုချင်တဲ့အခွင့်အရေးက ဘယ်တော့မှရမှာလဲ”

“လက်ထပ်ပြီးမှပေါ့”

“အဲဒါဆို မောင် မောင့်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဟောဒီက မောင့်ချစ်သူကို လက်ထပ်ချင်တဲ့အကြောင်း ပေါ့”

“မောင့်ချစ်သူ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ”

“သားသားချဲ့သီချင်းလားလို့ပါ”

“မောင့်ကို အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့ကွာ”

နန္ဒ အသည်းယားမယားတော့မသိ၊ နေသူကတော့ လက်တွေ့ ခြေတွေယားနေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးပစ်ချင်တာလေ။ သောက်မြင်ကတ်လွန်းလို့။

“ဒီက အတူတူနေချင်ပြီသိလား”

“ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူကပြောတာလဲ”

“မမကလေ”

“ကျွတ်”

“ချစ်ကြီးက အလကားစတာပါ မောင်ရယ်။ ကျောင်းပြီး အောင်တော့ စောင့်ဦးမှပေါ့”

အံ့မယ် သူက နန္ဒကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား။ နေသူက တော့ ရည်းစားသားထားတာ လက်ထပ်ဖို့ကို လုံးဝမစဉ်းစားမိ။ ရည်းစားထားတိုင်း လက်ထပ်စရာလား။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဟာ”

ခွေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေရင်းကနေ သူ့သခင်လို အမြင်ကတ်နေသည်ထင်ပါ။ ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်သွားပြီး ခြံစည်းရိုး ပေါက်ကနေ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ တိုးဝင်သွားပြီး ...

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဟာ ... ခွေးပါလား”

“ဝုတ် ဝုတ်”

“ဟဲ့ခွေး”

“ဝတ် ဝတ်”

“တောက် ... ဒီခွေးတော့”

ချစ်ကြီး ခွေးကို ပစ်ဖို့ ခဲလုံးလည်ပြီးရှာလေရာ ...

“ဒီမှာ ဒီမှာ ... ခဲလုံးရပြီ ချစ်ကြီး”

နန္ဒ ခဲလုံးနဲ့ပစ်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟင်”

“နေသူ”

“ငါ့ခွေးကို မပစ်နဲ့”

ပြောလည်းပြော နေသူ နှစ်ဖက်ခြံကြားမှာ သွားလို့လာဖို့ လွယ်ကူအောင် တံခါးနှင့်သေသေချာချာလုပ်ထားသည့် အပေါက်ဆီသို့ သွားလိုက်၏။ ပြီး တံခါးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ကူးခဲ့စဉ်တွင် ...

“ဒါ နှင့်ခွေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခွေးကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ မွေးမှပေါ့”

“ဟ ... စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ မွေးတာပဲလေ။ နင်တို့ကို လူမခြေ နဲ့ ခွေးတောင် သောက်မြင်ကတ်လို့ဟောင်းတာ”

“ဘာ”

“ဘာတဲ့ ... မောင် ဟုတ်လား ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ့ကောင်”

“နေသူ ... နင်”

ချစ်ကြီး မျက်နှာတင်းသထက်တင်းသွားပြီး သူ့ကို လက် ညှိုးတထိုးထိုးဖြစ်လေ သူက ရယ်လေပါပဲ။ သရော်ရယ်တာမှန်း သိသိကြီးမို့ ဒေါသမျက်နှာတွေ နိမြန်းနေကြသည်။

“နင် သူများအတွက် ချောင်းနေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“တမင်တဲကာ ချောင်းမနေပါဘူး။ အမှတ်တမဲ့ မြင်နေ

ကြားနေရတာ”

“နင် မမြင်ချင်၊ မကြားချင်ရင် လှည့်ထွက်သွားလို့ရသားပဲ။

တံကိုက သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံ ကြံချင်တာ”

“ဘာ ... ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့နော်”

“ဘယ်သူက အရင်စော်ကားတာလဲ ပြောပါဦး”

“ငါက စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး။ အမြင်မတော် အကြား

မတော်လို့ ပြောနေတာ”

“အမြင်မတော်ရအောင် တို့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ နင်တို့အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

နေသူ မဲ့ခွဲပြီးပြောပစ်လိုက်တော့ ...

“တောက်”

“ချစ်ကြီး”

နန္ဒက ချစ်ကြီးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ပြောမနေနဲ့တော့ မောင်တို့သွားရအောင်”

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားတဲ့ ချစ်ကြီးပုံစံက သူ့ကို သတ်မိချင်လောက်အောင် မုန်းနေသလိုပါပဲ။

နင့်ဘက်က အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား ချစ်ကြီး။

လို့မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်မာနက လက်မခံ။ သူမုန်းကိယ်လည်း နာကြည်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ကိုယ်ချစ်မိသူဖြစ်ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ခမည်းပေးပစ္စည်းမဟုတ်ပဲလေ။ ခင်တွယ်စရာလိုလိုလား။ ခမည်းပေးပစ္စည်းထောင်ကြာရင်မေ့ပျောက်ပျက်စီးတတ်သည် မဟုတ်လား။

“လာပါ ချစ်ကြီးရယ်နော်”

“နင့်ကိုငါ အရမ်းမုန်းသွားပြီသိလား ဆီစာနေသူထွေး”

လက်ညှိုးထိုးပြောသွားတာမို့ သူ လက်ညှိုးထိုးလိုက်နေရာသည် ကဝေအပ်ထောက်ပညာနဲ့ အပြုစားခံလိုက်ရသလို နှုတ်ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

မုန်းပါ။

နင် မုန်းနိုင်သလောက် မုန်းစမ်း ချစ်ကြီး။ ငါကထွေး

မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ့်သူပါ။ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းခနဲကျပြီး အူတွေ အသည်းတွေ အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်ပါစေ။ နင့်ရှေ့မှာ ငါ ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်ဘူး ချစ်ကြီး။

“သား”

“.....”

“ဟဲ့... သား”

“ဗျာ... ဗျာ”

ပခုံးကို ပုတ်ခေါ်လိုက်မှ လန့်ထူးထူးလိုက်တာ နှစ်ခွန်းဆင့်။

“မေမေကြည့်နေတာကြာပြီ ဒီမှာ သားဘာရင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... ဟို ခွေး ခွေး ဟိုဘက်ခြံကိုသွားလို့ လိုက်ဖမ်းတာပါ မေမေ”

မေမေက တစ်ဖက်ခြံကိုမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုပြန်ကြည့်တော့ မသက်သောမျက်ဝန်းတို့နှင့်...

“သားကို မေမေ မေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ မေမေ”

“သားနဲ့ချစ်ကြီး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ အရင်လိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိနေတယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

၁၄၈ * * * ပိစက်ပွင့်

“မပြောချင်လည်း ရတယ်။ အဲဒီကိစ္စ မေမေကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမယ်”

“မေမေ”

အကြည့်ချင်းဆုံပြီးမှ နေသူ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။ တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့ သိမယ့်ဆဲဆဲဆိုတော့ နေပါစေတော့။ ဖြေရှင်းဖို့ မလို တော့ဘူးလေ။

* * *

အခန်း (၁၉)

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်နေပြီ နေသူ”

“နှာခေါင်းသွေးထွက်ရုံမကလို့ ကင်ဆာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ထက်ရှိအခြေအနေကို မကုစားဘူး”

“ဘာ”

“ရည်းစားထားရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ”

“မင်းက နွေးကို အပျော်ကြတာလား”

“အပျော်မှန်ပေမယ့် သူ ထိခိုက်နှစ်နားအောင် ငါ ဘာမှ မကြားဘူး”

“သာခုတောင် ခေါ်ရမလို့ပါလား”

ဆန်းလင်းက စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းတခါခါ။ နေသူကတော့ ဘယ်လိုခံယူချက်တွေ လွဲမှားသွားမှန်း မသိပါဘူး။

အချစ်ဆိုတာကို မျှဝေခြင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်သည်။ သမုဒ္ဒရာ ရေကို ခပ်သောက်သလိုပဲပေါ့။

ဘယ်နှစ်မှတ်ပဲ ခပ်သောက်သောက် ခမ်းခြောက်သွားတယ်မှ မရှိတာ။

အချစ်ကလည်း ဒီလိုပဲလေ။

ဘယ်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ရင် ဘတ်ကြီးက ပိန်ကပ်ကျလို့သွားတယ်မှ မရှိတာ။

“ဒီမှာနေသူ”

နေသူက မေးဆတ်ထူးလေလျှင် ...

“မင်း တကယ်ပဲ ချစ်ကြီးကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံနိုင် သလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မင်း ညာနေတာ”

“အတိအကျ မစွပ်စွဲနဲ့ ဆန်းလင်း။ ငါ့ရင်ဘတ်ကို ငါတော့ ဘာသာမပြန်တတ်ဘူး”

“မင်း ချေးစားပြောပါလား”

“မင်းပဲ စား”

“ငါက မင်းကို ရွဲရင်းရွဲရင်း ပဲ့ထွက်သွားမှာစိုးလို့ ပြောနေ ဘာကွ”

“ပူမနေနဲ့ ... ဘယ်အရာမဆို အစားထိုးပစ္စည်းဆိုတာ ရှိ ဘယ်”

“မင်းက ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်းနဲ့... ပြောသာပြောရတယ် ချစ်ကြီးကလည်း မင်းလို ခဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“တစ်ယောက်မကောင်းရင် တစ်ယောက်ပြောင်း။ ရည်းစား ဆိုတာ ခမည်းပေးပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ နေသူ တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ချစ်ကြီးကလည်း ဒီလိုပဲဝါဒနဲ့လား။ ယောက်ျားလေး ရည်းစားများတာ ဘာမှမဖြစ်ပေ

ဆယ် မိန်းကလေး ရည်းစားများရင် အန္တရာယ်ရှိသည်လေ။ သူက တစ်ယောက်ကလွဲပြီး မျက်နှာမပြောင်းရသေးပေ။ ချစ်ကြီးက

ပြောင်းနေပြီလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

အလားအလာရှိလို့ ပြောတာလား။

မိုးစက်ပွင့်

“ဒါဆို အခု သူက ဘယ်သူနဲ့တွဲနေလဲ”

“နန္ဒနဲ့ပါပဲ”

“ဒါနဲ့များ”

“ငါက ချစ်ကြီး နန္ဒကို တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း မင်းသိအောင် ပြောပြတာပါ”

“ဟာ ... ဆန်းလင်း”

“ဘာလဲ”

“ငါ နွေးကို တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းရော မင်း သူ့ကို သွားပြောသေးလား”

“ဘယ်နေမလဲ”

“ဟာကွာ ... မင်းကွာ ကျွတ်”

မသိစေချင်တဲ့စကားမို့ မိုးရွာနေရင်တောင် ထီးဆောင်ပြီး လည်ပြောတယ်ဆိုတာမျိုးပါလား။ ဆန်းလင်းကို အပြစ်တင်ရလည်း ခက် ငြိမ်နေရလည်းခက် ဖြစ်နေတော့၏။ သူ့စေတနာကို အသိအမှတ် မပြုသည့်တိုင် ဥပေက္ခာပြုဖို့တော့ မသင့်တော်ဘူးလေ။

“ဟယ် ... ဆန်းလင်း”

“ဟင်”

နှစ်ယောက် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့ ...

“ချစ်ကြီး”

“ဪ ... နေသူပါရှိနေတာကိုး”

“လာလေ ချစ်ကြီး ... ဒီမှာထိုင်လေ”

“နေပါစေ ... မောင်ပါနေတော့ ဟိုဘက်မှာပဲ ထိုင်လိုက် တော့မယ်”

“မောင်က ရပါတယ် ချစ်ကြီးရဲ့”

“နန္ဒက ရတယ်တဲ့။ လာ ... ဒီမှာပဲထိုင်စမ်းပါ”

ဆန်းလင်းပြောတော့မှ ချစ်ကြီးက မထိုင်ချင်ထိုင်ချင်ပုံစံနှင့် ထင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဝိတ်တာ”

“လာပြီ ... လာပြီ”

ဝိတ်တာရောက်လာတော့ ကော်ဖီပဲမှာလိုက်ကြ၏။ ဝိုက်ဆံ နုပြောလိုတော့ မဟုတ်တန်ပါလား။ ဝိုက်မဆာဘဲ အချိန်လာဖြုန်းတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဟော ... ဟိုမှာ”

“ခေါ်လိုက်လေ”

“ကိုယ်က လိုက်ရှာနေရတာ နည်းနည်းတော့ အောက်နေပြီ နော် မိနွေး”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်”

“မိနွေးကို အပြစ်မပြောကြပါနဲ့ဟယ်။ ချစ်တော့လည်း

ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းလိုပဲပေါ့”

“အပြစ်မမြင်ပါဘူးဆိုတာလား”

“ဒါပေါ့”

နောက်ဘက်ကအသံတွေကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

နွေးနွေး သူ့သူငယ်ချင်းတွေ။

“ဟိုမှာ လှည့်ကြည့်နေပြီ”

“ကိုနော်”

သူ ပြုံးပြုံး ခေါင်းညှိတ်ခေါ်လိုက်၏။ မျက်စိရှေ့ရောက်လာ ပြီဆိုရင်တော့ သူဟာ ကိုယ့်ချစ်သူပဲလေ။ ကွယ်သွားရင်တော့ လွမ်း လွမ်းသွတ်သွတ် တမ်းတမ်းတတ မရှိတာအမှန်။

“နင့်လူကို တွေ့ပြီဆိုတော့ တို့သွားတော့မယ် နွေး”

“အေး အေး... ကျေးဇူးပဲနော်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်လှည့်ထွက်သွားတာနှင့် နွေးက နေသူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာလေလျှင်...

“လာ နွေး... ထိုင်”

“ရှာလိုက်ရတာ ကိုနော်ရယ်”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စရှိမှ ရှာရမှာလားလို့”

“ဆောရီး... ဆောရီး”

နွေးက သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်လေ၏။ ချစ်ကြိုမှုများနာကို ကြည့် လိုက်တော့ ပြုံးနေသည်။ ဘာကိုပြုံးတာလဲ။ လာကြွားမနေနဲ့ အလ တား၊ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံများလား။

“မောင်”

“ဟင်”

“သူက နေသူ့ချစ်သူလေ နွေးထွေးသူတဲ့”

“ဪ”

“နွေး”

နွေးက အပြုံးနှင့်ကြည့်လေတော့...

“ဒါ... ချစ်ကြိုမှုရဲ့ချစ်သူ နန္ဒအောင်လေ မှတ်ထားနော်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မလိုအပ်ပဲ ဘာလို့ မိတ်ဆက်ပေးနေတာလဲ။ ကိုယ့်ကို ရွံ့နေ တာလား။

“ဖြောက် ဖြောက် ဖြောက်”

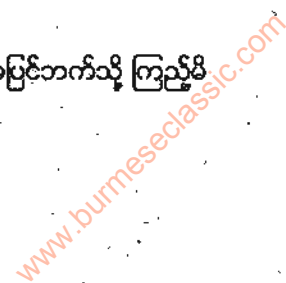
“ဟာ”

“ဖြောက် ဖြောက်၊ ဖြောက်ဖြောက်”

ဖြောက်ဖြောက်သံကြောင့် အားလုံး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်မိ

သွားကြကာ နန္ဒက...

“မိုးရွာမယ်ထင်တယ်”

“နွေး”

“ဟင်”

“ထီးပါလား”

“ဘယ်ပါမှာလဲ”

“ကျွတ်”

နေသူ စိတ်ပျက်သွားချိန်မှာ နန္ဒကလည်း ...

“ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ မောင်”

“ချစ်ကြီးမှာရော ထီးပါလား”

“မပါခဲ့ဘူး မောင်”

“ပြဿနာပဲ”

စားပွဲပေါ်သို့ ထီးတစ်လက်ကိုတင်လိုက်ပြီး ဆန်းလင်း သက်ပြင်းချလေသည်။ စုံတွဲနှစ်တွဲကို ထီးကတစ်လက်နဲ့ သူ ဘယ်လိုပေးမှာလဲ။ သူတို့ကိုထားပြီး သူ ဆောင်းထွက်သွားလို့ မသင့်တော်ဘူးထင်နေပုံရသည်။ ဘယ်သူမှ ထီးမပါလာချိန်မှာ သူက ဘာလို့ထီးပါလာတာလဲ။

“မေမေက ဘာကိုကြည့်ပြီး ကြိုသိနေတယ် မသိပါဘူး။ သား ဒီနေ့ မိုးရွာချင်ရွာလိမ့်မယ် ထီးယူသွားဆိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ခု မင်းတို့စုံတွဲနှစ်တွဲ ငါ ဘယ်သူ့ကိုပေးရမှာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပေးနဲ့ပေါ့”

“ငါလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ဆောင်းမသွားချင်ဘူး”

“ဒါဆို မဲနှိုက်ကွာ”

စားပွဲပေါ်ကထီးမှာ အခုချိန်ထိ အထီးကျန်စွာ ရှိနေဆဲ။ ထကယ်ပဲ မဲစနစ်နဲ့ အသုံးချခြင်းရတော့မှာလား။ နေသူက ချစ်ကြီးတို့ ထက်ထဲကို မထည့်လိုခြင်းတွေနဲ့ ပြောပေမယ့် ...

ချစ်ကြီးကတော့ ...

“တို့အတွက်က ရတယ် ဆန်းလင်း”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် ဦးလွမ်းမိုးရဲ့သီချင်းကို ကြားဖူးမှာပေါ့”

ဘာလဲဟု မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ချစ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်မိကြသည်။ နင်းသီးဖူးလို နှုတ်ခမ်းလေးက အပြုံးလှဲလဲနှင့်ပါလား။ နေသူလို ခုရင် ရွဲချင်တာတွေ မပါဘဲ တည်ငြိမ်တဲ့မျက်နှာထားပိုင်ရှင်ဟာ ဆောက်ခံခဲ့လုံးသားပိုင်ရှင်ဆိုရင် ...

ကိုယ်ကျွန်းတော့မှာလားလို့ နေသူ တွေးလိုက်မိ၏။ ဒါမှ ခဏတု သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုညှာချင်တာလား။ ဘယ်အရာမှ မမြောက်ဘူးဆိုရင်တော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ပဲလေ။

“ဘယ်သီချင်းလဲ”

“မိုးရွာထဲကိုသွားရင် ထီးမပါတော့ စိုရွှေမယ်၊ ချစ်သူအနားမှာ

၁၅၈ * * * * * နိဂုံးပွင့်

ရှိရင် အအေးမိဖို့မလွယ် ... ဆိုတာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

“အခု မောင် ငါ့အနားမှာရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

ဒီစကားက နန္ဒအတွက် အားဆေးဖြစ်မှာပါ။ နေသူအတွက်
ကတော့ အဆိပ်။ အဆိပ်မှ သိပ်ပြင်းတဲ့အဆိပ်ပဲပေါ့။

“ကဲ ... မောင်”

“ဟင်”

“ချစ်ကြီးတို့ သွားရအောင်”

နှစ်ယောက်စလုံး ထရပ်လိုက်ကြပြီး ...

“တို့သွားပြီ”

နန္ဒက သူ့ဂျာကင်ကိုချွတ်ပြီး ချစ်ကြီးခေါင်းပေါ်ဆောင်းထ
ပြီးနောက်။ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်၍ မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်သွားကြတ
သည်။ အပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေသလို ...

နေသူရင်ထဲမှာလည်း။

* * *

အခန်း (၂၀)

အဲဒီနောက် ...

နေသူနဲ့နွေး ပြတ်သွားပြီး ရည်းစားတွေထားလိုက်တာ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ ချစ်ကြီးကလည်း နန္ဒနဲ့လမ်းခွဲပြီး သူနည်းတူ
ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထားသည်။

ဪ ... ချစ်ကြီးရယ်။

ဓာတ်ပုံကို စာအုပ်ထဲပြန်ညှပ်ပြီး အတွေးဝက်ပါထဲမှ နေသူ
နုတ်ထွက်လိုက်၏။ ပြီးခဲ့တာတွေကို ဆန်ကာနဲ့ထည့်ဝိုင်းပြီး ဆန်ကာ
ထင် ရွေးချယ်လွမ်းပြနေလို့မှ မရဘဲ။

♫ ငယ်သေးတဲ့အရွယ်မို့ မလေးစားတာလားပြောပါ။ xxx
ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တတ်တာ ကျွန်တော်သာ အသိပါ။ xxx လိမ်ပြီး

www.burmeseclassic.com

မပြောတတ်တာ ကလေးလေးဘဝကတည်းကပါ xxx မမ နားလည်
ငဲ့ညွှာပါ xxx ။

“ဟင်”

ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုသံသွဲ့သွဲ့က နားထဲသို့ တိုးဝင်လာ
သည်။ ဒါ ဘယ်ကလာတဲ့အသံလဲ၊ ညီများ ဆိုနေတာလား။

။ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့တဲ့ မရဲ့အလှများထဲမှာ xxx ကျွန်
တော် လဲလဲကျတာ ကျွန်တော်သာအသိပါ xxx ညတိုင်းပဲ မကို
အိပ်ပျက်ခံပြီး လွမ်းတာ xxx ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်ကို သနားပါဗျာ
xxx စားမရ အိပ်မရ အချိန်တွေထဲ xxx သွေးအားနည်းလို့ ဝိန်နေပြီ
မရယ် xxx မ မချစ်လို့တော့ သေနိုင်တယ် xxx အပိုတွေမဆိုဘူး
ယုံတော့ကွယ် xxx မမှ မချစ်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ် xxx ဟုတ်
တယ် xxx မမှမချစ်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ် ။

နေသူ့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာခဲ့တော့ ညီထွက်သွားတာ
ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်လေလျှင် ...

“ညီ”

“.....”

“ညီ ပိုင်ပိုင်”

သူခေါ်လိုက်တော့ ပိုင်ပိုင်ကရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

“အဲဒါ ဘယ်ကိုလဲ”

“ကိုကြီး မကြားဘူးလား၊ ဟောင်နေတဲ့ခွေးတွေကို သွား
ဆုံးမ၊မလို့”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ ကိုကြီးရ၊ အဲဒီကောင်တွေ မမ၊အိမ်ရှေ့မှာ
ဆိုနေကြတာ”

“သူ့ဘာသာဆိုတာ ဆိုပါစေပေါ့”

“မရဘူး”

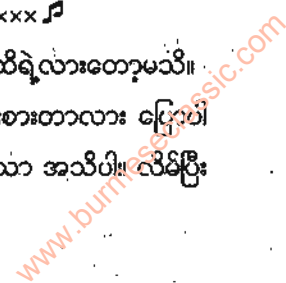
“ဟာ ... ညီ ... ပိုင်ပိုင်”

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ပိုင်ပိုင်နောက်သို့ နေသူ
ထိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ခက်
တော့ ခက်ပြီ။ ရန်ဖြစ်ကုန်ကြရင် ဒုက္ခပဲ။ အဲဒါ ချစ်ကြီးပြုတ်မွှေတာ။
သူမပဲ မီးမွှေးနေတာ။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ဖြစ်ကုန်တော့
မှာပဲ။ ဖေဖေသီသွားရင်လည်း ပြဿနာက ပိုရှုပ်ကုန်မှာ။

။ ခံစားချက်ပြင်းလို့ ညညအော်သံ သီချင်းသံ xxx အိမ်နီး
နားဆင်းတွေ ငြိုငြင်လိုလား xxx ဘာဖြစ်ဖြစ် မကို အချစ်က တစ်စက်
ကလေးမလျော့ပါ xxx သတ္တိရှိစွာ ချစ်မှာပါ xxx ။

ပိုင်ပိုင်ခြေလှမ်းတွေက မြေပြင်ကိုမှ ထိရဲ့လားတော့မသိ။

။ xxx ငယ်သေးတဲ့အချစ်မို့ မလေးစားတာလား ပြောပါ
xxx ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တတ်တာ ကျွန်တော်သာ အသိပါ။ လိမ်ပြီး

မပြောတတ်တာ xxx ကလေးလေးဘဝကတည်းကပါ xxx နားလည်ခဲ့ညှာပါ .xxx ၂

“ဝန်း”

“ပလုတ်တုတ်”

“ဟာ”

ကားကို ခဲနဲ့ပေါက်လိုက်သံကြောင့် အသံဗလံစုံထွက်သွားမှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ သျှံတို့အဖွဲ့ မျက်လုံးတွေက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ခဲနဲ့ပေါက်သည့်တရားခံကို ရှာနေကြပေမယ့် မထူးဒါ သူတို့သီချင်းလာဆိုတာကို မကြိုက်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ခဲနဲ့ပေါက်တာ”

“အေးကွာ ... သတ္တိရှိရင် မြောင်ထွက်ရှင်းပါလား”

“ကြောက်လို့နေမှာပေါ့”

“တောက် ... ဘလှိုင်းကြီးကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသံတွေကို ပိုင်ပိုင်ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့၏။

“သျှံ”

“ဘာလဲ”

“မင်းမေအိမ်ကလူတွေများလားကွာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ခဲလုံးလာတာ ဟိုတက်က”

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

ပိုင်ပိုင် ခြေထောက်ကို ချရပ်လိုက်ပြီး သျှံတို့ကို ခပ်စူးစူး

ကြည့်ကာ ...

“ခဲနဲ့ပစ်တာ ငါပဲ”

“ဪ ... သတ္တိရှိလို့ လူလုံးထွက်ပြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းက”

“ဆီစာပိုင်ပြီးသူ”

“ဘာလဲ ... မင်းက တို့သီချင်းဆိုတာကို မကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်တာထက် မကျေနပ်တာ”

“ဘာ”

“မမနဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ သည်းမခံတတ်ဘူး”

“မမ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မမချစ်ကြီးနဲ့ နောက်ထပ် ပတ်သက်ဖို့

ကြိုးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်ရော”

အောက်ပွင့်

“ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

သို့ ခါးထောက်လျက်သားဖြစ်သွား၏။ ဒီကောင်က ဘာလဲ မမနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ။ ကိုယ် မမကိုစိတ်ဝင်စားနေသလို သူလည်းအတူတူပဲလား။ အကြံတူရင်တော့ ရန်သူဖြစ်မှာပဲလေ။ ရန်သူကို အရှုံးပေးပြီး ကိုယ်က လှည့်ပြန်ရင် ကိုယ့်လောက်ညံ့တဲ့သူ ခိုယို မလား။

“မင်းက ငါ့ပြိုင်ဘက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟွန်းခနဲ ... မထီတထီရယ်လိုက်ကာ ...

“ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဆိုတော့”

“ခွပ်”

“အ”

“ဟာ”

“ခွပ်”

“ညီ ပိုင်ပိုင်”

“သူ့မှာလည်း အဖော်နဲ့ ဗျင်းကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့”

“ခွပ်”

တကယ်တော့ ကိုယ့်ညီကို ပြန်ဆွဲခေါ်ဖို့ လိုက်လာတဲ့နေ့သူ။ ရန်ပွဲထဲမှာ မပါမဖြစ်ပါသွားတော့၏။ တစ်ဖက်သုံးယောက်က ညီကို ချာ သူ့ကိုပါ ဝင်ထိုးကြတော့ ကိုယ့်အသားအနားခံပြီး လက်က ဧည့်တွေ ဘောင်တွေ ခတ်ပြီး စောင့်စည်းမနေနိုင်။

“ကဲကွာ”

“အင့်”

“တော့က်”

“ခွပ်”

ညီကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ နေသူတစ်ချက်အထိခံ ဆိုက်ရတာနှင့် ဒေါသက မြေပွေးကိုတုတ်နဲ့ ထိုးစလိုက်သလိုပဲပေါ့။ အစက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရုံကနေ ခုတော့ ကိုယ့် ဘက်က လက်နှေးနေလို့ မဖြစ်တော့။ ကိုယ်လက်နှေးရင် ကိုယ်ပဲ ခံရမှာလေ။

“ဖျောက်”

“ရော့”

“ဘုန်း”

“အား”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ရပ်စမ်း၊ ခုရပ်စမ်း”

“ဟာ”

ကင်းလှည့်တဲ့ရဲတွေနဲ့ တိုးတာ သူတို့အားလုံး ကံဆိုးတာပဲ
ပေါ့။ ဒါ ... မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တဲ့ရန်ပွဲ။ နေသူ
ကိုယ်က မကြီးမငယ်နဲ့ ပါနေတော့ ရှက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်းပါပဲ။

အခန်း (၂၁)

ကိုယ်လည်း ငယ်ရာကနေကြီးလာတာပေမယ့် ဒီလိုမိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ အချုပ်ထဲကို မရောက်ဖူးပေ။
သူ့ ကြီးကောင်ကြီးမားကြီးကျမှ အချုပ်ထဲရောက်ရတာ သင်းကြောင့်
သူ ဒေါသက ပိုင်ပိုင်မျက်နှာကို ကြည့်ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဒေါသက
ကိုယ်ညီလေးမို့ အဖျားရှူးသွားတဲ့ ငွေငွေလေးပါ။

ဟွန်း ...

သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မေမေ အာမခံနဲ့
ဘာထုတ်မှာပဲလို့ တရားသေတွက်ပြီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ ကား
သူ့မှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလာသည်။

“ဟွန်း ... မင်းက ခုတော့ ငြိမ်နေပြီပေါ့ကွာ။ ငါကတော့

သူနိုးသေဖော်အညှိခံရသလို မင်းနဲ့ကျမှပဲ အချုပ်ထဲရောက်ဖူးတော့
တယ်။ တော်သေးတာပေါ့... မေမေက မြန်မြန်ဆန်ဆန် အာမခံခဲ့
လာထုတ်လို့”

“ကိုကြီးကို ဘယ်သူက ဝင်ပါခိုင်းလို့လဲ”

“ဟ... ဝင်မပါခိုင်းပေမယ့် ကိုယ့်ညီတစ်ယောက်လုံးပါ
တဲ့ ရန်ပွဲကို ငါက ကြက်ဝိုင်းအမှတ်နဲ့ လက်ဝိုက်ကြည့်နေရမှာလား
ကွ”

“အဲဒီလိုပါလို့ ဒီက ကျေးဇူးတင်မယ်ထင်နေလား။ လုံးဝ
“ဟေ့ကောင်”

“သားငယ်”

ခေါ်တော့ လှည့်လို့ပင်မကြည့်။

“ကိုယ့်အစ်ကိုစကားကို နားထောင်စမ်း။ မင်းခံပြောစ
လား”

“မင်းကပြောနေ ငါက ခေါင်းကျိန်းနေပြီ”

“အချုပ်က လွတ်လာပြီပဲ ဘာကျိန်းစရာရှိလို့လဲ”

“အိမ်ရောက်ရင် ဖေဖေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာက အချုပ်ထက်
တယ်ကွ နားလည်လား”

“လက်သီးနဲ့ထိုးရုံအပြင် ထိုးမရှိပါဘူး”

“မင်းမှအပြောကောင်း”

ဒေါ်ပပဇော် သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းသာချစ်
တော့၏။ အိမ်က ကိုဒေါသအိုးက ပြန်လာရင်တွေ့မယ်ပြောထားတာ။
ကိုယ့်အကြားပဲလေ။ ချစ်ကြိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားငယ် ကျွတ်ဆတ်
ဆတ် မာကျောကျော ဖြစ်နေတာကို မကြိုက်တာကကြာပြီ။

အခု ...

သားကြီးပါ ပါဝင်ပတ်သက်လာရသည်အထိ သူတို့အဖြစ်က
ယုန်ထောင်ကြောင်မိဆိုတာမျိုးပါလား။ သဘောတူတာက သားကြီး
နဲ့ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ကပြီတာသည် သားငယ်။ ရှေ့ဆက် ဘာတွေ
ဖြစ်လာကြဦးမယ်မသိ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှက ဘယ်အရာတွေ
ကို ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်စိုးမိုးနိုင်သလဲဆိုတာ။

“ငါတော့ ထင်တယ်”

ကြည့်ပုံက ပေစောင်းစောင်းရယ်။

“ကိုကြီးက ဘာထင်တာလဲ”

“မင်း မဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါနေတာလေ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အရှိကိုအရှိအတိုင်းပဲ။
ဟန်တွေပန်တွေ မဆောင်တတ်ဘူး”

“ဘာ”

“အဲဒီ သို့ဆိုတဲ့ကောင် နောက်တစ်ခါ မမအနားကပ်ဘာ
တွေ့လို့ကတော့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အသေပဲ”

“ဘုရား”

“သားငယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးရတော့၏။ ဒီကောင်လေးက တကယ်လုပ်ရင် လုပ်မှာ ပြောလို့မရဘူးလေ။

“ပိုင်ပိုင်”

“ပြော”

“မင်း အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော် ကိုကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ အနှုံးပေးမယ်”

“ဟင်”

ကိုယ်ကတောင် ချစ်ကြီးကို အရလိုက်ပြီး ယူရတော့မလိုပါလား။ နှစ်ပြည်ထောင်စစ်ပြေငြိမ်းရေးအတွက်ဆိုပြီးတော့လေ။ အဲဒီလို လုပ်ရအောင် ချစ်ကြီးက ကိုယ့်ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်လို့ပင် မှတ်တာမဟုတ်။ သဘောထားကွဲလွဲကြပြီးနောက် ...

သူနဲ့ကိုယ်ဟာ ...

သူစိမ်းပြင်ပြင် ရန်သူလို ဆက်ဆံခဲ့ကြတာ ပိုင်ပိုင်မသိတာ မဟုတ်။ ပိုင်ပိုင်နဲ့ကျတော့ အသက်ကွာခြင်းအတွက် ဖေဖေနဲ့မေမေ

သဘောမတူဘူးဆိုတော့ ...

“မင်း အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ်မလုပ်နဲ့ ပိုင်ပိုင်။ ချစ်ကြီးဘက်ကို

လည်း မင်းထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့ကွ”

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဟိုကောင်လေးကို သူက ပြန်ကြိုက်နေသလားမှမသိတာ”

“အဲဒါက မဆန်းပါဘူး။ ကိုကြီးလည်း အတူတူပဲလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရည်းစားမရှိရင် မနေတတ်တာ”

“ငါက ယောက်ျားလေး”

“မမလည်း ရှောင်တတ်တယ်”

“ဘာကွ”

ပြောပုံကကန့်လန့်။ ဘယ်လောက်ပဲရှောင်တတ်ပါစေ မိန်းမလေးက ဖက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

“ဒေါသမဖြစ်နဲ့ အသက်တိုတယ်။ တော်ကြာ မိန်းမတောင်

သူလိုက်ရတဲ့ ငှက်ပျောတုံးဖက်နေရမယ်”

“ငါ့ဘာသာ ဘာဖက်ဖက်ပါ”

“ကိုကြီးကရော”

“ဘာလဲ”

“မမနဲ့ပတ်သက်ပြီး သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေးသားလေး

ရှိသေးလားလို့”

“ဘာမှမရှိဘူး”

“တကယ်နော်”

“တကယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကို မတားနဲ့”

“ကျွတ် ... မင်း”

ဒီကောင်ဆိုလို့ တိုးလုပ်မှာစိုးတာနှင့် ဆက်လည်းမပြောချင်တော့။ တားရင်ရှေ့တိုးမှာလေ။ အဲဒီတော့ အလိုက်သင့်ကြည့်နေပြီး ကိုယ်ကပဲ မီးစင်ကြည့်ကပေးရတော့မည်။ ချစ်ကြီးဘက်ကိုသွားပြောရင်လည်း သူ့က ပိုင်ပိုင်ထက်တောင် ပိုဆိုးဦးမှာ။

နေသူမကြိုက်တတ်တာတွေကိုမှ ရွေးပြီးလုပ်ပြတတ်တဲ့ ချစ်ကြီး။

ကိုယ်ကလည်း ခုမှ ငယ်ငယ်တုန်းကစိတ်တောက်လို့ လိုက်ချော့ရသလိုလည်း မချော့ချင်။ ချော့ရင်တောင် ပြေဖို့မလွယ်အောင် ရွဲ့ခဲ မဲခဲကြတာက နှစ်ခဲချီနေပြီ။

“သားကြီး”

“ဟာ... ကိုကြီး”

“ခြံရှေ့ကိုကျော်သွားပြီ”

“ကိုကြီး ကျော်သွားပြီဗျ”

မေမေခွဲပိုင်ပိုင်အော်မှ သတိရပြီး ကားကို ဘက်ခံဆုတ်၍ ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတာနှင့် အိမ်ထဲကို ရှေ့ဆုံးက ရဲရဲတင်းတင်းဝင်တာ ပိုင်ပိုင်။

“ဟာ... ဖေဖေ”

ရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေတာ ဖေဖေဖြစ်ပြီး ...

“ခွေးကောင်”

“ခွပ်”

“အ”

“ခွပ်”

“ကိုကို”

“ဖေဖေ”

“လာခဲ့ တစ်ကောင်”

“ခွပ်”

“အ”

“ခွပ်”

“ကိုဖြိုး... တော်တော့”

ဦးနေဖြိုး သားနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်နှစ်ချက်စီ လက်သီးနှုတ်ပြီး ဆုံးမလိုက်၏။ ဒီအချိန်မှာ အကြီးအငယ် အနှစ်ရိုသူ ခရိုင်သူ ခွဲခြားနေလို့မရ။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး ကိုရွှေဆီဖာနေသူထွေးရဲ့”

“ဗျာ”

“ဟိုကောင် မိုက်တာထားပါဦး၊ မင်း ကြီးကောင်ကြီးမားကြီး

နဲ့ ဘာကိစ္စ ဝင်ပါရတာလဲ”

“ကျွန်တော်”

“ဖေဖေ ကိုကြီးကိုမပြောပါနဲ့”

“ဘာကွ”

“ဒီပြဿနာကို သားစတာ သားကိုပဲပြော”

“အေး... ပြောတယ်ကွာ”

“ခွပ်”

“ကိုဖြိုး”

“ဖေဖေ”

ဒေါ်ပပဇော်နဲ့ နေသူ ဝင်ဆွဲပြန်ပြီ။ သင်းကစခဲလို့ ပြဿနာ ဖြစ်တာ၊ အဲဒီတော့ အပိုတစ်ချက် ဆောင်းထိုးပြီး ဆုံးမတာ တန်ဖိုး တယ်။

“ညီ”

“သားငယ်”

ထုလေမာလေ ငါးဖယ်လို့ ပိုင်ပိုင်က ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ... သူ့မျက်နှာကပဲ မာကျောနေသလား ဦးနေဖြိုးလက်သီးကပဲ အားပေး

နေသလား။ ကိုယ်လုပ်ရင် ကိုယ်ခံရဲတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ယိုင်သွားရာမှ မတ်မတ်ပြန်ရင်သည်။

“ဆီဖာပိုင်ဖြိုးသူ”

“မင်း ဘာတွေမှန်ပြီး မိုက်ရှိုင်းနေတာလဲ ပြောစမ်း”

“ဖေဖေ သိပြီးသားပါ”

“ဘာကွ”

နောက်ထပ် ပြောပြနေစရာမှ မလိုတော့တာ။ ပိုင်ပိုင်က ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သူ။ အခု သူဖြစ်ချင်တာတစ် ခုအတွက် ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ မရပ်မနား လျှောက်နေဦးမှာပါပဲ။ မိုက်ရှိုင်းတယ်ပဲပြောပြော၊ ယုတ်မာတယ်ပဲဆိုဆို ကိုယ့်ဦးတည်ချက် မှာ ငါးမရလို့ ရေချိုးပြန်ရမယ့်အဖြစ်မျိုးမပါ။

“မင်းက မိဘကိုတောင် ပမာမခန့်လုပ်ရဲနေပြီပေါ့... ဟုတ် ထား”

“သား ဖေဖေတို့ကို ပမာမခန့်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သား ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သား စကားမဆုံးသေးဘူး ဖေဖေ”

“တော်တော့... ဆက်မပြောနဲ့”

ဦးနေဖြိုး လက်မခံနိုင်စွာ အော်ပစ်လိုက်၏။

၁၇၆ *** နိုဏ်းပွင့်

အသက်ကွာဟတဲ့သူကို မချစ်ရလို့ ဘုရားဥပဒေရော တရားဥပဒေပါ မရှိပေမယ့် လူမှုရေးဥပဒေအရ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။

“သားငယ် မင်းသွားတော့”

ဒေါ်ပပဇော်က သားငယ်ကိုတွန်းလွှတ်၏။ ပိုင်ပိုင်က ပေကပ်ကပ်လှစ်နေလေတော့ ...

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“သားငယ်ကို ခေါ်သွား”

“ဟုတ်”

အခန်း (၂၂)

“နင်ထားတဲ့ရည်းစားတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပြီး အတည်တကျ ယူလိုက်ပါတော့ ချစ်ကြီးရယ်။ နင့်အစား ငါ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ”

တကယ်ပဲ ဝင်္ကီယအသည်းပိုင်ရှင်လားတော့မသိ။ မမ တချစ်တောက်တောက် ပြောနေပေမယ့် ချစ်ကြီးက အပြုံးမပျက်။ သူမကြောင့် ပိုင်ပိုင်တို့ညီအစ်ကိုနဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်တဲ့။ ဖြစ်ကြပါစေပေါ့ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ကိုယ်ကဖြစ်ကြပါစေ ဆိုပြီး ရန်တိုက်ပေးနေတာမှ မဟုတ်တာ။

ရန်ပွဲမှာ နေသူပါ ပါတယ်ဆိုတော့ ... ချစ်ကြီး ယုံပင်ထုပ်ချင်း၊ သူညီကြောင့် မပါမဖြစ်ပါရတာပဲ နေမှာပေါ့။ ကိုယ်ကြောင့်လို့

www.burmeseclassic.com

သီးသန့်ပုဒ်မတပ်ပြီး ပါမယ့်သူမှမဟုတ် တာ။ သူ့နဲ့ကိုယ်က သံယောဇဉ်တစ်ခန်းရပ်ခဲ့တာကြာပြီ။

အင်း... မမပြောသလို ချစ်ကြီး သင့်ထော်မယ့်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရင် ကောင်းမလား။ ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်ရကောင်းမလဲ။ အချစ်မပါပဲ လက်ထပ်ပြန်ရင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးက သာယာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ကျတော့ အချစ်တွေက ခမ်းခြောက်အက်ကွဲနေသည့်အတိုင်းပါပဲ။

“ချစ်ကြီး”

“ရှင်”

“နင် ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ ပြုံးမိတဲ့ငါး လုပ်မနေနဲ့”

“မမကလည်း ချစ်ကြီးက မပြုံးလို့ငိုနေရမှာလား”

“အခု နင့်ကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြ အချုပ်ထဲရောက်ကြနဲ့။ အဲဒါကောင်းသလား”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဘာ”

“ချစ်ကြီးက သူတို့ကို ရန်တိုက်ပေးနေတာမှမဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒါထက် ပိုဆိုးနေတာလေ။ အခု တိုဘက်အိမ်ကညီအစ်ကို ဖြစ်နေတော့ ငါ အန်တီဇော်ကို ဘယ်လိုမျှက်နှာပြရမလဲ”

“ခေါင်းပြီးချီထားပေါ့”

“ချစ်ကြီး”

ချစ်နင်းက အော်လိုက်လေလျှင်...

“မမ ချစ်ကြီးကို မအော်ပါနဲ့။ သူတို့ဘာသာ အရှူးထတာ ချစ်ကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ချစ်ကြီးက ပဲပေးပြီး သူတို့ကိုချစ်ပါ ကြိုက်ပါလို့လည်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်လှတာကိုက အန္တရာယ်ရှိနေတာ”

“ဒါဆို ဒီမျက်နှာကို စားနဲ့မှမ်းပစ်ရမှာလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် လုပ်စေချင်တာ”

တကယ်ပဲဖြစ်နိုင်ရင် ချစ်နင်း လုပ်ပေးလိုက်ချင်၏။ မိန်းမအစ်ယောက်၏အလှတရားသည် တန်ဖိုးကြီးမြတ်သလို အန္တရာယ်ထည်း ရှိသည်လေ။ ဒါကိုပဲ ချစ်နင်း စိုးရိမ်တာဖြစ်၏။ မိဘတွေ ခန့်ကြဲကတည်းက ချစ်နင်း ဒီညီမလေးကို အစ်မကြီးအမိအရာ အနေနဲ့ ဆိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။

ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာ ဘိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ လိမ္မာရေးခြားခြား ရည်းစားများတဲ့နေရာကျမှ ဘယ်လိုစုန်းပူးပြီး ပြောမရ ဆိုမရ ဖြစ်နေသည်မသိ။

“ဒါနဲ့ နင့်ကို ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး”

“ဘာလဲ”

“အခု ... နင့်ရဲ့လက်ရှိရည်းစားက ဘယ်သူလဲ၊ ပိုင်ပိုင်လား သျှ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးလား”

“တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး”

ပါးစပ်ကပြောနေပေမယ့် လက်က ခေါင်းပြီးမပျက်။

“အေး ... ဟုတ်ရင်လည်း ငါ တားမလို့”

“ဟင်”

“ဘယ်နှယ် ... ကိုယ့်သားလောက်ကလေးတွေကို”

“ဆယ်နှစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားမွေးတဲ့သူရှိလို့လား”

“နင် ကတ်မပြောနဲ့ ချစ်ကြီး”

“အဲဒါဆို မမလည်း မပြောနဲ့တော့။ ချစ်ကြီးသွားတော့မယ်”

“ဟဲ့ ... ချစ်ကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို ချစ်ကြီးလက်ကိုင်အိတ်ကိုကောက်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ရှေ့ဆက် မမရှေ့မှာရပ်နေသေးရင် ပူညံ့ပူညံ့နွေးနွေးနွေးနွေးမှာလေ။ ချစ်ကြီး ဖိနှပ်စင်ပေါ်က ဖိနှပ်ကိုယူပြီး အောက်ချင်စားနေစဉ်မှာပဲ ...

“မမ”

“ဟင်”

“ဆိုင်သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အိမ်ထဲဝင်ရင် မမနင်းဆူမှာကြောက်လို့ ကျွန်တော် ဒီမှာ

ရပ်စောင့်နေတာကြာပြီ”

“ပြောစရာရှိလို့လား”

“မမကို လိုက်ပို့မလို့”

“မပို့ပါနဲ့”

“ပို့မှပဲ”

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မမကို ကျွန်တော် အကြိုအပိုလုပ်မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားလေ”

“ကျွတ်”

ချစ်ကြီး စိတ်ပျက်သွား၏။ ဒီကောင်လေးက ဇွတ်တရွတ်ဆိုတော့ ငြင်းနေရင် အရစ်ကရှည်ဦးမည်။

“မမ”

“ပြီးရော့ကွာ၊ လာ ... သွားမယ်”

ချစ်ကြီး ကားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့ ပိုင်ပိုင် အပြုံးပျက်နားနားကပ်ပါလာသည်။ ခွေးလေး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အရော

ဝင်ရင် ပါးလျက်နားလျက်နဲ့တဲ့။ ခုလည်း အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီလားတော့
မယ်။ သူပေးတဲ့ကြောင်လေး မွေးလိုက်မိတာက အစပြုပြီး ပထမဆုံး
အကြိမ် သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးလိုက်ကတည်းက ပြဿနာစတာ။

ကေကေပြောပြလို့ ချစ်ကြီး အားလုံးသိပြီးပြီ။

ပိုင်ပိုင် သူ့အိမ်ကလူတွေကို အတိုက်အခံလုပ်နေတာတို့။

ဒါလည်း ချစ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်နေသည်တဲ့လေ။

“ပိုင်ပိုင်”

“ဗျာ”

“ရန်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ကျကြတော့ မင်းအဖေ ဘယ်လိုဆုံးမ

မလဲ”

“ပြောနေစရာလိုသေးလို့လား။ လူကို အိမ်လံဝေသွားတာ

ပဲ”

“ဘယ်နှစ်ချက် အထိုးခံလိုက်ရလဲ”

“ကျွန်တော်က သုံးချက်”

“မင်းကိုကြီးကရော”

“နှစ်ချက်”

“ကောင်းတယ်”

ကိုယ်က မဲ့ရွဲပြောလိုက်ပေမယ့် ပိုင်ပိုင်က အရယ်မပျက်ပေ။

ဒီကောင်လေး ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်သည်းခံနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့မအလှကြောင့် စိတ်ကစားနေတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အစ်ကို
ကြောင့်လား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကစားတာ
ဆိုရင်တော့ ... ချစ်ကြီး အခြားယောက်ျားလေးတွေကို ဖောရှောလိုက်
သလို မလိုက်လျောနိုင်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေဆိုတော့ မျက်နှာပူစရာတွေ
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။

“မမ”

“ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ကို မသနားဘူးလား”

“ကိုယ့်ခုကွ ကိုယ်ရှာတာ ဘာလို့သနားရမှာလဲ”

“မမက စိမ်းသရဖူဆောင်းနေတာကိုး”

“ရန်ဖြစ်တာကို ငါ မကြိုက်ဘူး ပိုင်ပိုင်။ နောက်ကို မင်း

ရန်မဖြစ်ပါနဲ့”

“အဲဒါ ... မမအပေါ်မှာပဲ မူတည်တာ”

“ဘာ”

ဘာကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိအောင် ပိုင်ပိုင်စကားတွေ
က ထိခလုတ် ပါးခလုတ်ဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးတွေကျတော့ ဘာသာပြန်
လို့မရအောင် ကာလာမပါ အဖြူရောင်သက်သက်နဲ့။

“မမ သျှ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

နေသူ တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ ညီ ဒီကိစ္စကို ရာရာသိအောင် ဘာကြောင့်ပြောလိုက်တာလဲ နားမလည်နိုင်။ ရာရာကိုကြည့်မရတာ ကြောင့်လား။ ဒီကောင် ဒီလောက်လည်း စိတ်ပုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘဲ နဲ့။ ရန်ဖြစ်တာက သူ့ကြောင့်လေ။ ဒါကိုကျ ထည့်မပြောဘူးတဲ့လား။

“ညီက ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုကြီးတောင် ရန်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ကျလို့ ဖေဖေက အပြင် ထွက်ခွင့်မပေးဘူး။ မမချစ်ကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းလာ ဆိုတဲ့ကောင်တွေကို ပြဿနာသွားရှာလို့ ဖြစ်ကြတာတဲ့”

“ဒီကောင်တွေကွာ”

“ရာရာနဲ့လည်း လာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ကဲ ... ဘာပြောဦးမလဲ”

ဖြစ်တော့သူက ပြောတော့သူများကို။ ငါ့ဖယ်က ပြောင်းပြန် ဘယ်ပြီး ဒီကောင် ဘာတွေဖယားရွှေနေပါလိမ့်။ မျက်မှောင်ကြူတ် ချွေးစားတော့လည်း အဖြေကမထွက်။ အဖြေမထွက်လို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆျော်ရည်ကိုသာ ပိုက်တံနဲ့ လှိုင့်မွှေနေမိ၏။

“ဦး”

“ဟင်”

“အဲဒီကိစ္စ ဦး ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ ပြော”

“ဘာကိုရှင်းရမှာလဲ”

အခန်း (၂၃)

“ဦးကို ရာရာ မယုံတော့ဘူး”

“ဘာ”

“ရာရာမဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုညီ သားလောက်ရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ ဦး ရန်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ကျတဲ့အထိ ဖြစ်တာ ကောင်းသလား”

“သတင်းက မြန်လှချည်လား”

“ရာရာမှာလည်း မျက်စိတွေ နားတွေရှိတယ် ဦး”

“ဒီအကြောင်း မင်းကို ဘယ်သူဖောက်သည်ချလိုက်တာလဲ”

“ဦးရဲ့ညီကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဟင်”

“ဦး ခုလိုလုပ်တာ ဟိုမိန်းမကို ကြိုက်နေလို့လား”

“ရာရာ”

“ပြော”

“မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

“ဘာ ... ဦး”

“ချစ်ကြီးက ဝါနဲ့ အသက်အတူတူကွ။ အဲဒါကို ဟိုမိန်းမလို
ခေါ်စရာလိုလို့လား”

“ဦး”

ရာရာ့မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုပဲ မိုက်ရိုင်းတယ်တဲ့
ဦးက ဟိုမိန်းမကို အဲဒီလောက်တောင် အထိမခံတော့ဘူးလား။ ရင်ထဲ
မှာ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်အတူ မျက်ရည်က ဝေ့တက်လာ၏။

“မိန်းမခိုလို့ မိန်းမထည့်ပြောတာ နာစရာလား ဦးရဲ့။ အဲဒီ
လို အပြောမခံရအောင် သူက ယောက်ျားလား”

“မိန်းမမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသူကို ရိုသေသမှု
နဲ့တော့ မင်းခေါ်သင့်တာပေါ့။ ဟိုမိန်းမဆိုတာကြီးက မင်းအသက်
အရွယ်နဲ့ခေါ်တာ မရိုင်းဘူးလား”

“ကဲ ... ရိုင်းတယ် ရိုင်းတယ် ဘာဖြစ်လဲ”

“ရာရာ”

“နေစမ်းပါဦး ... ဦးက အဲဒီမိန်းမကို ဘာလို့ အထိမခံနဲ့”

ဖြစ်နေတာလဲ”

မေးပြီး အဲဒီမေးခွန်းကို သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ အမှန်ကို
ဖြေလိုက်ရင် ရာရာ ကျွမ်းပစ်မလား မပြောတတ်။ ချစ်ကြီးမျှင်ဆိုတဲ့
မိန်းကလေးက ဟိုးအရင်တုန်းကတည်းက သူ ချစ်သူရည်းစားအဖြစ်
တွဲခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတွေထက်ဦးစွာ သူ့ရင်ကို ပိုင်ဖိုးထားနိုင်သူ။ အချစ်ကြီး
ဦး အမျက်ကြီးခဲ့သည့် စိတ်ကြောင့်သာ အတ္တနှင့်မာန မျှည့်ပြိုင်ချခဲ့
တာ။

တကယ်တော့ ...

သူ့နှလုံးသားကို ချစ်ကြီးမျှင်အပိုင်ခိုင်မာစွာ တုတ်နှောင်ထား
ခဲ့တာလေ။ မာနကို ခဝါမချချင်လို့ အမှန်ကြီးကို တင်းနေအောင်
လွန်းတင်သည့်တိုင် မှန်းဖို့ မေ့ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဒီကြိုးတွေကပဲ တစ်
ထောင်းထောင်းပြတ်နေခဲ့တာ။ ဒါကို ကိုယ်မှအပ အခြားသူမသိနိုင်။

“ဒီမှာ ဦး”

“.....”

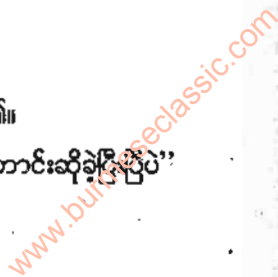
“ဦး ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ။ ရာရာ့ကို ဦး တကယ်မချစ်ဘူးလား”

“မင်း အပိုတွေမေးမနေနဲ့ ရာရာ”

“အပို ဟုတ်လား”

ရာရာ့နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ငါ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့တောင် တောင်းဆိုခဲ့ဖူးပြီပဲ”

“စိတ်မပါဘဲနဲ့ တောင်းဆိုခဲ့တာလားလို့ပါ။ ပြုပြင်ဖို့ အချိန်မီ
သေးတယ် ဦးနေသူထွေး”

“မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေတာလား”

“ဦးပဲ စိတ်ကုန်အောင် လုပ်နေတာ”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“ဦးနဲ့ရာရာ လမ်းခွဲကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အိုကေ ... ဒီစကားကို မင်းပြောတာနော်၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်
က နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး”

ပြောပြီးတာနှင့် နေသူ ထလာခဲ့တော့၏။ လမ်းခွဲကြပြီဆို
နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်တဲ့အကျင့်က မချစ်လို့ဘဲ ကျင့်လာခဲ့တာ
ဖြစ်၏။ တကယ်ချစ်တဲ့သူကျတော့ မုန်းဖို့ကြိုးစားရင်းပဲ မေ့မရခဲ့တာ
သူ ဒီလိုပဲ ခရီးဆက်နေရဦးမှာလား။ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ သူ့အသက်
အရွယ် မငယ်တော့ဘူးလေ။

နေသူ ...

မေမေတို့ဆန္ဒအတိုင်း ကြိုက်သလို ပုံသွင်းပါတော့လို့ ကိုယ့်
အနာဂတ်ကို မိဘတွေ လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်ရမလား။

“ဟင်”

“ရှေ့မှာ ချစ်ကြိုးပါလား။ သူ့ဘေးမှာ သျှံဆိုတဲ့ကောင်လေး
နဲ့။ ပြီးတော့ အခြားနှစ်ယောက်က ချစ်ကြိုးကို ဆွဲမလို လွှဲမလိုနဲ့

ဘာဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

“ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးသွားပြီပဲ။ ရှင် ကျွန်မကို လိုက်မနှောင့်
ယှက်ပါနဲ့ သော်ခ”

“နှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား”

“လမ်းလယ်ခေါင်မှာဆွဲတော့မလို လွှဲတော့မလို လုပ်နေတာ
နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ချစ်။ ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်ဆိုပေမယ့်
မင်းဘက်က ပြတ်သားနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်က မင်းကို ချစ်နေတုန်းပဲ။
အဲဒါ တကယ်မေ့ဖို့ကြိုးစားရင်း မေ့လို့ကိုမရတာ”

“သေလိုက်ပါလား”

“ချစ်”

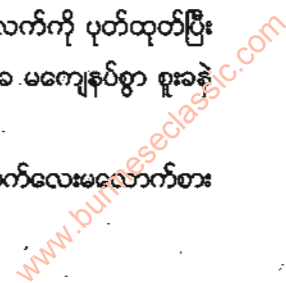
“ကျွန်မက ကျောခိုင်းပြီးရင် ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး
သော်ခ”

“မရဘူး ချစ်”

“ဟေ့လူ”

ချစ်ကြိုးလက်ကို လှမ်းဆွဲတဲ့သော်ခလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး
သျှံ မမရှေ့ကနေ ဝင်ရပ်လိုက်၏။ ဒါကို သော်ခ မကျေနပ်စွာ စူးဆန့်
ကြည့်ပြီး ...

“မင်းက လူစွမ်းကောင်းလား။ မလောက်လေးမလောက်စား

နဲ့ နားမကားချင်ရင် ဖယ်”

“မမက မနောင့်ယုက်နဲ့လို့ ပြောတယ်လေ”

“ဟေ့ကောင် ... ဖယ်မလား မဖယ်ဘူးလား”

“မဖယ်ဘူးဗျာ”

“မဖယ်ဦးကွာ”

“ခွပ်”

“သို့”

“ခွေးသူခိုးကြီး ... ကဲ”

“ခွပ်”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ကြပါနဲ့”

မြင်နေရတာ စိတ်မသက်သာစရာပါလား။ ငါ မကယ် ဆေးဖွယ်ရာရောက်တော့မယ်ဆိုတာမျိုး။ နေသူ ဝင်မပါချင်ပဲ ပါရဦးမည်

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ရပ်စမ်း”

“ခွပ်”

“ဟာ”

“ကဲကွာ”

“ချစ်ကြီး ... လာ”

“ဟာ ... ပါသွားပြီ ချစ်”

“မမ”

နေသူ ချစ်ကြီးကိုခွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် မောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။ သူတို့တာသာ ဘယ်လိုပဲကျန်ခဲ့ကျန်ခဲ့ အဓိကက ချစ်ကြီးသူတို့အနားမှာ မနေဖို့သာ။ အချစ်အတွက်နဲ့ ဒီကောင်တွေ နှုတ်နေကြပြီလား။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်ညီလည်းပါခဲ့ဖူးသည်လေ။ ကိုယ်က ရော ထိုနည်းတူစွာပဲလား။

အင်း ...

ညီက ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူကိုမှ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ညီနဲ့က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ ကိုယ်ပဲ မင်းသားဝင်လုပ်ရတော့မယ် ဆင်ပါရဲ့။

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင် ဘာတွေ ဇယားရှုပ်ထားပြန်ပြီလဲ”

“ဘာ”

“လမ်းပေါ်မှာဖြစ်နေကြတာ နင် မရှက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ ငါက မကောင်းတာလုပ်နေတာမှ ဆုတ်တာ”

ကြည့်စမ်း ... မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောပုံက ကိုယ့်ဆောင်

ပစ်ချင်စရာကောင်းတာ။

“ရှေ့ဆက် ဒီလိုပဲ သွားနေရင် နင်မလွယ်တော့ဘူး”

“နင် ငါ့ကို ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့။ နင်ကရော ဘာထူးလဲ”

“ဟ ... ငါက ယောက်ျားလေး၊ ဘာဖြစ်စရာရှိလဲ”

“ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်တယ်”

နေသူ မှဲ့ပစ်လိုက်၏။ ဘယ်လောက်ပဲထိန်းထိန်း ကျားဆိုရုံ တွေ့ရရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အရိုးအသား ရှာတွေ့ရင်တောင် ကံ ကောင်းပဲ။ ဒီလောက်အသက်ကြီးနေတာတောင် ဆင်ခြင်ရကောင်းမှာ မသိတာတွေ့ဦးမယ်။

“နင့်လည်ပင်းကို ပြန်ကြည့်ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရစ်ပေါ်စပြုနေပြီ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ့်အသက်ကိုသတိရဖို့ပြောနေတာ။ လူကဖြင့် သူ့ကို ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေပြီ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ရင် နင်တို့ ကလေးတွေ ယောက်ျားရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“အံ့မယ်”

“တို့ယောက်ျားတွေက ရေလျှိုရင် အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်တောင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ်”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

“မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက်”

သူက စိန်ခေါ်နေတာလား။ ချစ်ကြီး နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ခွဲပစ်လိုက် ဒီသည်။ လူထက် လေလုံးကပိုထွားနေတာ။

“နင်လည်း စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ”

“ဘာလဲ”

“နင့်ထက်သာတဲ့ယောက်ျားကို ငါယူပြမယ်”

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်သွားသလိုပါပဲ။ ချစ်ကြီးက စိန်ခေါ်ပြီးရင် ဘွားခတ်တတ်သူမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် တကယ် ဆက်တွေ့လုပ်ပြရင်ဖြင့်။

* * *

အခန်း (၂၄)

သူတို့ကားလေး ခြံထဲကိုဝင်လာတော့ ပိုင်ပိုင် ဖိနပ်စီးနေတာ နှင့် တိုးလေလျှင် ...

“ဟာ ... မမ”

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တဲ့ ချစ်ကြီးကိုမြင်တာနှင့် ပိုင်ပိုင် အနားရောက်လာကာ ...

“ကိုကြီးနဲ့မမ အတူပြန်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အမြင်မတော်တဲ့ပြဿနာတွေ ဝင်ရှင်ပြန် ခေါ်လာတာ”

“ဟင်”

“ဘာမဟုတ်တာလေးကို နင် ပုံကြီးချဲ့ပြောမနေနဲ့ နေရအောင်”

“ဘာမဟုတ်တာလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် ရောက်မလာလည်း ငါ ဘာမှဖြစ် သွားဘူး”

“နင့်ဂုဏ် နင့်သိက္ခာတွေကို နင်ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား ပြော”

ဘာမှ ထပ်မပြောပေမယ့် မကျေနပ်ပုံက ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။ လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စ ဘာမှမဟုတ်ဘူး တဲ့လား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရမှန်းမသိတဲ့ အထိ ရွဲ့နေပြီဆိုရင် ကိုယ်ကပဲ တရားခံလိုလို။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ဟာ ... မမကလည်း ဒေါသတွေ မကူးစက်နဲ့လေ”

“မင်းအစ်ကိုပြောပုံကို ကြည့်ဦးလေ။ ငါကပဲ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းမဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း”

“ချစ်ကြီး”

“နင် ငါ့ကိုမခေါ်နဲ့”

“ဟာ ... မမ”

ငိုတော့မလိုမျက်နှာထားနှင့် ချစ်ကြီး လှည့်ထွက်သွားလေ တော့ ...

အိမ်ထောင်ရေး

“ဝတ် ဝတ်”

“ဟင်”

“ဝတ် ဝတ် ဝတ်”

“လာပြီ”

ခွေးက ပြေးလာပြီး ချစ်ကြိုးသွားမယ့်လမ်းကနေ ပိတ်ပြီး ဟောင်လေလျှင် ချစ်ကြိုး နောက်ပြန်ပြေးရအခက် ရှေ့တိုးရအခက် ဖြစ်နေတော့၏။ သူမက ခွေးဆိုရင် ကြောက်ပါဘိခြင်း။

“ဝတ် ဝတ် ဝတ်”

“ဟဲ့ခွေး”

“ဝတ် ဝတ် ဝတ်”

“ဟဲ့... နင့်ခွေးကိုလုပ်ဦးလေ”

“ကိုက်ပါစေ၊ ဘိုနီ ဘယ်မှမသွားနိုင်အောင် ကိုက်လွတ် လိုက်စမ်း”

“နေသူ... နင် စိတ်မပုပ်နဲ့နော်”

“ကိုက်လေ ကိုက်... ရှူး ရှူး”

နေသူ လက်ခုပ်တီးပြီး ရှူးတိုက်လေတော့...

“နေသူ”

“ရှူး... ရှူး”

“ဟောင်း”

“အမယ်လေး”

“မမ”

“အင့်”

ခွေးက ရှေ့တိုးတာနှင့် ချစ်ကြိုးက နောက်ဆုတ်ပြေးရာမှာ။ ခွေးကိုမောင်းဖို့သွားတဲ့ ပိုင်ပိုင် ချစ်ကြိုးက ခါးကိုပြေးဖက်တာမို့ ခွေး မမောင်းဖြစ်တော့။ ဒီအဖြစ်ကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ နေသူ၊ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေမတတ်ပါ။

ရှူးတိုက်ပေးတဲ့သူမှာပဲ အပြစ်ရှိသလား။

ကိုက်ချင်တဲ့ခွေးမှာပဲ အပြစ်ရှိသလား။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားသလို အနေအထား မှာ သူရပ်ကြည့်နေဖို့မသင့်တော်ပါဘူး။

ညှို့ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့မရ ချစ်ကြိုးကိုလည်း မပြစ်မမြင်တဲ့ အထဲမှာ ဓားစာခံခွေးကိုပဲ ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ တော့သည်။

“မမ”

“.....”

“ခွေးမကိုက်အောင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာမေ၊ မမရဲ့... ဖယ်ဦး”

“ဟင်”

အဖြစ်အပျက်ကို သတိရပြီး ချစ်ကြိုး အလန်လန်အဖျပ်ဖျပ် နှင့် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ပိုင်ပိုင်က ရယ်လျက် ...

“အရင်ကတော့ မမပဲ ဒီခွေးကို ခြေကျိုးအောင် လုပ်ခဲ့တာ လေ”

“အခု အကောင်းကြီး”

“ကောင်းမှာပေါ့၊ ခဏခဏ ဆေးခန်းသွားပြတာပဲဥစ္စာ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ အဝေးကနေ အုတ်ခဲပိုင်းနဲ့ပစ်တာလေ ဘယ်ကြောက်မှာလဲ”

“အခုလည်း မကြောက်နဲ့တော့။ ကျွန်တော်ရှိတယ် လား အားကိုးစမ်းပါ မမရဲ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဘာ”

“ကဲ ... လာပါဆို”

လက်ဆွဲခေါ်တော့ ချစ်ကြိုးက လက်ကလေးကို ရုန်းလေ သည်။ ရုန်းပေမယ့်မရ။ ခက်တော့တာပဲ။ ဒီကောင်လေး ဘယ်လိုစိတ် တွေ မွေးနေပါလိမ့်။ ချစ်ကြိုး အခြားကောင်လေးတွေနဲ့သာ ရှုပ်ချင် ရှုပ်မယ် ပိုင်ပိုင်နဲ့တော့ မရိုးသားစိတ်ထားပြီး မပတ်သက်ချင်။ အစက တည်းက ကိုယ်တွေ့ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရတဲ့ကလေးမို့ မောင်လေး တစ်ယောက်လို့ပဲ ချစ်ခဲ့တာ။

ဒါကို ...

ဘယ်လိုကာလာတင်ပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်လို့မှလဲ။ မင်း ငါ့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားသင့်ဆုံးပဲ ပိုင်ပိုင်။

“မမ”

“.....”

“မမ”

“ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဘာလဲဟယ်”

“မမက ဘာကိုစိတ်ညစ်တာလဲ”

“ဟိုကောင်လေး သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဟိုလူတွေကို နိုင်ပါ့မလားမသိဘူ။ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူနေတာ”

“ဟင်”

ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာကိုပဲ ပိုင်ပိုင် တကယ်ထင်ကာ နှက်နာပျက်သွားလေတော့၏။

“မမပြောနေတာ ဟိုကောင်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သျှံပဲပေါ့”

“ကျွတ်”

ရယ်ရင် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ပျက်နာက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်ပြီး စည်ပင်ကို စိတ်နဲ့ပွတ်နေတာ ပဲ့ထွက်တော့မတတ်ပါပဲ။ ဒါကိုပဲ ချစ် ကြိုး ကျေနပ်သွားသည်။ စိတ်ပျက်လေ ကောင်းလေပဲပေါ့။

“မမဗျာ... အဲဒီကောင်နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် ပြောထားလျက်နဲ့”

“မင်းစကားကိုနားထောင်ရအောင် မင်းက ငါ့အဖေလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ရင် မပြောနဲ့”

“မမ”

“မခေါ်နဲ့”

ပိုင်ပိုင် ချစ်ကြီးပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“မမကို ကျွန်တော် အဲဒီကောင်နဲ့ ဖြစ်ခွင့်မပြုဘူး”

ချစ်ကြီး သူ့ကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းဝေ့ရင်း ကြည့်လိုက်ရင် ဒီလိုမဆက်ဆံချင်ဘဲ ဆက်ဆံရတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ပိုင်ပိုင် မျောက်သားစားချင်ရင် မျောက်မျက်နှာကို ကြည့်ရတယ်တဲ့။ အိမ်နီးနား ချင်းလည်းဖြစ် မောင်လေးအရင်းလိုလည်း ချစ်လို့ ဘေးမှပေးထားတာ ကို ပိုးဖလံလို ဝင်မတိုးချင်စမ်းပါနဲ့။

“ငါ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို မင်း ပိတ်ပင်စရာမလိုဘူး”

“အဲဒီလို ပိတ်ပင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ မမသိလား”

“မသိချင်ဘူး”

“မသိချင်လည်း ပြောပြရမှာပဲ။ မမကို ကျွန်တော်”

“တော်စမ်း ပိုင်ပိုင်”

မဆက်ဖြစ်တဲ့စကားကို မမ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက် လိုက်သည်မသိ။ ပိုင်ပိုင်ကတော့ အခားမရမချင်း အရိုးကိုပဲ တက်ကျီ တောင်းနေဦးမှာဆိုတာ။

“မင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ နားလည်ထား”

အခန်း (၂၅)

၂ အို မေရယ် ဘာကြောင့်များ ညည်းရက်နိုင်တာလဲကွယ်
xxx ဒီမောင်မှာ ညတိုင်းပဲ အိပ်မရနိုင်ပါတော့တယ် xxx ၂

“ညီ”

“ဟင်”

“လာဦး”

သီချင်းညည်းရင်း အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ ညီဖြစ်သူ
ကို နေသူ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ကိုကြီး”

“သီချင်းတွေဆိုပြီး အူမြူးနေပါလား”

“မြူးတာပေါ့၊ မနေ့က ခါးကိုအဖက်ခံလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ

ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိဘူး။ အေးသလိုလို နွေးသလိုလိုကြီးနဲ့”

မေးပြီးမှ မေးမိတာများပြီလားလို့ တွေးလိုက်မိ၏။ ပိုင်ပိုင်က
ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ရယ်နိုင်တဲ့အင်အားကမရှိ။ ပိုင်ပိုင်
အတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ရောပဲပေါ့။ ဖေဖေသာသီလို့ကတော့
ဒီကောင် အူမြူးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့။

“မင်း အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မမကို လိုက်ပို့မလို့လေ”

“ကျောင်းရော မှန်မှန်တက်ရဲ့လား”

“တက်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့။ အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချ။

ကျောင်းမြန်မြန်ပြီးမှ မြန်မြန်မိန်းမယူလို့ရမှာ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဘာ”

“ကဲ ... သွားပြီ”

လက်ပြနုတ်ဆက်သွားတဲ့ပိုင်ပိုင်ကိုကြည့်ပြီး နေသူ ရင်မော
ရသည်။ ဒီကောင်နဲ့ချစ်ကြီးရဲ့ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ
သုံးစွဲမိနေပြန်တော့မည်။ သူ့နှလုံးသားဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း
အစိုင်ရာကနေ မိုးက စွေချင်နေပြီ။

နေသူ ...

ဖုန်းကိုယူပြီး ချစ်ကြီးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဤ
အတိုင်းတာ မဖြစ်သင့်တာတွေ သူ နားမလည်တော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင်

မာနနဲ့အုပ်ပြီးဖိထားတဲ့ အချစ်တွေက ရုန်းကန်နေကြပြီ။

“ဘာကိစ္စလဲ ပြော နေသူ”

“ချစ်ကြီး... နင့်ဆီကို ညီရောက်ပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက နင့်ကို လိုက်ပို့မလို့တဲ့။ အဲဒါ... နင် သူနဲ့လိုက်မသွား

နဲ့”

“နင် ဝါကို အမိနဲ့ပေးခွင့်ရှိလို့လား”

“ငါ နင့်ကိုလိုက်ပို့မလို့ ပြောနေတာ”

“ဘာ”

တစ်ဖက်က ဘာသံထွက်လာတာ အံ့ဩသွားလို့လား။ မထင်

ကြည့်လို့လားတော့မသိ။

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာနော်။ ခုပဲ ငါ လာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့”

“ချစ်ကြီး”

“ဟာ... ချစ်ကြီး... ချစ်ကြီး”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတာမို့ စိတ်ထဲမှာတင်းခနဲဖြစ်သွားခဲ

ဒါပေမဲ့ ချစ်တတ်ရင် ခွင့်လွှတ်သည်းခံတတ်ရမယ်လေ။ သည်းခံ

ဆတ်လို့ နီးလျက်နဲ့ဝေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ ထပ်ဝေးရင်ဖြင့် ဆံဖြူသွား
တို့ ဖြစ်သွားနိုင်သည်လေ။

ချစ်ကြီးမှာလည်း နေသူ ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့စကားတွေကြောင့်
အံ့ဩမှင်တက်နေမိ၏။ ဒီကောင် ဘာအတွက် အချိုးပြောင်းသွားတာ
သဲ။

စိမ်းလက်စနဲ့ ဆက်စိမ်းမနေဘဲ အဖြူရောင်ဆေးပြန်သုတ်
ချင်တာ အကြောင်းတော့ရှိရမည်။

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“ဟဲ့... ချစ်ကြီး”

“ရှင် ရှင် မမ”

“ခေါ်လိုက်ရတာဟယ်။ ဟိုမှာ ပိုင်ပိုင်ရောက်နေပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“နေဦး”

ချစ်ကြီး ထသွားမယ်လုပ်မှ မမကတားသဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်

“ဟာ... ချစ်ကြီး... ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ မမ”

“နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ”

“နင်နဲ့ပိုင်ပိုင်က ဘာတွေလဲ”

“မမ ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ရွှေစွန်ညှိလေးက နင့်အနားမှာပဲ ဝဲနေတာလေ။ လက်
တွဲသူက လက်ခံနေတော့ ရှိ၊ ရှိ၊ သားသားလား၊ ဆန်းဆန်းပြားပြား
လားလို့ မေးတာ”

“မမကလည်း ကိုယ့်သားလောက်ကလေးကို ဆန်းဆန်းပြား
ပြား ဖြစ်စရာလား”

“ဒါဆို သူ့ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ရော”

“ဒါတော့ တစ်ခုခုဆို သူက မျက်နှာပူစရာအကြောင်း
မရှိတာ”

“ဖြစ်ရလေ”

ဒီကောင်မလေးမရှိတဲ့အချိန်ဆို အတော်သာ။ မြင်လိုက်
ဆို သူ့အတွက် စိတ်ပူရင်လေးရလွန်းလို့ သက်ပြင်းချရတာအခါ
သက်ပြင်းကိုသာ ရွှေလို ချိန်ရောင်းလို့ရရင် အကောင်အ
ပေါ့။

ကိုယ်က ကြီးတဲ့သူအနေနဲ့ သွန်သင်ဆုံးမရင် ခံလည်းခံ
နားထောင်တာလည်း မဟုတ်။ ပြောလိုက်ရင် ဟုတ်ကဲ့၊ ကွယ်ရာ
ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်သည့်တိုင် သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာပဲ
အစကတော့ ...

နေသူနဲ့များ အဆင်ပြေပြီး နီးစပ်မလာမှတ်ပါတယ်။ မာန
ချင်းပြိုင်ပြီး ကျွဲများလို ဆောင်နေကြတာ ယခုထက်ထိ။

“ချစ်ကြီး”

“ရှင်”

“မမ ညီမလေးကို လေးလေးနက်နက် ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဖက်တစ်ရွက်ပဲ ညီမလေး။ နစ်နာစရာ
ရှိတော့ ကိုယ်ပဲနစ်နာတာ။ ညီမလေး ဆင်ခြင်ပါတော့ကွယ်။ မမ
စိတ်ချမ်းသာပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချစ်ကြီး ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

ပြောပြီး ချစ်ကြီး ထလာခဲ့တော့၏။ တကယ်ပဲ မမ မပြော
ခင်ကတည်းက ချစ်ကြီးဆင်ခြင်ဖို့ စဉ်းစားထားတာပါ။ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ရွဲရင်း စောင်းရင်းနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ နောက်ဆုံး
တော့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာပဲ အထိခိုက်ခံရတာ။ ရည်းစားထားမှ သူ့ကို
နာကျင်အောင် လုပ်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ။

တကယ်ဆို ...

ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ် ဓားသွေးကျောက်ပမာ အသုံးချလို့ရသား
ပဲ။

“မမ”

ပိုင်ပိုင်တောင် ရောက်နေပါရောလား။ သူ့အစ်ကိုက သူ့နဲ့ လိုက်မသွားနဲ့တဲ့။ သူ့နဲ့မလိုက်သလို အယ်သူ့နဲ့မလိုက်မှာမဟုတ်တဲ့ ချစ်ကြီး။

“မင်း... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မမကို လိုက်ပို့မလို့လေ”

“မလိုဘူး”

“မမ”

“မင်း ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်း ပိုင်ပိုင်”

“မမ”

ချစ်ကြီး သူမကားလေးဆီကိုသွားပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက် စဉ် ပိုင်ပိုင်လိုက်လာပြီး သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လေသဖြင့် ...

“ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မမ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“မင်း ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ”

“လွှတ်လို့ ငါ ပြောနေတာမသိနော်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဒီလောက်မလွှတ်ချင်တာ... ကဲ”

“ဖြန်း”

ပိုင်ပိုင် ပါးပြင်ကို လက်နှင့်ပတ်ပို့ပင် သတိမရ။ မျက်နှာကို ဖြန်လှည့်လိုက်ချိန်မှာ မမက ကားပေါ်ရောက်သွားပြီး မောင်းထွက်လေ သွင် ...

“မမ မမ”

အခန်း (၂၆)

လွမ်းတာရီရင် နာတာနဲ့ဖြေတဲ့။

ချစ်ကြီး ဖြေတတ်လို့ပဲ ဖြေခဲ့တာလေ။ နေသူ့ကို နာကြည်းတာနဲ့ ပိုင်ပိုင်ကို ပါးရိုက်ခဲ့မိတာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာမှာပဲပေါ့။ သူ့ညီကို ချစ်ကြီးက မြဲဆွယ်ဖြားယောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေသလားမှ မသိတာ။

သူကပဲ ချစ်ကြီးကို လိုက်ပို့ဦးမတဲ့။

ဒါ သူ့ညီနဲ့ ချစ်ကြီး အတူသွား အတူလာတာကို မကြိုက်ဘူးလို့ သွယ်ဝိုက်နည်းနဲ့ ပြောလိုက်တာပဲပေါ့။ နင် စိတ်ချ နေသူ့ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို နင်တို့ညီအစ်ကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး။

“မမ”

“.....”

“မမ”

“အင်...ဟင်”

“ရှေ့က မေးနေတယ်လေ”

“ဟင်... ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ဒီနေ့ ဘယ်ဈေးလဲလို့မေးတာ ညီမရဲ့”

ဒီတော့မှရယ်ပြီး ရွှေဈေးကိုပြောလိုက်မိသည့်အဖြစ်။ နင် အဲဒီလောက်အထိ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတာပါလား နေသူ။

“အစ်မ... ဘာယူမလဲ ကြည့်လေ”

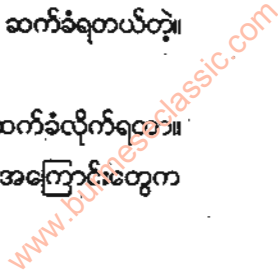
“လက်စွပ်တစ်ကွင်းလောက် လိုချင်လို့ပါ။ ဟိုမောင်းကွင်းလေး ပြုပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်တွေကိုပြန်လည်စုစည်းပြီး လက်စွပ်မောင်းကွင်းလေးကို ပြုလိုက်၏။ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်သည်အထိ နင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးပါလား နေသူ။ မိဘရဲ့ဆိုးမွေ့ ကောင်းမွေ့ကို သားသမီးက ဆက်ခံရတယ်တဲ့။

ခုတော့...

သူ့ညီက သူ့ရဲ့ ဆိုးမွေ့ကောင်းမွေ့ကို ဆက်ခံလိုက်ရတာ။ ပိုင်ပိုင်ကို သနားပေမယ့် အနားနေခွင့်မပေးနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေက

ရှိသည်လေ။ ကိုယ့်ကို အမြင်စောင်းချင်သလောက် စောင်းခွင့်မပေးနိုင်ပါဘူး။ အထင်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း ဝေးဝေးနေကြပေါ့။ ခုတော့ အရက်များလို ခါးမှန်းသိသိနဲ့ မျိုချချင်နေတာလည်း သူတို့ပါပဲ။

“မမ”

“ဟင်”

မော့ကြည့်လိုက်တော့ သျှံ။

“သျှံ”

“ဘယ်ကလုည့်လာလဲလို့ မမေးနဲ့၊ မမကိုသတ်ရလို့ တမင်လာခဲ့တာ”

ပြီးနေတဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မလာပါနဲ့ပြန်တော့လို့ ပြောရမလာ။ အခုချိန်မှာ ချစ်ကြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်တော့ပေ။ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေးပဲပေါ့။

“မမ မင်းကို ဧည့်ခံပြီး စကားပြောမနေနိုင်ဘူး သျှံ”

“ရပါတယ်၊ မမ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ပါ။ ကျွန်တော် မမ မျက်နှာကို ထိုင်ကြည့်နေရရင် ကျေနပ်တယ်”

“သျှံ”

“ဗျာ”

“ကာစတန်မှာတွေ့ရေမှာ မင်း မမကို မလေးမခန့်လုပ်တာလား”

“ဟာ . . . အဲဒီလို ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး မမရယ်”

“မရည်ရွယ်ပေမယ့် ထင်စရာဖြစ်နေတာ”

“မမ၊ မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး”

“မပြောရုံနဲ့တော့ မပြီးဘူး သျှံ”

“ဗျာ”

ပြောမှသိ ထိမှနာတတ်မယ့် ကောင်လေးမို့ ပြောမှထိမှ ဖြစ်တော့မည်။ ချစ်ကြီးနှင့်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်သားလောက်ကလေးတွေတောင် ချမ်းသာမပေးဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုး အပြောမခံနိုင်တော့ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ သူမပြတ်သားမှ။

“မင်းမှာ ကားပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါ၊ပါတယ်”

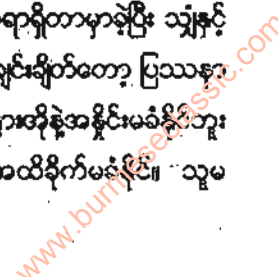
“မင်းကို မမပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ဆိုင်သွားကြတာပေါ့”

“မမသဘောပါပဲ”

ချစ်ကြီး ကောင်မလေးတွေကို မှာစရာရှိတာမှာခဲ့ပြီး သျှံနှင့် အတူထွက်လာခဲ့တော့၏။ ရွယ်တူရွယ်ပလက်ချင်းချိတ်တော့ ပြဿနာမရှိပေမယ့် ကိုယ်က မြက်နကြိုက်တယ်လို့ နွားဖိုနဲ့အနှိုင်းမခံနိုင်ဘူးလေ။ မလိမ္မာခဲ့သည်တိုင် မာနကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်။ “သူမ

ရည်းစားများခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲလို့ ငွေနောက်လိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

နေသူ့ကို ရွဲ့ရင်း ...

အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက ဒီလိုဖြစ်ခွင့်ပေးလိုက်တာ လှေမျောလှေခွဲလိုက် ငွေမျော ငွေခွဲလိုက်တဲ့။ ချစ်ကြီးက အချစ်မျောလို့ အချစ်များစွာနဲ့ လိုက်ခဲ့တာထဲမှာ ဒီလိုချာတိတ်ကလေးတွေကို အသုံး မချချင်။

“မမ”

သို့၊ ခေါ်လိုက်တော့ ချစ်ကြီးက မျက်ဝန်းကို ရွှေကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“ပြောမှာပါ”

“ဒါဆို ပြောလေ”

“မင်း မမနဲ့ နောက်ထပ်မပတ်သက်ဖို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဟာ ... မမ”

“မင်း မမကို ဘယ်လိုသဘောထားပြီး ရင်းနှီးပတ်သက်တာလဲဆိုတာ မမသိချင်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနိုင်မလား”

ချစ်ကြီးက ဝါရင့်ဖို့ ပြောရဲ ဆိုရဲရှိပေမယ့် သို့က ဖျတ်ခဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ မဖြစ်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေကို ဖယားပြီး သူငယ်ချင်းတွေထားပေမယ့် တားဆီးမှုတွေကို တွန်းလှန်ပြီး သူ

မမကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ရှုရှိုက်နေရရင်ပဲ ကျေနပ်သည်။

“သို့”

“ဗျာ”

“မမမေးတာ ပြေလေ”

“ကျွန်တော်”

တကယ်တမ်း ရင်ဖွင့်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ အတွင်း သုံးဆယ့်ခုနစ်မျိုး အပြင်သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းထဲက ဘယ်မင်း ဝင်ရောက် ပူးကပ်နေမှန်းမသိ။

“ဆက်ပြောလေ”

“ကျွန်တော် မမကို”

သို့၊ စကားမဆက်ရဲပဲရှိနေစဉ် ...

“ချစ်တယ်လို့ ပြောမှာလား”

“ဟင်”

“မမပြောတာမှန်လား သို့”

“ဟုတ်”

“မင်း မမအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“.....”

“မမက ရည်းစားများခဲ့တယ်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ် မမ”

“အဲဒီတော့ မင်းကို မမ ပိုးဖလံမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါ... မင်းကို မမရဲ့မောင်လေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပြောစေတာနာစကားပါ။”

“မမ”

“ပြော”

“မမက ကျွန်တော့်ကို”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး သျှ”

“ဗျာ”

ချစ်ကြီး သျှမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ကိုယ့်ရွှေ့သနားစရာသတ္တဝါလေးတစ်ကောင်လို ခေါင်းငုံ့နေတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကို အင်တိုင်းမစရက် ရယ်စရာဟာသရုပ်လည်း လုပ်မပြုနိုင်။

“မမက ရည်းစားများတယ်ဆိုကတည်းက အချစ်ကို ကစားနေတဲ့သူဆိုတာ မင်း သိဖို့ကောင်းပါတယ်။ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနှိပ်စက်ချင်ပါနဲ့”

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်အောင် သျှရင်ထဲမှာ နှုတ်နှုတ်နုနု နှင့်သည်းသွား၏။ သူဟာ တကယ်ပဲ ပိုးဖလံတစ်ကောင်ပါ။

“ကဲ... ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီဆိုတော့ မမ သွားထော့မယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့”

“ရတယ် သျှ”

အားပေးနှစ်သိမ့်သောအပြုံးနှင့်...

“ကျန်ခဲ့ပါ။ မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ဦးနှောက်ကို ဆေးကြော၊ နှလုံးသားကို အိပ်ငွေ့ချလိုက် ဟုတ်ပြီလား”

ပြန်ခဲ့ကြည့်စရာမလိုတော့ပြီမို့ ချစ်ကြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက် နှင့် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့နဲ့ကိုယ်ကြားမှာ ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာ ဆိုတာ ဘာမှမရှိ။ အမှတ်တမဲ့ဆိုပြီး အမှတ်တမဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာ အမှတ်တမဲ့ပဲ ထားခဲ့ရမှာပေါ့။

မဟုတ်ရင်...

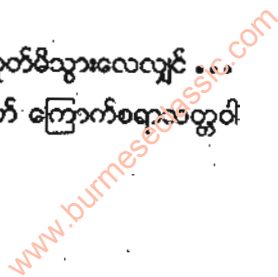
ကိုယ့်ဘက်မှာ ထိခိုက်သွားနိုင်တာတွေရှိသလို သူ့ဘက်မှာ လည်း နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိလာနိုင်သည်။ အဖျားကိုင်းလာတဲ့ခဏမှာ ခေါင်းနဲ့တိုက်မိတဲ့ သစ်သီးကို ဆွတ်ခူးလို့ ရမလား၊ မျှော်လင့်စောင့်စားရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မင်းကို မရောက်စေချင်လို့ပါသျှ။ မမရဲ့စေတာနာကို မင်း တစ်နေ့ နားလည်လာမှာပါ။

“ချစ်ကြီး”

“အမေ”

လန့်ဖျပ်ပြီး ခြေလှမ်းတွေနောက်ဆုတ်မိသွားလေလျှင်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါက နှင့်အတွက် ကြောက်စရာသတ္တဝါ တစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီလား”

“နေသူ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ဆိုင်ကို ငါရောက်ခဲ့ပြီ။ သုံးဆယ့်တစ်ကောင် လေးနဲ့ လိုက်သွားတယ်ဆိုလို့ ငါလိုက်ရှာနေတာ”

“ငါနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ် ချစ်ကြီး”

“အင်း... ပြောစရာရှိရင်ပြော”

“ဒီမှာက မကောင်းဘူးလေ။ တစ်နေရာရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားရင်း ပြောကြတာပေါ့”

“ငါ ခုမှ စားသောက်ပြီး ထလာတာ ဗိုက်ပြည့်နေပြီ”

နေသူ တွေ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါ မလိုက်ချင်လို့ ဆင်တူရန် ရှောင် လုပ်နေတာ။ လိုက်ချင်ရင် စားပြီးလို့ ဗိုက်ပြည့်လည်း သူ့အနား မှာ ထိုင်ပေးနေလို့ ရသားပဲလေ။

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တစ်နေရာရာပေါ့”

“ငါ အချိန်မရဘူး နေသူ”

“ဘာ”

စိတ်က တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟိုကောင်လေးနဲ့ လိုက်သွားဖို့ကျတော့ အချိန်ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“နင်နဲ့သူ တူမှတူတာ”

“ချစ်ကြီး”

“နင် ငါ့ကို မအော်နဲ့”

“ကျွတ်”

ဘယ်သူ့ရင်မှာ ဘာတွေရှိသလဲ၊ ကာယကံရှင်တွေကမှ မသိ ရင် ဘယ်သူက သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကို အထက်လှန်အောက်လှောဆိုပြီး ဆေးတိုက်လို့လည်းမရ။ ပွင့်လင်းဖို့ ဝန်လေးနေကြတဲ့ မာနတွေက လူကိုဖိပြီး သူတို့က Dancer အက ကနေသလားမသိ။

နှစ်ယောက်စလုံး...

မျက်နှာတွေ ခပ်တင်းတင်းရှိနေကြပြီး ဘယ်သူက အရင်နှစ် မလဲ စောင့်ကြည့်နေတာမျိုးပါ။ နောက်ဆုံးတော့ နေသူသာ အရာ တစ်ခု၏ ဆွဲချခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး ကျန်းခန်းကို စတင်ခြေချကာ...

“ဒါဆို ... ငါ ဒီမှာပဲ ပြောတော့မယ်”

“ပြော”

“ပြောတာထက် မေးချင်တာ”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းအဓိပ္ပာယ်က မေးဆိုတာမျိုးမို့

“နင် ပိုင်ပိုင်ကို ဘာပြောလိုက်လဲ”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“သူမပြောလို့ နင့်ကိုမေးတာ”

“အခု သူဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်”

“ငါနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ နင်က ထင်နေတယ်ပေါ့”

“သူ ငါ့ကိုရှောင်နေတာက ပိုဆိုးတာ”

ဪ... သူညီကိစ္စကြောင့် ချစ်ကြီးကို လာရှာတာကိုး

“နင် သိပ်သိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်”

သူ မေးဆတ်လိုက်တော့ ...

“သူ့ကို ငါ ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်တာ”

“ဟင်”

နေသူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်ညီကိုမှ လုပ်ရက်လေ့ဖြစ် ဆိုတဲ့စိတ်ဖြစ်သွားပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်တာလည်း ကောင်းတာပဲလို့ တွေး ပြန်သည်။

ဒါမှ ...

ညီ ချစ်ကြီးအချစ်ကို မမျှော်လင့်တော့မှာ။ ကိုယ် ချစ်ကြီးကို လာခဲ့တာ အခြားအကြောင်း ရှိသေးသည်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပေမယ့် ချစ်ကြီးကမှ မအေးဆေးလေတော့

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

“ငါပြောချင်တဲ့အဓိကအကြောင်းကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

နေသူ ချစ်ကြီးမျက်နှာကို တွေ့တွေ့ငေးငေး ကြည့်နေမိ၏။

ပြီးမှ ...

“တို့တွေ အရင်လိုပြန်နေကြရအောင်”

“ဘာ”

“ငါ မှားတာအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင်က ဘယ်အမှားအတွက် တောင်းပန်တာလဲ”

“ဟိုတုန်းကကိစ္စတွေအတွက်”

“သေလိုက် ... နင် အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်”

ပြောပြီး ချစ်ကြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ချစ်ကြီးရဲ့ ဘာကို ဘယ်လိုအရာနဲ့ ချိုးဖျက်ရမလဲ။ ငါ ရအောင် ချိုးဖျက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ချစ်ကြီး။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၅)

“ညောင်”

“ဟင်”

“ညောင်”

သူ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လာလုပ်သည့်ကြောင်လေးကို နေသူ ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ ဒီကြောင်က သူ တစ်ခါတုန်းက ဆေးဆိုးပြီး ရုပ်ဖျက်ပေးလိုက်တဲ့ကြောင်လေးမဟုတ်။ ဒါ ပိုင်ပိုင်ပေးတဲ့ကြောင်လေးပဲ နေမှာပေါ့။ တကယ်တော့ ချစ်ကြုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်လို့သာ မချစ်ဟန် ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် နေသူလည်း ကြောင်ချစ်တတ်ပါသည်။

“ညောင်”

“ဟင် ... ဘာလဲ ဗိုက်ဆာလို့လား”

“ညောင်”

“ငါ ... ငါကြော်ကျွေးမယ် လိုက်ခဲ့”

နေသူ ကြောင်ကိုပွေ့ပိုက်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့စဉ် ...

“ကိုကြီး”

“ဟေ”

“ညောင်”

“ဟင်”

ပိုင်ပိုင် ကြောင်အော်သံကြားလို့ အကြည့်ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွား

သည်။

“ကိုကြီး ကြောင်ချစ်တတ်သွားပြီလား”

နေသူ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ နေလိုက်တော့ ...

“ဝမ်းသာပါတယ်”

“မင်းက ဘာကို ဝမ်းသာတာလဲ”

“ဒီကြောင်က မမကို ကျွန်တော် ပေးထားတာလေ”

“သိသားပဲ”

ပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်လေလျှင် ...

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲကွ”

“အဲဒီကြောင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒီမှာ ပြောစရာရှိလို့”

“ကြောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ပြောပါလား”

အရင်ရက်ကတော့ တွေ့လိုက်ရင် မျောက်အိုမလေး ပါးရိုက် ခံထားရတဲ့ရုပ်နဲ့၊ ခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြန်။ အဲဒါကြောင့် ခက်တာ ပေါ့။ ဒီအရွယ်တွေက အလှတရားကို စိတ်ကစားပြီး ကွယ်ရင် မျောက် တတ်ကြတာတွေ။ မြင်တုန်းခဏ လှတာကိုမက်ကြတာ။ ဒီတစ် ယောက်မရရင် နောက်တစ်ယောက် မျက်စပစ်ထားချင်ထားမှာ။

ကိုယ်ကျတော့ ...

အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းလို့ ခက်နေတာလေ။ အချစ်ကို ဟိုရန် ဒီကူးလုပ်လို့ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ ညှိမှုတဲ့အချစ်တစ်ခုကို ရှာတွေ့မယ် လို့ ထင်ခဲ့တာ။ လက်တွေ့ကျတော့ ရည်းစားများခဲ့တာပဲ အဖတ်တင်ခဲ့ သည်လေ။

“ကျွန်တော် မိန်းမမိုးမလို့”

“ဘာကွ”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတစ်သိန်းလောက်”

“မပေးဘူးကွာ”

“ကိုကြီး”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး

နီးပြေးဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူပေါ့”

“မင်းချစ်တာက ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲလို့ မေးနေတာ”

“မမ”

“ဘာ”

အထိတ်တလန့်ပုံနဲ့ သူ့ကြည့်လိုက်တော့ ပိုင်ပိုင်က ရယ် နေသည်။ ဒီကောင် သူ့ကို စနေတာလား။

“မင်း ဒီနောက်စရာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘယ်သူက နောက်လိုလဲ။ ကျွန်တော် အစီအစဉ် အတိ အကျခွဲပြီးမှ ကိုကြီးကို ပြောတာ”

တကယ်ကြီးလား။ ဒီကောင် သူလုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်လို့ သူ လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် မြွေပါလည်းဆုံးသားလည်းဆုံးဖြစ်မှာပါ။ အဖေခွဲမေမေက ချစ်ကြီးကို သူနဲ့သာ သဘောတူတာဖြစ်ပြီး ပိုင်ပိုင်နဲ့ တူတော့ လုံးဝသဘောမတူ။ ဒါကို ဇွတ်တိုးလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

“မင်း ... မင်းကို ချစ်ကြီးက ချစ်တယ်တဲ့လား”

“ဘယ်ချစ်မှာလဲ”

“ဒါနဲ့များကွာ”

“မချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်တော့ ချစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းက”

အိမ်ထောင်ရေး

“ကားတင်ပြေးမှာလေ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

“ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူရတာ ကိုကြီးရ”

“မင်း အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

“ညားပြီးမှပဲ ဆက်ပြောတော့”

ပြောပြီး သူ့ကိုဖက်နမ်းကာ နောက်လှည့်ထွက်သွားလေ

တော့..

“ပိုင်ပိုင် ... ပိုင်ပိုင်”

* * *

အခန်း (၂၀)

မိန်းမနိုးမယ်လို့ ပြောပြီးတဲ့နေ့ကတည်းက နေသူ ပိုင်ပိုင်ကို အလွတ်မပေးရဲပေ။ ချစ်ကြီးကို ဖွင့်ပြောဖို့လည်း မဖြစ်။ မဖြစ်ဆို တိုယ်ပြောလို့ အကောင်းထင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ပိုင်ပိုင် ဆောင်းတဲ့ငွေတစ်သိန်းကိုလည်း သူထုတ်မပေ။ ပေးစရာလား ကိုယ့် နှလုံးသားကို ထုတ်ယူမယ့်ကိစ္စပဲဥစ္စာ။

အင်း ...

သူ ဒီလိုတွေးလို့ အတ္တဆန်ရာကျနေပြီလား။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ညီဆိုပြီး အရှုံးပေးလိုက်လို့ ဖေဖေနဲ့မေမေက သဘော ဆူတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှ အဆင်ပြေစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။ ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

www.burmeseclassic.com

၂၂၈ * * * ပိုစကားပွင့်

“ကိုကြီး”

“အမေ”

အခန်းထဲမှာ ပိုင်ပိုင် ဘာလုပ်နေသလဲလို့ လာချောင်းကြည့်တာ။ နောက်ကခေါ်လိုက်တော့ လန့်သွားသည်။

“ဘာတွေချောင်းကြည့်နေတာလဲ”

“ဘာချောင်းလို့လဲ ဘာမှမချောင်းဘူး”

“ကိုကြီး ခြောင်မလိမ်နဲ့နော်”

“ဘာ”

“လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေတာကို ငြင်းချင်သေးတယ်”

“ကဲ ... ချောင်းတယ်ကွာ။ မင်း ဘာလုပ်နေလဲလို့ လာချောင်းတာ ရှင်းပြီလား”

“အဲဒီလို ဝန်ခံမှပေါ့”

“ဒါနဲ့ မင်း မိန်းမခိုးမလို့ဆို”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုကြီးချဲ့။ ကိုယ်က ကလိမ်ကကျစ်ကျစ် ဦးမယ်ဆိုတော့ အချိန်ယူချဦးမှာပေါ့။ ဝှင်ဝင်လာတာနဲ့ သုတ်သွားပြီ သာမှတ် ... ဟဲ ဟဲ”

ဒီကောင် သူ့အကြံကို ဖျက်မှာစိုးလို့ အေးစက်စက်ပုံစံ လုပ်ပြနေတာပဲဖြစ်မှာ။ မဖြစ်သေးပါဘူး ဒီကောင်ကြံလို့မရအောင် ကိုယ်လက်ဦးထားမှာ။

“ကိုကြီး ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ပိုက်ဆံကို မပေးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါတွေ ... ဒါတွေ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ။ ရွှေရှိရင် ငွေရှိတာပဲ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်”

ပိုင်ပိုင် ဆွဲကြိုးနဲ့ဟန်ချိန်းကိုကိုင်ပြတော့ နေသူမများ ဇီးကွက် ပမာနယ်။ ဒီကောင်က ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မယ့်ကောင်။ သူ့ရုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကိုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်ဟု လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကားသော့ကိုယူပြီး သူ ဦးတည်ခဲ့တာ ချစ်ကြီးဆီကို။ မဟုတ်တမ်းဝါးတွေ လုပ်ရတော့မည့်အဖြစ်ကို ရှက်သလိုရှိပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဖြစ်သင့်တာရော ဖြစ်ချင်တာရောက ဒီအတိုင်းပဲဆိုတော့...

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“ချစ်ကြီးရေ”

“.....”

“ချစ်ကြီး”

“ဟဲ့ ... အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ မမနင်း”

“ဪ... နေသူ”

“ချစ်ကြီးရော မမနင်း”

“ရှိတယ်လေ၊ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်မှပြောပြမယ် မမနင်းရော။ အခု ချစ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ ပဲ ပြောပါ”

“ဟိုမှာ လာပြီ”

“ချစ်ကြီး”

အပေါ်ထပ်ကနေ ချစ်ကြီးဆင်းလာတာကိုမြင်နေပါလျက် ကမ္ဘာကြီးခြားနေသလို အောက်ရောက်အောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ နေသူ ပြေးတက်သွား၏။

“ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“အရေးကြီးလို့ မြန်မြန်လာ”

“ဘာလဲ... ဘာအရေးကြီးတာလဲ ဖယ်စမ်းပါ”

လက်ကိုဆွဲခေါ်သဖြင့် ချစ်ကြီးက ရုန်းလေသည်။

“မေးမနေနဲ့ မြန်မြန်လာပါဆို”

“နေသူ နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ငါက ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာ

လဲ”

“ဟာ... လျှာရှည်လိုက်တာ၊ လိုက်မှာသာလိုက်နဲ့”

လက်ဆွဲပြီး အတင်းခေါ်လို့သာ လိုက်လာရတယ် ဘာ

အရေးကြီးကိစ္စမှန်းလည်း မသိ။ မတည့်ခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် မဟုတ်လေတော့၊ ခုလို ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ လာခေါ်တာသည် တကယ် အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့ပဲထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တဲ့ချစ်ကြီး။ ကားတံခါး ပိတ်လိုက်သည့်လက်က သူမဘဝကို သိမ်းပိုက်တော့မည်ဆိုတာကို မသိရှာပေ။

“နေသူ”

နေသူ လှည့်ကြည့်လေတော့...

“နင် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး... အရေးကြီးလို့ဆိုတော့ အဲဒီအရေးကြီးတဲ့

ကိစ္စ ငါ့ကို ပြောပြဦးလေ”

ချစ်ကြီးပုံစံက စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်ပုံ။ သူ စိတ်လှုပ်ရှား

သလို ကိုယ်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပါပဲ။

“ဟဲ့... မေးနေတာ ဖြေလေ”

လက်မောင်းကို ရိုက်ပြီးမေးလေတော့...

“ရောက်ရင် နင် အားလုံးသိရမယ်၊ ငါ့ကို နောက်ထပ်

ဘာမှမမေးနဲ့”

“ကျွတ်”

“ရောက်တော့မှာပါ”

ထပ်မံမေးရင် ရန်ဖြစ်မှာဆို ချစ်ကြီး၊ ထပ်မံမေးတော့ပေ
သူနဲ့ အတိုက်အခံတွေ့လုပ်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်တော့သလို ပတ်လည်
မပတ်သက်ချင်။ ပတ်သက်ဖူးတဲ့အချိန်ကအကြောင်းတွေကို မေ့နိုင်
အောင်လည်း ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ။ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုပေမယ့်
တစ်နှစ်တာကူးပြောင်းသွားတိုင်း စိတ်တို့သည် ရွက်ဟောင်းကြွလှိုက်
ရွက်သစ်ဝေလိုက်။

ကြာတော့ ...

နုလုံးသားအပင်အိုကြီးလို သီးအားပွင့်အားတွေ အားယုတ်
ပြီး ခြောက်သွေ့ကျိုးပဲ့ကုန်ပါပြီ။

ခြံတစ်ခြံထဲကို ကားကတွေ့ဝင်ပြီး လှပခန့်ညားတဲ့ တိုက်ရွှေ
မှာ ရပ်သွားလေသည်။

“လာ ဆင်း”

ချစ်ကြီး တိုက်ကိုကြည့်ပြီး ...

“ဒါ ... ဘယ်သူအိမ်လဲ”

“ငါ့အိမ်”

“ဟင်”

“လာပါ”

သူ လက်ဆွဲခေါ်လို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး အိမ်တံခါးကို သော့ဖွင့်
နေစဉ်မှာ ချစ်ကြီးမျက်လုံးက အငြိမ်မနေ။ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ

အများကြီးရှိနေတော့ မြင်လိုက်ရသူရင်ထဲမှာ စိတ်က ကြည်နူးသွား
သလိုလဲ။ ဒီပန်းပင်တွေကို နေ့စဉ်ပြုစုဖို့ အလုပ်သမားထားသည်ထင်
ပါရဲ့။

ချစ်ကြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် သူက တံခါးပြန်ပိတ်
သည်။

ဒါလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဆိုတာ ချစ်ကြီးမသိ။ တိတ်
ဆိတ်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့ချစ်ကြီး နှစ်ယောက်တည်းရယ်။

“ဒီအိမ်က ငါ မိန်းမရရင် လက်ဖွဲ့ဖို့ ဖေဖေဝယ်ပေးထား
တာ”

“အော်”

“ဒီကို ငါ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ခါလာဖြစ်တော့ စားစရာ
သောက်စရာတွေ အကုန်ဝယ်ထည့်ထားတယ်။ နင် ဘာသောက်မလဲ
အပူလာ။ အအေးလား”

“နေပါစေ၊ နင် ငါ့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်လာတာလဲပဲပြော”

နေသူ လှည့်ခုံပြီးလိုက်ပြီး ...

“နင် ဒီအိမ်ကို ကြိုက်ရဲ့လား”

“နေသူ”

“ပြော”

“ငါမေးတာကိုပဲ နင်ဖြေစမ်းပါ”

“သိပ်သိချင်လား”

“သိချင်လို့ မေးနေတာပေါ့၊ နေသူ နင် ငါ့ကို စိတ်မရှည် အောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“ပြီးရင် သိရမယ် ခဏလေး”

နေသူ ဖုန်းကိုထုတ်ယူပြီး နံပါတ်တွေကိုနှိပ်ပြီးနောက် ...

“ဖေဖေလား”

“.....”

“သား မိန်းမခိုးထားတယ် ဖေဖေ”

“.....”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါ ဖေဖေ့ကို အသိပေးတာပါ”

“.....”

“သူ့ကို ဖေဖေ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပါတယ်”

“.....”

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

“ဟင်” ဆိုတာ သူမကို ခေါ်တယ်ထင်ပြီး ချစ်ကြီးထူးလိုက် တာမဟုတ်။ အဲဒါလို ထွက်သွားတဲ့အသံလေ။

“နေသူ”

“ဒါပဲနော် ဖေဖေ”

“.....”

“နေသူ”

“ဘာလဲ”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“နင့်ကို ငါ ခိုးလာတဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတာလေ”

“ဘာ”

“ပြောစရာရှိတာ ပြီးမှပြော၊ ငါ မမနှင်းဆီ အကြောင်းကြား လိုက်ဦးမယ်”

“နေသူ”

ချစ်ကြီး သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကို လုပေမယ့်မရ။

“ပေးနော်”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ”

“နင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မလုပ်နဲ့ နေသူ”

“ငါ့အတွက်က အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

ဖုန်းကို လုမရတဲ့အဆုံး ချစ်ကြီး သူ့လက်ထဲက အိမ်တံခါး သော့ကို လုယူလိုက်သည်။ သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရမလား။ ချစ်ကြီး တာ အရှက်ကလေးမှ မဟုတ်တာ။

“ချစ်ကြီး”

“ဖယ်ခင်း”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ နင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ သူများလက်ထဲ အပါမခံနိုင်လို့ ခိုးလာတာ။ နင် မပြန်ရဘူး”

“လူယုတ်မာ”

“ဖြန်း”

ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားပေးမယ့် နေသူ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ချစ်ကြိုက်ယုံလက်ထဲရောက်လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ တကယ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာမို့ ရရာနည်းနဲ့ ယူရတာလေ။ အနှစ်နှစ်အလထ ဖိနှိပ်မျှသိပ်ထားတဲ့အချစ်တွေက ပွင့်ထွက်လာပြီဆိုတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် ...

အတင်းသော့ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ချစ်ကြီးလက်တွေ့ဖိချုပ်ပြီး ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်သွားအောင် ဖက်ထားလိုက်၏။ ချစ်ကြီးက ရုန်း သူက အလွတ်မပေးနိုင်။ လူပျိုကြီးက မူးရှူးထိုးအချစ်တွေက အပျိုကြီးပါးပြင်ပေါ်မှာ နေရာစိတ်စိတ် နမ်းခဲ့ဖူးသော ပါးပြင်တွေထဲမှာ ဒီပါးပြင်လေးက အနူးညံ့ဆုံးရင်ခွန်နှုန်းမို့အားကို အမြှင့်နိုင်ဆုံးပါပဲ။

“လူယုတ်မာ လွှတ်”

“နင့်ကို ငါချစ်တယ်”

“လွှတ်နော်”

“နင် ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ချစ်ကြီးရယ်”

“အရူး”

“နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ကြမယ်”

“မထင်ဘူး နင့်ကိုလည်း ငါမချစ်ဘူး... ဖယ်”

“ချစ်ကြီး”

“ကဲ”

“အား”

ရုန်းမရတဲ့အဆုံး ချစ်ကြီး သူ့လက်မောင်းကို ငှက်ကိုပြီး လွတ်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ ...

“ဖြန်း”

နာကျင်မှုနှစ်ခုကြောင့် ဘယ်အရာကို ဘယ်လိုလက်နဲ့အုပ်ကိုင်ရမန်းမသိတော့။ အဲဒါရိပ်ထင်နေတဲ့အကြည့်ကြားမှာ မျက်ရည် ဝေ့တက်လာ၏။ ဒီလောက်တောင် ရက်စက်တတ်ခဲ့ပြီလား။ ဟိုတုန်းက မုန့်တစ်ခုကို တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းစားခဲ့တဲ့ ကြင်နာယုယမှုမှ မထောက်ထား မင့်ညွှာ။ အဲဒီလောက်တောင် ချစ်ကြီးအသည်းတွေ မာကြောသွားခဲ့ပြီလား။

ကိုယ်ကတော့ ...

အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးရာမရောက်ဘဲ ဖဲရင်းရွဲရင်းမဲ့ သူ့အပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်တွေက ဒီရေလို တိုးလာခဲ့တာ။ သူ့ကျတော့

လုပ်ရက်လိုက်တာလို့ ကြေကွဲသွားရသည်။

“နင် နင် လုပ်ရက်လိုက်တာ ချစ်ကြီးရယ်”

“အဟင့်”

“လုပ်ပါ။ နင် မကျေနပ်သေးရင် ငါ့ကို သတ်သွား ချစ်ကြီး။

ငါ နင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက။ အဲဒါကြောင့် ငါ နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမှဖြစ်မယ်”

“.....”

“အခြားတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာထည့်ရင်း နင့်ကိုသတ် ရနေရတဲ့ရက်တွေကို ငါ မုန်းလာပြီ။ အဲဒါကြောင့် အချစ်ကို လွှတ်လပ် ခွင့်ပေးလိုက်တာ ငါ မှားလား”

ချစ်ကြီး တံခါးကိုနှိ၍ တသိခွဲသိခွဲ ရှိုက်ငိုမိတော့၏။ သူမ မှာ တကယ်ပဲ သံမဏိနုလုံးသားတစ်ခု ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီလား။

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“နင် ဒီကနေ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို သတ်သွားပါ။ မဟုတ်ရင် ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်သွားဖို့စိတ်မကူးနဲ့”

အဲဒီအတွက် မတရားဘူးဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်။ အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားဘူးဆိုတာ ရှိမှမရှိပဲလေ။

အခန်း (၂၉)

ချစ်ကြီး ကိုက်ဆွဲတဲ့အနာရှိကြောင့် နေသူ ဖျားရင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဓလေ့အိပ်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ချစ်ကြီး ဗိုက်ဆာမှာဖိုးတာကြောင့်ရယ် ကိုယ့်ကြင်နာယုယမှုတွေကို ပြုချင်တာ ရယ်ကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးဖို့ ထလာခဲ့တော့၏။

ဒီအိမ်မှာ ...

ခြံစောင့်တင်မောင်ဦး ရှိပေမယ့် ခေါ်မခိုင်းချင်ပေ။ သူ အပြင် ကို ထွက်လာတော့ ချစ်ကြီးက ဆိုဖာကို ဖိုရင်း အိပ်ပျော်နေသည် ထင်ပါရဲ့။ ဇက်က ခေါက်ကျွေးနှင့်ဖို့ ဇက်နာမှာဖိုးပြီး ခေါင်းကိုလည် ပေးလိုက်စဉ် ...

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာလေတော့ ...

“ဆောရီး ... နင် ဇက်ခေါက်ကျွေးကြီးဖြစ်နေလို့”

“ကျွေးကျွေးသေသေ”

“ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဆာလည်း မစားဘူး”

“အသေခံမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကွယ်ရာကျမှတော့ ခိုးမစားနဲ့နော်”

“မစားဘူး စိတ်ချ”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးမလို့ဟာကို”

“မစားပါဘူးဆို ... သွား”

“နင်နော် ငါ့ကို မဂျစ်နဲ့”

“ဂျစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်မှလဲ၊ နင်က ဂျစ်လေ ငါက ချစ်လေပဲ။ စကား

တောင်ရှိတယ်။ သဒ္ဓါလွန်ရင် တထွာကျွန်ဖြစ်တယ်တဲ့”

“နင်နော်”

“မနော်နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း။ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါက ခိုးလာတာ။ နင် ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း လက်ထပ်ရမယ့်ဆဲဆဲပဲ”

“တောက်”

ချစ်ကြီး ဒေါသဖြစ်နေသည့်တိုင် နေသူက အပြုံးမပျက်ရှိနေသည်။ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့မာနတို့သည် ရုတော့ ဘယ်သောင်တင်ပြီး ဘယ်ကမ်း ပျောက်နေကုန်မှန်း မသိတော့။ ချစ်ကြီး မျက်နှာလွှဲသွားတော့ သူက လိုက်ပုံကြည့်တာမရမက။

“ချစ်ကြီး”

“.....”

“ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းထူးပါလား”

“နေသူ နင့်မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူးနော်။ ဝေးဝေးသွားနော်ပေါ့”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ နောက်မှတော့ ဒီမျက်နှာကို မမြင်ရရင် နေနိုင်ဘူးလို့ မပြောနဲ့”

“တစ်သက်လုံး မပြောဘူး”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“နင် သွားစမ်းပါ”

“သွားပြီ”

သူ ဒေါသပိုထွက်လာမှာစိုးတာနှင့် နေသူ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးခြင်းတို့နှင့်အတူ အောင်သက်သက်က တစ်စွန်းတစ်စ။ ခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလေး ပြန်ဖြစ်သွားသည်ထင်ရ၏။ မိန်းမရတော့မှာကိုး။ အချစ်ဆိုတာ လူအိုသည်တိုင် သူက အိုမင်းသွားတယ်မှ မရှိတာ။

အချစ်တဲ့။

ခေါ်ရတာလွယ်သလောက် ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုပေါင်းစုံကို ဖြစ်တည်စေတာ။ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တော့ ကုရတာလည်း သိပ်မလွယ်။ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေတဲ့ ချစ်ကြီးကြောင့် စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်နေရ၏။

“ဟင်”

နေသူ မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်သွားတော့ ချစ်ကြီး တစ်ခုခုထိ သတိရသွားပြီး စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဖြစ်တည်သွား၏။ သူ့မှာ ချစ်ကြီးကိုက်ဆွဲထားတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့၊ ညှော်တွေ ဘာတွေမိရင် ဒုက္ခ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ချစ်ကြီးလိုက်သွားမှ။ သူ့ချက်တာကိုလည်း အခန့်သား ထိုင်မစားချင်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဝင်ချက်မယ်။

ချစ်ကြီး ... မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“နင်မချက်နဲ့ ငါချက်မယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒဏ်ရာကို ညှော်မိမှာစိုးလို့ပြောတာ။ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တာ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်”

“ရပါတယ် ... ငါ့ဘာသာ လုပ်ပါမယ်”

“ဖယ်ဆို”

“ငါက ကိုယ့်မိန်းမ ပင်ပန်းမှာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“ဘာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်သူက နှင့်မိန်းမလဲ”

“နင်လေ”

“နင် အသားမယူနဲ့”

ပြောရင်း သူ့ကို ပိတ်တွန်းလိုက်၏။ နေသူက တွန်းတဲ့လက်တို့ ဖမ်းဆုပ်ထားပြီး ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာနှင့် ...

“ဖြစ်တော့မှာပဲဟာ”

“နင်နော်”

“အား”

အနာကို လက်နှင့်ဖိပြီး နေသူမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားလေ
တော့ ချစ်ကြီး၊ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူမ ဒဏ်ရာကိုထိအောင်
လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ မရည်ရွယ်ခဲ့တာအမှန်။ ဒါကို တစ်မျိုးမြင်ရင်တော့
မတတ်နိုင်။

“အား ... နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟာ”

“ငါ မရည်ရွယ်ဘူး”

“နင် တော်တော်ရက်စက်တယ် သိလား”

“တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ကဲ ... သွား
တော့”

ချစ်ကြီးက ကျောခိုင်းလိုက်သဖြင့် နေသူ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီးသာနေရတယ်။ လူက ကိုယ်ထဲ လက်ထဲမှာ
နေလို့မကောင်းပေ။ ဒဏ်ရာကကိုက်၊ ပါးကစပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ကာ စိန်
ခနဲ ဖြန်းခနဲပါပဲ။ သူ နေမကောင်းဖြစ်ရင်တော့ ဒုက္ခ။ အင်း တင်မောင်
ဦးရှိနေတာပဲ။

အရေးအကြောင်းဆို ... တင်မောင်ဦးရှိနေတော့ ချစ်ကြီး
အတွက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ရတာပေါ့။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ဆရာ”

“မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဆရာ”

“မင်းအစ်မကို သွားကူလိုက်ဦး။ သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးပေါ့

ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားတော့”

တင်မောင်ဦး ဆရာမျက်နှာရဲ့နေတာကြောင့် ...

“ဆရာ”

“ပြော”

“ဆရာမျက်နှာတွေ ရဲနေသလိုပဲ။ ဆရာ နေမကောင်းဘူး
လား”

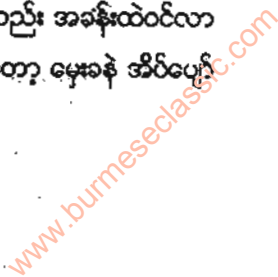
“ရပါတယ်၊ ဆေးသောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“သိပ်မပေါ့နဲ့နော် ဆရာ”

“အေးပါ ... လိုအပ်ရင် ဆေးခန်းသွားရတာပေါ့။ ကဲ

... သွားတော့ ... သွားတော့”

တင်မောင်ဦးထွက်သွားတော့ နေသူလည်း အခန်းထဲဝင်လာ
ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃၀)

ချစ်ကြီး၊ အပေါ့သွားချင်တာနှင့် ဖျတ်ခနဲနိုးလာတော့ ထထိုင်ပြီး မီးဖွင့်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလိုရှိပေမယ့် အန္တရာယ်ဆိုတာ လွယ်ထားလို့မရဘူးလေ။ မြန်မြန်သွားမှဟု နေသူ့အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တော့ သူမ နေသူ့ကို မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရတော့ မှာပဲဟုတွေးရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

လူကြီးတွေသိသွားပြီဆိုတော့ ...

ဒီကိစ္စ ဖြေရှင်းလို့မရတော့ဘူးဆိုတာကို သိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတွေက ပေးစားကြတော့မှာ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သေနာစုတ်၊ အဲဒါသူ့ကြောင့်။ နိုးပြေးထားတယ်ဆိုမှတော့ ငြင်းလို့ရတော့မလား။ သူမရဲ့အရှက်၊ သူမရဲ့ ဂုဏ်

သိက္ခာအတွက်။

“အင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟင်”

အန္တရာယ်ရှင်းပြီးလို့ပြန်အလာ နေသူ့အခန်းထဲက ညည်းသံကြားသဖြင့် ခြေလှမ်းက ရပ်တန့်သွားသည်။

“အင်း အင်း ဟင်း ဟင်း”

သေချာအောင် တံခါးနားကိုကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ချစ်ကြီး၊ မျက်မှောင်လေးကြုတ်သွား၏။ သေချာပါပြီ။ ဒါ နေသူ့ အနာရှိနဲ့ ဖျားနေတာပဲဖြစ်မယ်။ ဒီဒဏ်ရာက ကိုယ့်ကြောင့်ရတာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိသည်။ တံခါးကိုတွန်းကြည့်လိုက်တော့ ပွင့်သွားတာမို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ...

“နေသူ”

နဖူးကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တွေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။

“ကိုယ်တွေပူနေပါလား”

“အင်း ဟင်း ဟင်း”

“နေသူ ... နေသူ”

“အင် ဟင်”

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ...

“ချစ်ကြီး”

“နင် ဘယ်လိုနေလို့လဲ”

“ချမ်းတယ်”

“ဒါဆို ဆရာဝန်ခေါ်ပေးရမလား”

“မခေါ်နဲ့ ရတယ်”

“မခေါ်လို့ရမလား။ နေဦး ငါ ဟိုလူ့ကို သွားခေါ်လိုက်ဦး

မယ်”

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

နေသူက ချစ်ကြီးလက်ကို ဆွဲထားလေ၏။ မျက်လုံးတွေက နီပြီး ရိဝေဝေ။ သူ နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ချစ်ကြီး လက်ကိုမရှုန်ထဲ အလိုက်သင့်ပဲ နေပေးလိုက်သည်။

“နင် နင် ငါ့ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ ချစ်ကြီးရယ်နော်။ တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြရအောင်”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ငါ ဟိုလူ့ကို သွားခေါ်ဦးမယ်”

“ချစ်ကြီး”

“အို”

“ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“နေသူ”

“ချမ်းတယ် ငါ့ကို ဖက်ထားစမ်းပါ”

“နင်နော် လွှတ်”

“ချစ်တယ်”

“နေသူ”

ချစ်ကြီး နေသူရဲ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လို့မရ။ ချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် အရိုင်းဆန်သောအနမ်းတို့သည် ပါးပြင်ကို ပူနွေးရုံမက ပူကိုပူနေတာဖြစ်၏။ နေမကောင်းပေမယ့် အချစ်ကပေးသောခွန်အား တို့သည် ချစ်ကြီးကို ဖက်ထားသောလက်တွေကို သန်မာစေသည် ဆိုလျှင် ...

ချစ်ကြီး ရုန်းကန်မရတော့ဘဲ ကြမ်းရှုသောအချစ်တို့အောက်မှာ ဘဝကိုပုံအပ်လိုက်ရတော့သည်။ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့ဖူးပြီး နာကျင်သောစိတ်နှင့် မုန်းဖို့ကြီးစားရင်း ခုတော့ ဘဝက အမုန်းရပ်ဌာနေမှာ ထည်း သောင်မတင်၊ အချစ်ကမ်းမှာလည်း မကပ်။ ဖော်ကန့်လန့် အခြေအနေနှင့်ပဲ ချစ်ကြီး သူ့ရဲ့ဖုန်းမယားအရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီပေါ့။

“ချစ်ကြီး”

“မခေါ်နဲ့”

“ချစ်တာကို အပြစ်လို့မမြင်ပါနဲ့ ချစ်ကြီးရယ်နော်”

“သွားပြီ ... ငါ့ဘဝ သွားပြီ”

“လက်ထပ်မှာပဲဥစ္စာ”

“မသိဘူး ... ဖယ်စမ်း”

“ဖယ်စမ်း”

“အား”

ဘာတွေ ဘယ်လိုနာကျင်သွားမှန်းမသိဘဲ နေသူ သတိထား
နေသည့်ကြားမှ နောက်သို့ လန်ကျသွားလေလျှင် ...

“ဟင်”

ဟန်ဆောင်တာလားဟု ချစ်ကြီးကြည့်နေပြီးမှ နေသူပုံစံက
ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်မှန်း သိသာသွားတာကြောင့် ...

“နေသူ ... နေသူ”

“.....”

“နေသူ”

“.....”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ”

ချစ်ကြီး ရင်ထဲမှာ ဒီနီးခနဲ ဆောင့်ခန့်သွား၏။ ဘုရား ...
ဘုရား ... သူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ အရေးအကြောင်းဆိုတော့လည်း
စိုးရိမ်စိတ်က ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ဖုံးမရ ဖိမရ။ ချစ်ကြီးဘဝမှာ သူ
မရှိလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ဘဝတစ်ခု ပုံအပ်လိုက်ပြီဆိုကတည်း။

သူရှိနေမှဖြစ်မှာ။

ပြီးတော့ ...

ငယ်သံယောဇဉ်က ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်သလို တိခနဲဖြတ်ပစ်လို့
ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာလေ။ နေသူဆိုတာ သူမရဲ့အချစ်ဦး အချစ်
ဟောင်းပါ။

ဒါကြောင့် အခုမှ ခိုင်ခွင့်ရတဲ့ သူ့ရင်ခွင်က ကိုယ့်အတွက်
ရင်ခွင်သစ်ဖြစ်ပြီး အချစ်ဟောင်းရဲ့ရင်ခွင်သစ်မှာ သူမ ...

“ဒီမှာ ဒီမှာ လာပါဦး။ နေသူ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ လာပါဦး”

ခေါ်လည်းခေါ် မျက်ရည်တွေလည်းကျ။ ခြံစောင့်နာမည်ကို
လည်း မသိပေ။

“နေသူတပည့် ကိုအငှာ”

“မမလေး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

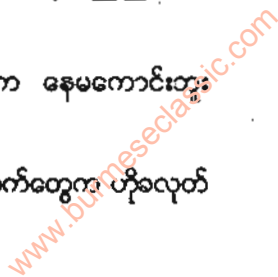
“ဟုတ်တယ် ... ရှင့်ကိုခေါ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမလေး”

“နေသူ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့ အဲဒါ လိုက်ကြည့်ပေးပါ
ဦး”

“ဟာ ... ဆရာ မနက်ကတည်းက နေမကောင်းတူး
မမလေးရဲ့ ... လာ လာ”

ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးဆင်းလာတဲ့ခြေထောက်တွေက ဟိုခလုတ်

တိုက် ဒီလတ်တိုက်။ အရေးကြီးတော့ သွေးစည်းတယ်တဲ့။ အခုချိန်မှာ ချစ်ကြီး မုန်းဖို့မေ့ဖို့တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ သူ ခုလို ဖြစ်ရတာ သူမကြောင့်။

နေသူ ...

နင် ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့။ နင့်ကိုပေးဖို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ ရှိတယ်။ နင် လက်ခံပေးပါ။ မာနနဲ့ တွန်းဖြတ်ခံရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို တို့တွေ ခိုင်မာအောင် ပြန်ချည်ရမယ်။ အစကတည်းက ငါ နင့်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ် နေသူရယ်။

“နေသူ”

“ဆရာ”

“နေသူရယ်”

“ဟာ ... ကိုယ်တွေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတာပဲ မမလေး”

“ဟင်”

“မမလေး ဆရာကို ရေဖတ်ကပ်ပေးနင့်။ ကျွန်တော် ဆရာဝန် ပြေးခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကို ရေဖတ်ကပ်ပေးဖို့အတွက် ချစ်ကြီး လှုပ်ရှားပြန်သည်။ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့အချစ်တွေက ဒီအချိန်မျိုးမှာ အန်ထွက်လာပြီပေါ့။ ချစ်ကြီး သူ့ဘေးမှာ ငုပ်တုတ်ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ နောင်တက ရချင်ချင်။ မျက်ရည်တွေကလည်း ထိန်းမရ သိမ်းမရ။

နင့်ဘက်ကသာစပြီး သစ္စာမဖောက်ခဲ့ရင် မာနတွေ တစ်စခန်းထစရာမလိုဘူး နေသူ။ နင် နွေးနွေးကြိုက်တော့ ငါ ဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ရလဲ နင်သိရဲ့လား။ နင့်ရှေ့မှာ ငါလည်း နန္ဒာနဲ့ပြုံးတွဲခဲ့ပေမယ့် ထစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အချိန်ဆို ကျိတ်ငိုခဲ့ရတာတွေ နင်သိလို့လား။ နောက်မှ ငါ့နှလုံးသားတွေ ဒူးပေဒါပေခံပြီး ကျင့်သားရခဲ့တာ။ နင့်ကို ချစ်လို့ ငါ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖြစ်ခဲ့တာပါ နေသူရယ်။

အခု ...

နင်က ငါ့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးတဲ့လား။

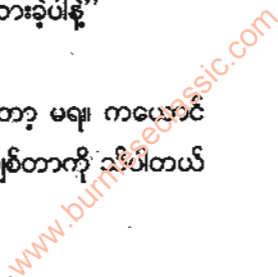
“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်။ နင် ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

“နေသူ ... နေသူ”

သူ သတ်ချပြီလားလို့ လှုပ်နှိုးကြည့်တော့ မရ။ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာ။ နင် ငါ့ကိုချစ်တာကို သိပါတယ်

နေသူရယ်။ ငါလည်း နင့်ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ။

“မမလေး”

“.....”

“မမလေး”

“ဟင်... ကိုအရာ”

“ဆရာ... ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဆရာဝန်ရော ပါလား”

“ပါတယ်... ပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ချစ်ကြီး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ဆရာ
ဝန်က ဆေးထိုးပြီး မှာစရာရှိတာတွေမှာတော့ တင်မောင်ဦးကသာ
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

ချစ်ကြီးကတော့ ...

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ညီမ”

“ရှင်”

“ဆရာကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟတ်ကဲ့ရှင်”

“လူနာက အနာရှိနေခဲ့ ဖျားတာပါ။ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”

“မမလေး... ကျွန်တော် ဆရာ့ကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

တင်မောင်ဦးတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ချစ်ကြီး သူ့ဘေးနား
မှာပဲ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက် အိပ်ချင်လာတာနှင့် ခုံတစ်လုံးတွေ
ယူထိုင်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်နှာမှောက်၍ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃၁)

“ဟင်”

နေသူ သတိရလာတော့ ၎င်းတုတ်ထထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး မီးတွေလင်းနေပါလား။ သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ လက်ကနာရီကို ငှက်ညှိလိုက်တော့ ငါးနာရီ၊ ဒါဆို မိုးလင်းတော့မှာပေါ့။ ညက ဘာလို့ မီးမပိတ်ခဲ့ကြပါလိမ့်။

ချစ်ကြီးရော ...

ချစ်ကြီးရောလို့ တွေးမိတာနှင့် သတိမလစ်ခင်က အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ ချစ်ကြီး ရှက်လို့ သူ့အခန်းကို ပြန်အိပ်တာထင်တယ်လို့ တွေးပြီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းဖို့ စောင်ကိုခွာလိုက်စဉ် ...

“ဟင် ... ချစ်ကြီး”

ခုတင်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုဆင်းမိသွားမှန်းမသိ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဖျက်နာမှောက်အိပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ သူ့ခမျာ သူ့ကို စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။ သူ ချစ်ကြီးကိုယ်လေးကို အိပ်ရာပေါ်တင်ပေးဖို့ ပွေ့လိုက်စဉ် ...

“ဟင်”

ချစ်ကြီးက ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားပြီး ...

“ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“အိပ်ရာပေါ်တင်ပေးမလို့”

“ဟင်အင်း ... မအိပ်တော့ဘူး”

“အိပ်ပါ”

“မအိပ်ပါဘူးဆို”

“ညက တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့”

“ခရာဘူး ... အိပ်ရမယ်”

“နေသူ နင်နော်”

စကားမဆုံးခင် နေသူက စွေခနဲ ပွေ့ချိပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ သူပါ ဝင်အိပ်လိုက်ပြီး ချစ်ကြီးခါးထိုက်အင်လိုက်လျှင် ...

မိန်းမကပြော

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဖယ်စမ်းပါ”

“ဘာလို့ဖယ်ရမှာလဲ”

“နေလူ”

“ဗျာ”

“လူမမာက လူမမာလိုနေနော်”

“အခု မာသွားပြီ”

“ဖယ်ဆို”

“မိန်းမကလည်းကွာ လင်မယားပဲဖြစ်နေပြီ။ ခါးလေးဖတ် တာ တွန့်တိုမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဘာမိန်းမလဲ ရွံဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ နားခါးတယ်”

“ချစ်ကြီး”

“ငါ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရထားလို့ အလျှော့ပေးတာကို ရောင့်မတက်နဲ့နော်”

“လျှော့လက်စနဲ့ လျှော့လိုက်စမ်းပါ မိန်းမရယ်။ ဒီက ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ခိုးလာပြီးမှ”

“ဘာခက်ခဲတာလဲ။ လူကိုညှာခေါ်လာပြီးတော့ သိမ်းပိုက်တာ။ နင့်ကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ် သိလား”

ပြောပြီး မျက်စောင်းထိုးကာ ချစ်ကြီးမျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ ဒီတော့ နေသူရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းပေါ့။

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ချစ်ကြီးရယ်။ နင့်ကိုငါ မခိုးရင် ပိုင်ပိုင်က ခိုးပြေးဖို့ ကြံစည်နေတာဟ”

“ဘာ”

“ငါ နင့်ကို ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လို့ လက်ဦးမှုယူလိုက်တာပါ”

“ဒါဆို နင်တို့ညီအစ်ကိုက ငါ့ကို လွယ်လွယ်ရမယ်လို့ တွက်ထားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ဘူးလေဟာ။ မလွယ်လို့ပဲ လိမ်ညှာပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ခိုးလာရတာကို။ နင့်ကိုငါ သိပ်ချစ်လို့ ချစ်ကြီးရဲ့”

“အေးလေ ... ခုတော့လည်း ငါက နင့်လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေပြီ”

“ချစ်ကြီး”

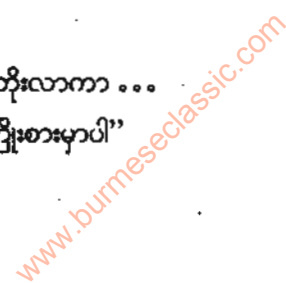
ကိုယ်က ချစ်တယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်းပဲ မာနကို ခဝါချလိုက်ရင် ဒီကောင်ရောင့်တက်ဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး တင်းထားမှ။

ဒါတောင် ...

ပခုံးကိုဖက်ပြီး မျက်နှာက အနားထိတိုးလာကာ ...

“နင့်အချစ်တွေ ပြန်ရတဲ့အထိ ငါ ကြိုးစားမှာပါ”

“ဘယ်လိုကြိုးစားမှာလဲ”

မိုးစက်ပွင့်

“ဒီလိုလေ”

လည်တိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းလေတော့ ...

“နင်”

“ချစ်လို့ပါဆို”

“မချစ်နဲ့”

“ချစ်မယ်”

“ဖယ်စမ်း”

“တော်တော် ... အကဲပိုတဲ့ကောင်မလေး ... ကဲ”

ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ချစ်ကြုံးပျင်။ အချစ်က အဲဒီလို အကြမ်းဖက်တတ်တယ်ဆိုတာ မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

အခန်း (၃၂)

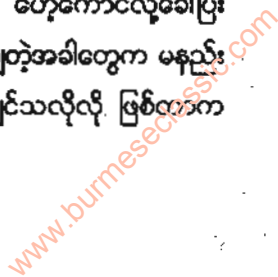
“ရော ... ဒီမှာ ဆန်ပြုတ်ပူပူလေးသောက်လိုက်ဦး”

“ဟာ ... ဆန်ပြုတ်ကြီး ကိုယ်မသောက်ချင်ဘူး”

“မသောက်ချင်လို့ မရဘူးနော်။ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့

ဂျီမကျနဲ့”

နေသူ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန် မျက်နှာရှေ့ရောက်လာတာကိုပဲ ရှုံ့မနေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို နေမကောင်းလို့ မေမေ ဆန်ပြုတ်တိုက်ရင် ပတ်ပြေးနေတဲ့ကောင်။ ဖေဖေက ဟောကောင်လို့ခေါ်ပြီး ကြိမ်လုံးကိုင်မှ ကြောက်ကြောက်နဲ့ နှစ်ဖျစ်မျိုချတဲ့အခါတွေက မနည်းခဲ။ သောက်ပြီးဆို အော့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတာ ရှိသေးသည်။

အခု ...

ကိုယ့်ကို ဆန်ပြုတ်တိုက်နေတာ ကိုယ့်မိန်းမမို့ မေမေလို

စိတ်ရှည်သည်းခံမှာမှ မဟုတ်တာ။

“နေသူ”

“ဟာ ... မသောက်ချင်ပါဘူးဆိုကွာ”

“မသောက်လို့မရဘူး”

“အဲဒါဆို အပေးအယူလုပ်မယ်”

“ဘာလဲ”

“ဒါပေး”

“နင်နော်”

နေသူက ပါးပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလေတော့ ချစ်ကြီး

မျက်နှာလေးရဲသွားသည်။

“အခုထိ ရှက်တုန်းလား”

“နင့်ကို ငါ ထားခဲ့ရမလား”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မိန်းမရယ်။ သောက်မယ် သောက်မယ်”

ချစ်ကြီး မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။ သူ့ကို ပူမှာစို့လို့

ကလေးလို ချောတိုက်နည်းသား မှုတ်တိုက်နေရတာ။ ဒီလို ယုယစေးမိ တဲ့ သူမကိုယ်သူမ ရှက်မိသလိုလို့။

“ပူဦးမယ်”

“မပူပါဘူး ဒီမှာ မှုတ်ပေးနေတဲ့ဟာကို”

သူ့သောက်ဖို့အတွက် ဆန်ပြုတ်ကို မှုတ်ပေးနေတဲ့ ချစ်ကြီး

မျက်နှာလေးကို နေသူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အစကတည်းက

မာနတွေ မထားခဲ့ကြရင် ကောင်းသား။ ခုကျတော့ အသက်အရွယ်

ရလာမှ ခုလိုအကြမ်းဖက် သိမ်းပိုက်ရတာ ရှက်လည်းရှက်ပါရဲ့။ ရှက်

လည်း မရှက်နိုင်။

“ချစ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကိုချစ်လား”

“ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“ဒါ မေးသင့်ဆုံးအချိန်လေဟာ”

“မချစ်ဘူး”

“နင်မညစ်နဲ့နော် ချစ်ကြီး”

“ငါက ဘာညစ်လို့လဲ။ နင်သာလူညစ်”

“ငါက ချစ်တာကိုး”

“ဘယ်သူက မချစ်ဘူးပြောလို့လဲ”

“တကယ်”

“ဟင်”

ချစ်ကြီးစကားပြောလော့ကြီးသွားတာက သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဆို နင်လည်း ငါ့ကို ချစ်တာပေါ့နော်။ ချစ်တယ်မဟုတ်လား။ ဟင် ... ချစ်ကြီး”

“နေသူ ... နင် လူမမာက လူမမာလိုနေနော်”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဆရာ ... ဆရာ”

“ဟင်”

“ဆရာ”

“တင်မောင်ဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အရေးထဲ ဘာလာရှုပ်ပြန်တယ်မသိဘူး”

“ဆရာမိဘတွေရောက်နေတယ် ဆရာ။ အဲဒါကြောင့် လာခေါ်တာပါ”

“ဟင်”

မိဘတွေလာတယ်ဆိုတာနှင့် ချစ်ကြီးမျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။ အသက်ကြီးမှ ခိုးရာလိုက်တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ မျက်နှာကို ဘယ်မှာသွားစုတ်ထားရမှန်းပင်မသိတော့။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ထွက်တွေ့ရမှာပေါ့”

“ငါ ရှက်တယ်”

“ရှက်မနေနဲ့ ဒါ ... လောကဓမ္မတာပဲ ဥစ္စာ။ တို့က ဘယ်သူမှ မလုပ်တဲ့ လူမှုကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်တာမှမဟုတ်တာ။ လူတိုင်းကင်းလို့မရတဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခြင်း”

“ကဲ... တော်ပါတော့”

“ဆရာ”

“လာမယ် ... လာမယ်”

“ပြန်ပြန်လာခဲ့နော် ဆရာ”

“အေးပါကွာ ... မင်းက တစ်မျိုး”

စိတ်မရှည်စွာပြန်အော်ပြီး ချစ်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲက ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို နေသူ ယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ကာ ချစ်ကြီး လက်ဖျားလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

“သွားရအောင်နော်”

“ငါ မလိုက်ချင်ဘူး”

“မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ခုမှတော့ ... ရှက်မနေပါနဲ့”

တော့ဟာ။ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထား ဟုတ်ပြီလား။ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ငါ့အပြစ်ကို ငါဝန်ခံမှာပါ”

“နင်က ဘယ်အပြစ်ကို ဝန်ခံမှာလဲ”

“နင့်ဆန္ဒမပါဘဲ ငါက အတင်းအဓမ္မခိုးလာတဲ့အပြစ်ကိုပေါ့”

ချစ်ကြီး စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့၏။ ခုမှတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့တူးလေ။ သူပြောသလို ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား ပြီးပဲ တွေ့ရတော့မှာပေါ့။

“ကဲပါကွာ ... ကိုယ့်မိန်းမက လိမ္မာပါတယ်။ လိုက်ခဲ့နော်”

မတတ်သာတော့ ချစ်ကြီးလိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ မမများ ချစ်ကြီးကို ဘာပြောဦးမလဲ။ နေသူ့မိဘတွေကရော အပြစ်တင်ကြဦး မလား။ သူမကလည်း ကျွန်တို့နေရာမှာသာ လူစွာလုပ်ခဲ့တာ။ ဒီနေရာ မှာတော့ ရှက်တတ်သည်လေ။

ဒါကြောင့် ...

နေသူ့ကိုတောင် ချစ်တယ်လို့ မပြောဖြစ်သေးတာ။ ပြော တော့ ပြောမှာပါ နေသူ။ ငါလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက နင့်ကိုချစ်ခဲ့ တဲ့သူပါ။

“မေမေ”

“ဟော ... သား”

“ဖေဖေ”

“လာ ... ထိုင်ကြ”

“မမနှင်းလည်း ပါလာတာကိုး”

“ပါမလာလို့ ရမလား။ အရေးကြီးလို့ဆိုပြီး ခေါ်သွားလိုက် တာ ငါ့ညီမကို ပြန်မဖို့တော့ စိတ်ပူတာပေါ့။ လက်စသတ်တော့ မင်းက အကြံနဲ့ လာခေါ်တာ”

“ပြောတော့ မမနှင်း။ ကျွန်တော် ချစ်ကြီးကို သူများလက် ထဲ အပါမခံနိုင်လို့ ခုလိုလုပ်လိုက်ရတာပါ”

“ဖြစ်ရမယ်”

နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင်နေကြရမှာ ချစ်ကြီးက ခေါင်းလေးငုံ ထား၏။ သူမမှာ ပြောစရာစကားတွေအပြည့်နဲ့ပေမယ့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် ရှိပဲ နေလိုက်တော့သည်။ ဒီအချိန်မှာပြောရင် ကိုယ်က အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးများ ဖြစ်နေမလားရယ်ပေါ့။

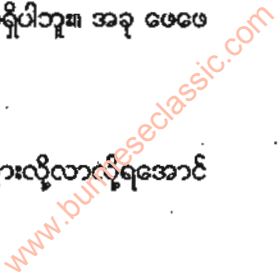
“ကဲ ... သား”

“ဗျာ”

“သားနဲ့ ချစ်ကြီးကို ဖေဖေတို့က အစကတည်းက သဘော တူပြီးသားဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ အခု ဖေဖေ တို့လာခဲ့တာက”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဖေဖေ”

“သားတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့လာလို့ရအောင်

မင်္ဂလာရက်ကို အပြန်ဆုံးစီစဉ်ဖို့ပါ။ ဖေဖေတို့ ဘယ်ဟိုတယ်ကို ဒိတ်လုပ်ပေးရမလဲ သား”

ဟိုတယ်အကြောင်းပြောလာတာနှင့် နေသူ ချစ်ကြီးမျက်နှာ လေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

“ငါက နင့်သဘောဆိုတော့ နင်ပြောလိုက်လေ”

“အံ့မယ် ... မင်းက အခုတည်းက သမီးသဘောလား”

“ဒါပေါ့ ဖေဖေရ။ ဖေဖေက ခံစားခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ် ချင်းစားကြည့်စမ်းပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ချစ်ကြီး သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလေတော့ လူကြီးတွေ မျက်နှာက ပြုံးစိပ်တွေ။ ချစ်နှင်းက အပျိုကြီးဆိုတော့ ပြုံးတာတောင် မပွင့်တပွင့်။

“ကဲ ... သမီး”

“ရှင်”

“မေမေတို့ ဘယ်ဟိုတယ်ကို ဒိတ်လုပ်ပေးရမလဲ ပြောလေ”

“ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်တာက လက်ထပ်တာပါပဲ အန်တီ၊ အန်တီတို့ ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ”

“တော်တော် အတိုင်အဖောက်ညီနေကြတယ်ပေါ့လေ ...

ဟုတ်လား”

“မမကလဲ”

“ကဲပါ ... သားတို့သမီးတို့ ဒီညနေပဲ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ကြ

ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးနေဖြိုး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လေသည်။ အစက တည်းက ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို သဘောတူခဲ့တာ။ နောက်တော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုသဘောထားကွဲလွဲကြမှန်းမသိ။ တွေ့လိုက်တာနဲ့ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေကြတာ။ ခုတော့လည်း အဆင်ပြေသွားပြီ ပေါ့လေ။ ကြားထဲမှာ ပိုင်ပိုင်က ညှပ်ပါလိုက်သေးရဲ့။

သားငယ်နဲ့ကျတော့ ...

မဖြစ်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေက အများကြီး၊ မဖြစ်မနေ ဆိုရင်တော့ သဘောတူပေးရမှာပေမယ့် ချစ်ကြီး သားငယ်ကို မချစ် နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်လေ။

“ဒါဆို ဖေဖေတို့ ပြန်တော့မယ် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဪ ... သမီး”

“ရှင်”

“ဒီကောင်ကို သမီးလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီနော်။ မလိမ္မာရင် အားမနာတမ်းသာ ဆုံးမ”

“ရှင်ကလည်း လေကြောရှည်လိုက်တာ”

ချစ်နင်းက သူညီမကိုနှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားတာမို့ ...

“ကိုယ်ရှည်တာ မင်းအသိဆုံးပဲဥစ္စာ”

“ကဲ ... လာပါ သွားမယ်”

“သမီး ... ဖေဖေသွားပြီနော်”

အားလုံး ပြေပြေလည်လည်ပဲမို့ ချစ်ကြီး ရင်မောတာတွေကို ဖြေချရင်း သက်ပြင်းလုံးက ဟင်းခနဲ။

“ချစ်ကြီး”

“ဟင်”

သူက ချစ်ကြီးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ အသက်သုံးဆယ်ဆိုပေမယ့် နုပျိုတဲ့နေသူပုံက နှစ်ဆယ်ကျော်လူငယ် လေးအတိုင်းပါပဲ။ ချစ်ကြီး မျက်လွှာချလိုက်တော့ သူက မေးစေ့ကို ကိုင်ပြီး ချစ်ကြီးမျက်နှာကိုမော့စေကာ ...

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက်လိုတာ တစ်ခုပဲရှိတော့မယ်”

“ဘာလဲ”

“အချစ်”

“နင်ပဲ ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆို”

“ငါက ချစ်တယ်လေ”

“ဒါဆို”

“လိုနေတာက နင့်စီက အချစ်”

“.....”

“ချစ်ကြီး”

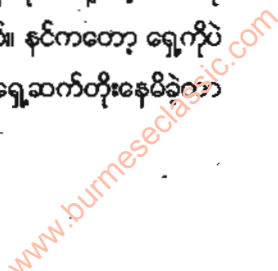
“ဟင်”

“နင် ငါ့ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဖြေလိုက်ရတော့မလားနေသူ။ ငါ့နလုံးသားက ပုံရိပ်တွေကို နင် ဘာကြောင့် မြင်အောင်မကြည့်ခဲ့တာလဲ။ ချစ်တယ် အရမ်းချစ်ခဲ့ပါ တယ် နေသူ။ ရင်ခွင် ဘယ်နှစ်ခုပဲ ပြောင်းပြောင်း ငါ့နလုံးသားမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ အချစ်တွေရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို နင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပေးပါ။

နင် ရည်းစားတစ်ယောက်ပြောင်းတိုင်း ငါ လိုက်ပြောင်းခဲ့တာ နင့်ကိုချစ်လို့ ခွဲခဲ့တာပဲပေါ့။ နင်များ သဝန်တိုစိတ်နဲ့ ငါ့ဘက်ကို ပြန်လည်လာမလားလို့လည်း ဈေးလင့်ခွဲမိတယ်။ နင်ကတော့ ရှေ့ကိုပဲ ဆက်တိုးနေခဲ့တာလေ။ ဒါကြောင့် ငါလည်း ရှေ့ဆက်တိုးနေမိခဲ့တာ ပါ။

“ဖြေလေ ချစ်ကြီးရဲ့”

နီကော့

“နင် တကယ်မသိဘူးလား နေသူ”

“နင်မှမပြောတာ”

“နင်က ငါ့အချစ်ဦးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပါ နေသူရယ်”

နေသူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားပြီး ...

“နင် နင် ... တကယ်ပြောတာလား”

“ညာရင် သတ်ပစ်”

“ငါ ငါ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ချစ်ကြီးရယ်”

သူ ချစ်ကြီးကိုယ်လေးကိုဖက်လိုက်တော့ ချစ်ကြီးက သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားလေသည်။ ခုတော့လည်း အရာအားလုံးက လှပစိုပြေ ခြင်းများနှင့်၊ အချစ်ဆိုတာသာ တူညီမှုရှိမှ ခိုင်မြဲမှာလေ။ သူ့သာတယ် ငါနာတယ်တွက်နေကြရင် အချစ်ကြီးက ဆက်ထုံးများမည်သာ။

“ငါ ရည်းစားများခဲ့ပေမယ့် နင်ရင်ခွင်က ငါ့အတွက် အသစ် ပါ နေသူရယ်”

“ဒါဆို ... အချစ်ဟောင်းရဲ့ရင်ခွင်သစ်ပေါ့”

“အင်း”

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးရယ်”

ခုတော့ ညဟာ လမပါလည်း တင့်တယ်တက်သလို အချစ် မှာလည်း ဘာမှ မပါသည့်တိုင်ဦးတော့ သာယာလှပသည်သာ။

အခန်း (၃၃)

“တိတိ တိတိ”

ကားဟွန်းတီးသံကြားတာနှင့် ပိုင်ပိုင်ထရပ်လိုက်သည်။ လက် သီးကိုဆုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့ ...

“သားငယ်”

ခြေချမ်းစလိုက်စဉ်မှာပဲ မေမေက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲ ထားလေ၏။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်တကြီး မျက်လုံးများနှင့် ...

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးသွားပြီပဲ သားငယ်ရယ်။ ဒီကိစ္စက ပြန်ပြု

ပြင်လို့ ရတာမှမဟုတ်ဘဲကွယ်။ သား ... အေးအေးဆေးဆေးနေပေး ပါ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရမလား မေမေရဲ့ ဒါ ... ကိုကြီး ကျွန်တော့်အပေါ်

သက်သက်ကြောသွားတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး သားငယ်ရယ်”

“မေမေတို့ကရော မမကို သားနဲ့ကျတော့ သဘောမတူဘူး ဆိုပြီး အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ခဲ့တာ။ ကိုကြီးနဲ့ကျတော့ သဘောတူ တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ အဲဒါ သားချင်းအတူတူ မေမေတို့ခွဲခြား တာ။ မတရားလိုက်တာဗျာ”

“အဲဒါအကြောင်းရှိတယ် သားငယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ၊ သားက မွေးစားသားဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ... ဘာလဲပြောပါဦး မေမေရဲ့”

“ချစ်ကြီးက မင်းကို လုံးဝမချစ်ဘူး။ အဲဒါကို မင်းသိရဲ့ လား။ တစ်နေ့ ... မင်း စိတ်ဆင်းရဲရုန်းလို့ မေမေတို့ကတားနေတာ”

ပိုင်ပိုင် မေမေကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မေမေပြော တဲ့ စကားတွေက အမှန်တရားတွေပဲလေ။ မမ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိသားပဲ။ သိသိနဲ့ ဇွတ်တိုင်းခဲ့တာလည်း ဂဟေမဆက်ပဲ ခွေလျက်ရှိနေတဲ့ မြေပွေးကို တုတ်နဲ့တိုးပြီး စပေးခြင်း ပဲပေါ့။

“အဲဒါ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

နောက်ကရောက်လာတာ ဖေဖေ။

“ကိုဖြိုး”

“လွှတ်ပေးလိုက်စမ်း ... အဲဒီကောင်ကို”

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ”

“မမနဲ့ကျွန်တော့်ကိုစွဲမှာ ဖေဖေက ပိုပြီးတင်းမာခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“မလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ရင် မပြောနဲ့”

“ဖေဖေတို့ရဲ့ မေတ္တာတရားက တစ်ဖက်မှာသောင်ထွန်းပြီး တစ်ဖက်ကမ်းပြိုနေတာ သိသာလွန်းလို့ ပြောပြတာ”

“ဘာကွ”

“ကိုဖြိုး”

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ထိုးမလိုလား”

“ဖေဖေ”

“သားကြီး”

နေသူတို့ဝင်လာတာနှင့် ဦးနေဖြိုး သားငယ်ကိုတွန်းလွှတ် လိုက်သည်။ ပိုင်ပိုင်က နေသူ့ကို စူးစူးရဲရဲပုံနှင့် ကြည့်ပြီး ...

“ကိုကြီး”

“ညီ”

“ကိုကြီး သိပ်ရက်စက်တယ်ဗျာ”

“ညီ ကိုကြီး”

“မပြောနဲ့... ကိုကြီး ကျွန်တော့်ရင်ကိုခွဲတာ”

“ဟေ့ကောင်”

ဦးနေဖြိုး သားငယ်ကိုအော်လိုက်ပေမယ့်...

“ကိုကြီးဗျာ”

“ကိုကြီးတောင်းပန်ပါတယ် ညီ။ ကိုကြီးက ချစ်ကြီးကို

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသူပါကွာ။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီး သူ့ကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ”

“မမ”

“ဟင်”

“မမကရော”

“ဘာလဲဟင်”

“ကိုကြီးကို ချစ်လို့လား”

အဲဒါ သူ့နဲ့ဘာဆိုင်လဲဟု စိတ်တိုသွားကာ...

“ချစ်လို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလိုက်လာတာပေါ့”

“တကယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ညီ”

“သားငယ်”

ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြီး အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်နေတဲ့ပိုင်ပိုင်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ အချစ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက် ရတဲ့အတွက် နှလုံးသည်းခြေပျက်ပြီး ရူးသွပ်သွားသလား။

ဒါမှမဟုတ်...

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ဆိုသလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ရယ်မောခြင်းလား။ နှစ်ခုစလုံးတစ်ခုမှ ကောင်းတာမဟုတ်တော့ အားလုံး စိုးရိမ်ပူပန်ကြရသည်သာ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“သားငယ်”

“ညီ သတိထားလေ”

နေသူပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့်...

“ဘာလဲ ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ရူးသွားပြီထင်လို့လား”

“မဟုတ်”

“မရှူးပါဘူးကိုကြီးရော။ ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်ကောင်းလို့

မပွင့်လင်းတဲ့ ကိုကြီးတို့ချစ်ခြင်းတရားတွေ မွင့်အန်ထွက်ကုန်ကြတာကို သဘောကျလို့ပါ။ . . . ဟား ဟား”

“ဟင်”

“ဘာ”

“အံ့သြနေသလား . . . ကျွန်တော်က မမကို ကိုယ့်အစ်မရင်းလိုပဲ ချစ်တာပါ ကိုကြီးရ။ ကိုကြီးနဲ့သဘောတူတာလေ။ ကိုကြီးတို့က အသက်သာရလာတယ် မသင့်မြတ်ကြတော့”

“ဒါဆို . . . မင်း”

စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး . . .

“သေသေချာချာ plan ချပြီးတော့ကို စီစဉ်ခဲ့တာ။ ကိုကြီး စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျွန်တော်သာ မမကို တကယ် ကားတင်ပြေးရင် ရင် ကိုကြီးကို တိုင်ပင်နေပါ့မလား။ ဘယ်သူမှမသိအောင် လစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟာ”

“မမအနားကို အခြားကောင်တွေကပ်ရင် Jealous ဖြစ်တာလည်း ကိုကြီးအတွက်ပဲ”

“တကယ်”

“ဪ . . . သစ္စာဆိုပြီး မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းပြရဦးမှာလား”

“ညီရာ”

အဲဒါ . . . တကယ်ပါ။ ကိုကြီးက တကယ်သစ္စာဆိုခိုင်းပြီး မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းရမယ်ဆို ပိုင်ပိုင်လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုကြီးနဲ့မမကို မြန်မြန် လက်ထပ်စေချင်ပေမယ့် သူတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲပြီး မတည့်ဖြစ်နေကြတာ။ ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ပြီး ခံစားနေကြတော့။

ပိုင်ပိုင် . . .

မဟုတ်မဟပ်စာတ်လမ်းတွေထွင်ပြီး မပြောချင်လည်း ပြောရ မလုပ်ချင်လည်း လုပ်ပြခဲ့ရတာလေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီရာ”

နေသူ လှိုက်လှဲသောအသံနှင့် ပိုင်ပိုင်ကို သိမ်းဖက်လိုက်၏။

“ဟာ . . . ကိုကြီး လူမှားနေပြီ”

လို့ ပိုင်ပိုင်က ပြောလေတော့ အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြလေတော့ ၏။

ဦးနေပြီးနဲ့ ဒေါ်ပပဇော် သားတွေကိုကြည့်ပြီး ပြီးကာ ရှောင်ထွက်သွားလေတော့ . . .

ပိုင်ပိုင် အစ်ကိုဖြစ်သူကို လူချင်းခွာလိုက်ပြီး . . .

“ကိုကြီး”

“ဟေ”

“မမနဲ့ကျွန်တော် ဘယ်သူကို ပိုချစ်လဲ”

www.burmeseclassic.com

၂၈၀ နိဂုံး

နေသူ ချစ်ကြီးကိုတစ်ဖက် ပိုင်ပိုင်ကိုတစ်ဖက် ဖက်လိုက်ပြီး နောက် ...

“မယားက မယားအချစ်၊ ညီက ညီအချစ်နဲ့ တစ်မျိုးစီ အတူတူ ချစ်တာပေါ့ကွာ။ နော် ... မိန်းမ”

“ဘာမှန်းမသိဘူး ... သွား”

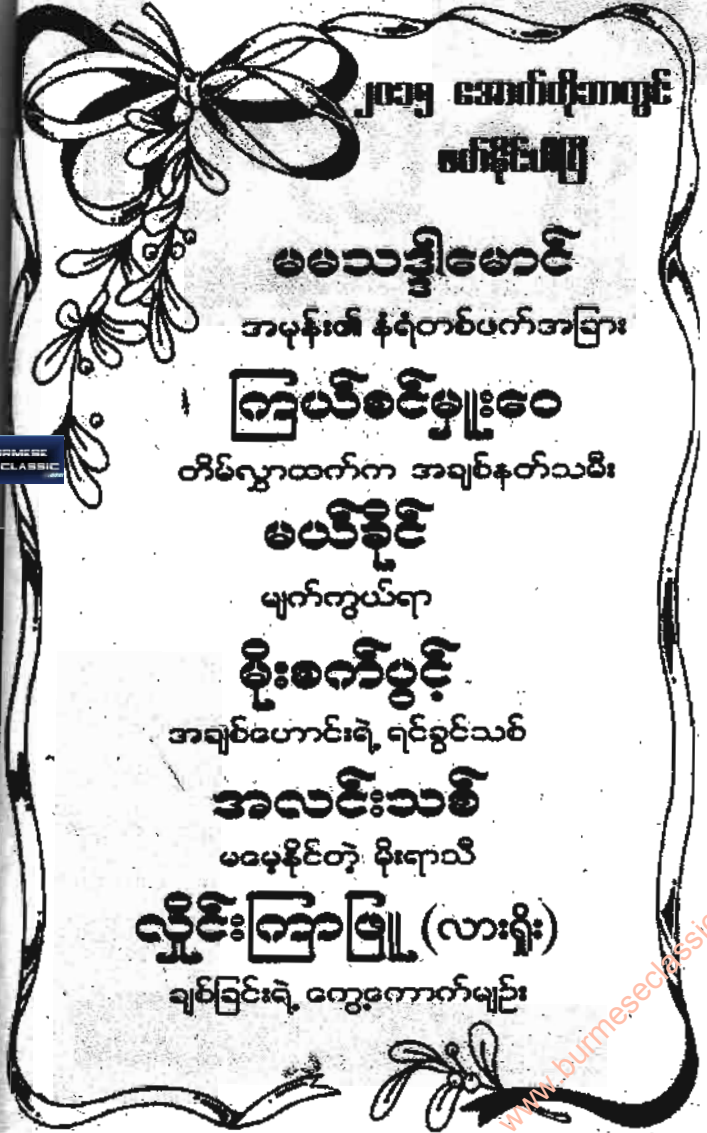
ခုတော့လည်း မိသားစုဆိုတဲ့ဘဝလေးကို ချစ်ကြီး တန်ဖိုးထားတတ်စွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်ပါပြီ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ခဲ့သည့် ဘဝသည် ဒီနေ့မှစ၍ နှစ်ဖက်မိသားစုတွေရဲ့ မေတ္တာရေခဲ စိုပြေလန်းဆန်းလာတော့မှာပါ။

အချစ်ဟောင်းနဲ့ ရင်ခွင်သစ်မှာ ...

အချစ်တွေနဲ့အတူ ကြင်နာမြတ်နိုး ယုယခြင်းတို့နှင့်။

ချစ်သူတိုင်း ပေါင်းစည်းခွင့်ကြိုနိုင်ကြပါစေ ...

မိုးစက်ပွင့်

**၂၀၁၅ အောင်ပျံ့အောင်
ပျံ့နှံ့ရေး**

မေသဒ္ဓါမောင်
အမှန်းထိ နှစ်တစ်ပက်အခြား

ကြယ်စင်မှူးဝေ
တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး

မယ်ခိုင်
မျက်ကွယ်ရာ

မိုးစက်ပွင့်
အချစ်ဟောင်းရဲ့ ရင်ခွင်သစ်

အလင်းသစ်
မေ့နိုင်တဲ့ မိုးရာသီ

လှိုင်းကြော့ဖြူ (လားရှိုး)
ချစ်ခြင်းရဲ့ တွေ့ကောက်မုဉ်း